

CINDI MADSEN

ÂŞIK OLMA
Hakkında
Sahipsiniz

B&S

NOVELLA

CINDI MADSEN

ÂŞIK OLMA

Hakkında Sahipsiniz

**Faith âşıkta, hem de bir kahramana.
Hayatında asla yapmayacağına yemin
ettiği tek şey bu olmasına rağmen.**

Geçmişten ağzı yanan, geleceğe dair radikal kararlar almış.

Faith Fitzpatrick kesinlikle bir kahraman aramıyor.

Sonuçta babasının küçük bir kahramanlığı yüzünden hayatını kaybettiği bir dünyada öne atılıp risk almanın gereği yok.

Peki Connor Maguire nasıl oluyor da Faith'in ağabeyini SWAT ekibine katılmaya ikna edebiliyor? Faith, Connor'dan kesinlikle nefret ediyor ve onu asla affetmeyecek...

Ta ki âşık olana dek.

Connor Maguire gerçek bir kahraman, çekici bir adam ve mesleğini hayatının merkezine koymuş bir polis. Ancak onun için, ortağının kız kardeşi Faith'in delici bakışlarıyla mücadele etmek, bir suçluyu yakalamaktan daha zor. Tabii çetin ceviz Connor dünyanın en zor görevlerinden biri olan bir kadının kalbini kazanmak konusunda pes edecek değil.

[/novellayayinlari](#)
[/novellayayinlari](#)
[/novellayayinlari](#)

ISBN 978-605-186-364-1

9 786051 863641

online sipariş: okuoku.com

“Bu kitabı yeterince
övememekten korkuyorum.
Bu seriyi bütün kalbimle
tavsiye ederim.”

– The Bookish Babe

“Hem Connor hem de
Faith’in karakter gelişimini
heyecanla okudum.
Bu kitaba tam puan
veriyorum.”

– The Book Review

“*Âşk Olma Hakkına
Sahipsiniz* son derece
eğlenceli ve heyecanlı.
Ana karakterlerle arkadaş
olmak istedim.”

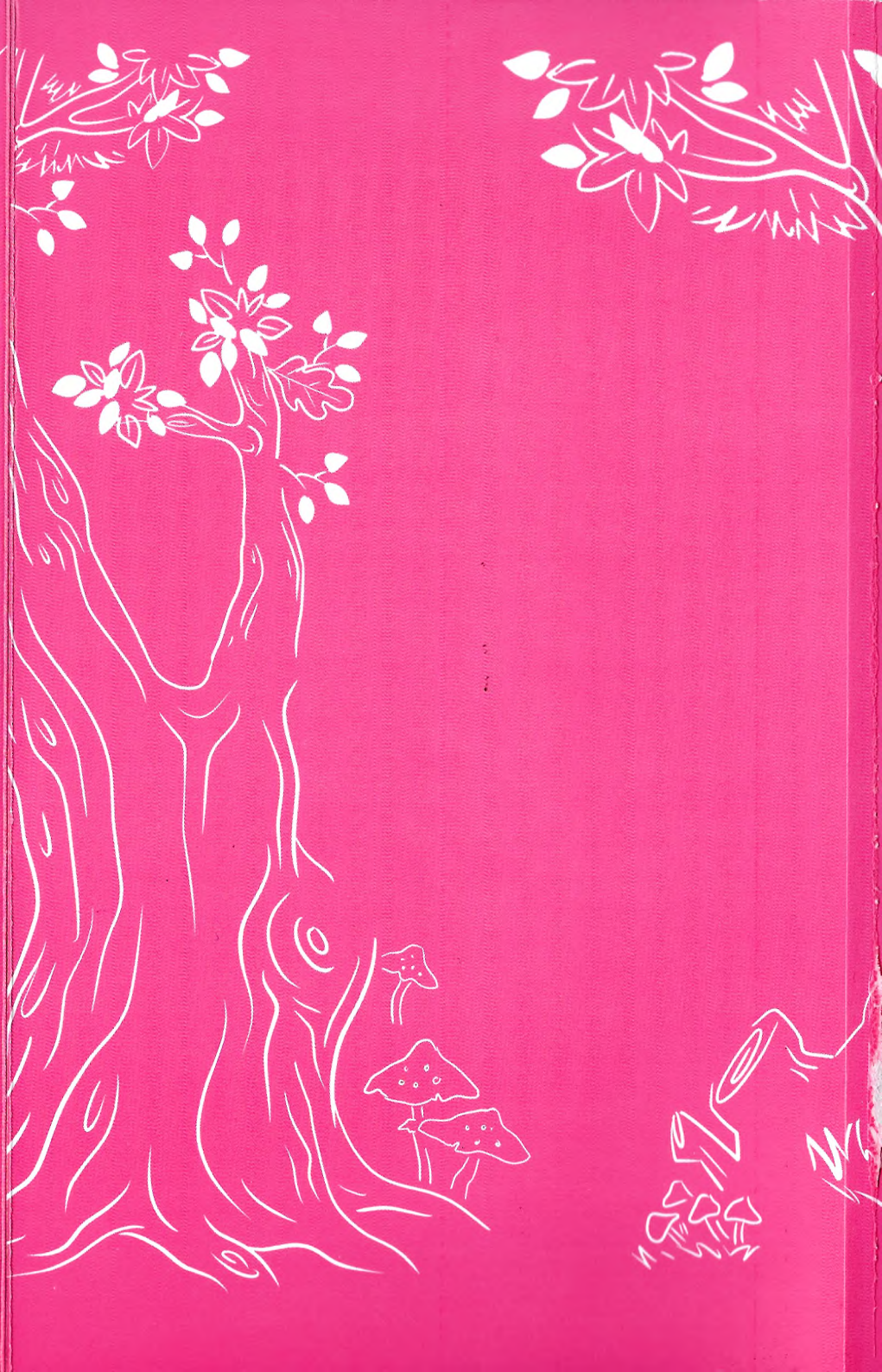
– For What It’s Worth

CINDI
MADSEN

ÂŞIK
OLMA
HAKKINDA
SAHİPSİNİZ

CINDI MADSEN

Âşık Olma
Hakkında Sahipsiniz

ÂŞIK OLMA HAKKINA SAHİPSİNİZ

©Cindi Madsen

Özgün Adı : Resisting the Hero

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Temmuz 2017

ISBN: 978-605-186-364-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Eylül Başak Şen
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzeltili	: Merve Akıncı
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

CINDI MADSEN

Âşık Olma Hakkında Sahipsiniz

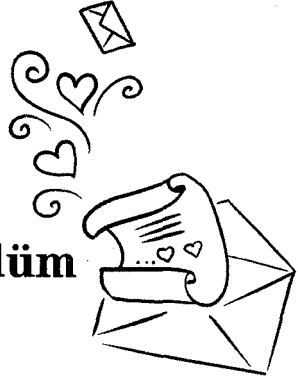

Çeviren: Eylül Başak Şen

NOVELLA

*Ülkemize hizmet edip şehirlerimizi güvenli tutan
tüm kahramanlarla onları sevip destekleyen herkese...*

Birinci Bölüm

Bar bu gece erkeklerle dolup taşıyordu; gerçekten de içeride bir kas gösterisi var gibiydi, şiş göğüslerle kasları üst üste binmiş pazılar her yerdeydi. Başka şartlar altında olsa, Faith bu manzaranın tadını çıkarabilirdi. Oysa şu an gözleri yalnızca bir kas yığını arıyordu; ne talihsizlik ki, bu kas yığını ona kan bağıyla bağlıydı. Atlanta'dan buraya yol yaptığı dört saat boyunca içindeki öfke büyüdükçe büyümüştü, şimdi yüksek sesli bir müziğin yapacağı gibi içinde zonkluyor, serbest kalmak istiyordu.

Kendini öldürtmek için yapabileceği aptalca, çılgınca onca şeyin arasından... Tevekkeli değil; kız kardeşi Kuzey Kaliforniya'ya geri dönüp Kaleb ile ailesinin yanına taşınana dek, Kaleb neyin peşinde olduğunu söylememişti. Ancak tüm kelimeleri bir arada dizilince Kaleb ağzını açmıştı: “Bu arada SWAT programını bugün tamamladım, artık sertifikalı bir çalışanıım. Rusty Anchor'da bu akşam bir kutlama partisi var, eğer kasabaya zamanında gelirsen bir uğra.”

Tam Faith ona ciddi olup olmadığını soracakken kapatması gerektiğini söyledikten sonra telefonu kapattı. Ama sonra elinde sertifika olan bir fotoğrafını ona göndermişti; fotoğrafta karısıyla kızı da yanındaydı, mesaja partinin saat yedide olacağını da eklemişti. Sanki Faith, erkek kardeşinin, polislik yeterince tehlikeli bir meslek değilmiş gibi gidip SWAT ekibine katılmasını kutlamak istermiş gibi.

Bunu kendi ailesine nasıl yapar? Hamile karısına? Küçük kızına? Çünkü sonuçta Kaleb için getirdiği tehlikeleri birinci elden deneyimlemişti. Daha güvenli bir iş alanı seçeceğine söz vermişti. Faith daha ilk andan onun böyle bir işte çalışmasına karşı çıkmıştı ama *hayır*, Kaleb kahraman olmak için elinden ne gelirse yapacaktı. Şimdi de SWAT ekibine katılarak işi bir adım daha ilerletmiyor muydu? Neden bir başkasının kardeşinin kahraman olmasına izin vermiyordu ki? Kendi aileleri çoktan yeterince şey kaybetmişti.

Faith odanın derinlerine ilerledikçe etrafındaki yüzlere daha dikkatli bakmaya başladı. Normalde böyle bir ortamda kardeşini bulmakta hiç zorluk çekmezdi ama ışıklar kısılmıştı, içeride aynı siyah tişörtten giymiş pek çok adam vardı. Birkaçının tişörtünün önünde beyaz harflerle SWAT yazıyordu, diğerlerinin göğüs ceplerinde de küçük harflerle yazılmış CORNELIUS POLİS DEPARTMANI baskısı vardı.

Faith parmak uçlarında yükseldi ama bunun işine yarayabilmesi için etrafındaki herkesin en az yarım metre daha uzun olmadığı bir yerde bulunmalıydı.

Bir adam ona yaklaştı, bir elinde bira şişesi vardı; yüzüne,

istediği her şeyi elde edebilecek kadar yakışıklı olduğu güveniyle dolup taşan diğer bütün erkeklerin de paylaştığı o kendini beğenmiş gülümseme kazanmıştı. “Arkadaşımın buranın sırf erkek kaynadığından bahsediyorduk ki sen içeri girdin.” Gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdü, bakışları tişörtünün V yakasında normalden biraz daha oyalandı.

Faith kollarını önünde kavuşturdu. “Bu aslında benim işime geliyor. Biraz katliama hayır demem.”

Adam tek elini önüne koruyucu bir şekilde siper etti, muhtemelen bunu bilinçli bir şekilde bile yapmamıştı ama gülümsemesi genişledi. “Ah, benimle *kesinlikle* bir içki içeceksin.” Elini tutmak için uzandı ama Faith onu elinin bir hareketiyle uzaklaştırdı.

“Aslında ben Kaleb Fitzpatrick’i arıyorum,” dediği sırada bar kısmından ani bir tezahürat yükselince kelimelerini yuttu.

Kendini beğenmiş şey sese baktıktan sonra dikkatini tekrar Faith’e çevirip öne eğildi. “Fitzpatrick mi dedin?” Bu kadar yakınlarken Faith onun ne kadar yakışıklı olduğunu istemeden fark etti. Siyaha çalan koyu saçları özensizce geriye itilmişti, kalın ve koyu renk kaşları, insana bunun ancak bir ışık oyunu olabileceğini düşündüren garip bir griye sahip gözlerini iyice belirginleştiriyordu. Ağzının bir kenarı, Faith’in aklından geçenleri duymuş gibi yukarı kıvrıldı. Evet, belki Faith onun fazla yakışıklı olduğunu düşünüyordu ama böyle bir çıkacak değildi. Kahramanlık takıntılı bir adamdan daha kötü olan tek şey, kahramanlık takıntısının yanı sıra kocaman egosu olan bir adamdı.

“Onun nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?” diye sordu.

Sesine kattığı kasıtlı sabırsızlığa rağmen adamın tebessümü iyice genişledi, eğlendiği çok açıktı. “İnan bana, ben daha eğleneliyim,” dedi, kendini beğenmişliğini bir üst seviyeye taşıyan bir kaş kaldırma hareketiyle.

Faith burnundan soludu. “Kendine ne kadar güvendiğin açıkça görünüyor ama *inan bana*, bu akşam bana bulaşmak istemezsin.”

Adam uzanıp onun saçlarının ucunu parmağına doladı. “Aslında buraya gelirken tek amacım sana bulaşmaktı.”

Faith gözlerini öyle devirdi ki kafasının içini görebileceğini düşündü. “Cidden. Bundan daha iyisini yapman gerekiyor.”

Biri ona arkadan çarptığında, Faith kendini kurtulmaya çalıştığı adamın kollarında buldu. Adam onu kollarından kavradı, elindeki soğuk bira şişesi tenine değerken elleri onun göğsüne bastırıyordu; yine istemeden, göğüs kaslarının ne kadar sert olduğunu fark etti.

Adam bira ile tutulmamış sözler gibi kokuyordu ama kalbi bunlara rağmen birazcık hızlandı, hissettiği çekim karnının altını gerdi. Nefesi boğazında takılı kalan Faith, yapması gereken kendini ondan uzaklaştırmak olduğu halde yerinde kalakaldı.

Ardından kardeşini gördüğünde bir anlığına yitirdiği algısı yeniden çalışmaya başladı. Kaleb ona doğru yaklaşırken kendini Bay Kaslı’dan geri çekti.

“Hey,” dedi Kaleb, sesini müzikle konuşmaların gürültüsünden duyurabilmek için yükseltmesi gerekmişti. “Yetişebildiğine sevindim.”

Faith yumruklarını sıktı; kısa süre öncesine kadar içinde kaynayan öfke, kardeşini karşısında gördüğü an yeniden yükselmeye başlamıştı. “Eh, birkaç saniye sonra fikrini değiştireceksin çünkü buraya sana biraz akıl vermeye geldim, iyi eğitilmiş bir aptal olduğun için seni kutlamaya değil.”

“Yüce İsa, biraz yavaşla, kızım,” dedi Bay Kaslı.

“Sen bu işe karışma,” dedi Faith ona, ardından bakışlarını tekrar Kaleb’e çevirdi. “Polis olmak neyine yetmiyordu? Gidip bir de SWAT ekibine katılmaya neden bu kadar meraklı olduğunu anlamıyorum.”

“Aslını istersen,” dedi Bay Kaslı birasından bir yudum alırken, “bu benim fikrimdi. Bir maceranın bize iyi geleceğini düşündüm.”

Faith gözlerini kısıp ona baktı.

“Faith,” dedi Kaleb, “Connor’ın kastettiği...”

“Onu buna ikna eden *sen misin?*” Bir parmağıyla adamın göğsünü dürttü. “Belki *sen* önüne çıkan her fırsatta kendini tehlikeye atmayı seviyor olabilirsin ama benim kardeşimin küçük bir kızı ve yolda bir bebeği var. İlgilenmesi gereken bir karısı var. Senin gibileri biliyorum, kendinden başka kimseyi düşünmeyen adamlardansın. Sen...” Hızla Kaleb’e döndü, “Riskleri çok iyi biliyorsun. Nasıl böyle bir aptallık edebildin?” Gözlerine batan gözyaşlarından nefret ediyordu. Onları geri itmek için gözlerini kırıştırdı, Rusty Anchor’ın orta yerinde kendini kaybetmeyi reddediyordu.

Bay Kaslı, belli ki adı Connor’dı, ellerini onun omzuna koydu. “Rahatlamalısın. O bir kahraman.”

“Bir korkak olmasını tercih ederdim,” dedi Faith tükürürcesine. Bir sıcaklık bedenini kavurup geçerken başarısızlığa uğradığı hissi onu zehirli bir duman gibi sarmaladı. Ne olacağını düşündüğünden emin değildi. Belki Kaleb’e yeterince bağırırsa kardeşinin bunu gerçekten yapmayacağını söylemesini ya da en azından, verdiği sözleri tutmadığı için özür dilemesini beklemişti. “İyi. Git kutla. Ama benden seni tebrik etmemi bekleme.” Arabada geçirdiği saatler bir anda üzerine çullanmıştı. Gözleri yanıyordu, bütün bedeni saatler süren gerginliğin ardından sızlıyordu; mümkünse suratının ortasına vurma arzusu hissetmediği herhangi biriyle bir şeyler yemek istiyordu. “Anna buralarda bir yerlerdedir sanırım?”

Kaleb omzunun üzerinden işaret etti. “Arka köşedeki masada.” Faith oraya yöneldiğinde Kaleb uzanıp kolunu nazikçe sıktı. “Her şey iyi olacak, Faithie. Eğitim almam artık daha bilgili olduğum anlamına geliyor, burada öyle çok suç işlendiği de yok. Sadece bir şey olursa hazır bulunmak istedim. Maaşı daha iyi. Artık bakmam gereken iki çocuğum varken bunu düşünmek zorundaydım.”

Faith’in göğsü sıkıştı. “Onların büyüdüğünü göremeden ölürsen bunlar bir şey ifade etmeyecek.” Yürüyüp kardeşinin yanından geçti, duygularını bastırmaya çalıştı, böylece kardeşinin hamile karısını bulduğunda onun için güçlü durabilecekti. Faith’in birkaç eyalet ötedeki bir üniversiteye gitmesinin tek sebebi buydu. Kaleb’in kariyer seçimi konusunda biraz mantıksız davrandığını biliyordu ama bunu engellemediydi da.

Buraya dönmek, yüzleşmeye hazır olmadığı bir sürü anıyı su yüzüne çıkarmıştı.

Connor kısa boylu, kıvrımlı hatları olan sarışının yanlarından uzaklaşmasını izliyordu. “Kız kardeşin bu mu? Biraz dramatikmiş. Biraz...”

“O cümleyi sakın bitirme.” Kaleb, Connor’ın kafasının arkasına bir tane patlattı. “Onun kışına bakmayı kes.”

Connor son bir kez baktı. Faith’in bara girdiğini gördüğünde gözlerini ondan alamamıştı. Az önce Sullivan’la ikisi bardaki uzun boylu bir esmer üzerine tartışıyorlardı, Sullivan kadının kendisine baktığını düşünüyordu, oysa onun Connor’la flörtleştiği çok açıktı, sonra Faith içeri girdiğinde diğer adamlardan biri ona kendisinden önce asılmasını diye Connor oturduğu yerden fırlamıştı. Onun bu kadar asabi olmasını beklememişti gerçi. Ama bağırıldığı anlarda onu öpüp susturmak için güçlü bir arzu duymuştu. Burada bir sürü başka kadın vardı, bu duygusal fırtınayla uğraşacak değildi.

Aslında onun kendisine karşı çıkması oldukça eğlenceliydi. İşin aslı, bu, uzun zamandır bir kadınla uğraşmaktan sıkılmadığı ilk sefer olmuştu. Eğer Kaleb çıkıp gelmeseydi kollarının arasında çözülmekte olduğunu biliyordu.

Kaleb boğazını temizledi.

Connor bakışlarını Faith’in üzerinden yavaşça çekip başını iki yana salladı. “Beni rahat bırak. Sarhoşum.”

“Git de sarhoş halinle başkasına asıl. Faith zaten sinirli,

onunla uğraşamazsın. Şu anki karışıklığa bir de senin eklenmeni istemiyorum.”

Connor ellerini kaldırdı. “Anladım. Kız kardeşini rahat bırakıyorum. Hadi gidip bir içki daha alalım.” Faith bundan hoşlansa da hoşlanmasa da kutlama yapıyorlardı. Onlar *kahramandı*. Eğitim süreci canlarım çıkarmıştı: engel parkurları, atış talimleri, uykusuzluk... Onlar hepsini atlatmıştı. Bunu beraber yapmışlardı. Kaleb onun en yakın arkadaşlarından biriydi, karısı Anna da oldukça rahat bir insandı; Connor’ın onların evinde bu kadar çok zaman geçirmesinin başlıca sebebi de buydu, o ev Connor’a ikinci yuvası gibi geliyordu. Anna ne kadar rahat biri olursa olsun, Connor onun da bu SWAT olayından dolayı memnun olmadığını hissedebiliyordu.

Durulmak konusunda acele etmemesinin bir başka nedeni de buydu.

Faith, Anna’nın oturmakta olduğu masaya süzüldü. Masa onun şişkin karnının yarısını kapatıyordu ama üst kısmı da yuvarlaklaşmıştı, herkesin bahsettiği şu hamilelik ışıltısını kesinlikle taşıyordu.

Faith barı doldurmuş adamlara şöyle bir baktıktan sonra Anna’ya döndü. “Seni strese sokmak istemiyorum ama... Kaleb’in bunu yapması nasıl seni çıldırtmıyor?”

Anna omuz silkti. “Başta ben de çok mutlu degildim ama meseleyi bütün artıları eksileriyle tartıştık. Ayrıca benim bunu sindirmek için bir günden daha uzun bir zamanım

oldu. Ona sana daha önce haber vermesi gerektiğini söyledim, hatta az kalsın sana ben anlatacaktım ama aranızda girmek istemedim.”

Faith dişlerini sıktı. Tabii ki Kaleb ona haber vermek için son ana kadar beklemişti çünkü ne kadar üzüleceğini adı gibi biliyordu. Kaleb de kendisi de keçi kadar inatçıydı, büyürken çok kavga ederlerdi. Ama birbirlerine çok da yakınlardı, biri Faith’le uğraşırsa Kaleb bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını bizzat garantilerdi. Faith’e her zaman göz kulak olmuştu, hatta Faith’in ona biraz patronluk taslamasına bile izin veriyordu. Ne yazık ki Kaleb artık patronluk yapılamayacak birine dönüşmüştü, oysa Faith onu kariyer değişikliğine zorlamayı ne çok isterdi.

Faith masadaki mönüyü alıp bakan ama görmeyen gözlerle sayfaları çevirdi. “Eğer kötü bir şey olursa şimdi ilk savunma hattında o var. Bunun seni en azından biraz endişelendirmesi gerekiyor.”

“Tabii ki endişelendiriyor. Ama onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bunu başardığı için kendisiyle çok gurur duyuyor. Ben de onunla gurur duyuyorum.”

Faith mөнүнün son sayfasına ulaşınca onu kapatıp kenara fırlattı. “Eğer benim âşık olduğum adam bunu yapmak isteseydi... Ben yapamazdım...”

“Ah, asla ‘asla’ deme,” dedi Anna.

“Diyorum. *Asla*. Ben hayatımı birleştirmek için kendime nazik bir inek bulacağım. Matematik olur, bilim olur, hatta aşırı derecede *Yıldız Savaşları* delisi biri bile olur, kostüm

giymek istese bile sorun yok, umurumda değil. Bir askerle ya da bir polisle asla işim olmaz.”

Anna sırtıttı. “O zaman etrafa bakmasan iyi olur. Bu kas yıgınlarnının arasında ben kendimi tam bir balina gibi hissediyorum.” Elini karnına koydu.

“Harika görünüyorsun, ben de ufaklıkla tanışmak için sabırsızlanıyorum.” Faith, Anna’ya biraz daha yaklaşp elini onun karnına koydu, yeğeninini içerideki hareketlerini hissedebilmeyi umuyordu. “Size daha yakın olmak konusunda mutluyum. Ella’yı görmek için de sabırsızlanıyorum.”

“Haftalardır bizimle yaşayacağıın konusunda konuşup duruyor.”

Faith küçük kızı gözünde canlandırdı, tombul yanaklarıyla turuncu-sarı lüleleri, Faith ile Kaleb’in babalarından miras kalan yeşil gözleri vardı. Daha ilk günden Faith’i parmağının ucunda oynatabilirdi.

“Peki, sen nasılsın? Her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu Anna.

Her şey derken kastettiği, Faith’in bütün birikimlerini Jeff’le yaşamak için aldığı bir apartman dairesine yatırdıktan sonra onu yeni yataklarında bir başkasıyla basması, bütün hayat planlarını yeniden gözden geçirmesiydi. “Sonunda her şeyin hallolduğuna seviniyorum. Bütün evraklar imzalandı, avukatın ücreti ödendikten sonra, yavaş da olsa, paramı o götten geri almalıyım.” Kollarını masaya koydu. “Yeni bir yer ararken sizinle kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler. İki, en fazla üç ay süreceğini umuyorum.”

“İstediğin kadar kalmakta serbestsin. Etrafta bir arkadaş bulunması güzel olacak. Kaleb sürekli işte oluyor, ben Ella’yi ölümüne sevsem de en iyi sohbet arkadaşı olduğunu söyleyemem. Tabii prenseslerden ya da çizgi filmlerden bahsetmek istiyorsan orası başka, o zaman kesinlikle susmak bilmiyor.” Anna başını iki yana salladı. “Onun nasıl olup da bu kadar... Kız gibi olduğunu aklım almıyor.”

Anna tişört-kot tarzı kızlardandı. Ella bir şekilde pembe, fırfırlı, simli şeylere duyduğu sonsuz bir aşkla doğmuştu. Bir garson masalarına yaklaştı, Faith buradayken hep sipariş verdiği hamburger-patates kızartması mönüsünden söyledi. Babaları da burada hep bunu sipariş ederdi. İçerisi, etrafa düzgünce göz atabilmesi için fazla kalabalıktı ama gördükleri bile ona buranın hiç değişmediğini gösteriyordu. Muhtemelen barın arkasında babasının bir fotoğrafıyla onunla ilgili bir makale çerçevesi duruyordu. Bunu görmek Faith’in canını yakardı ama orada olmadığını görürse daha çok üzüleceğini biliyordu.

İçi, gidip kontrol etme dürtüsüyle dolup taşıtı ama Kaleb’le Connor denen o adam bardaydı, zaten Faith geçmişe daha fazla dalmak istediğinden de emin değildi. Dolayısıyla yemeğinin gelmesini beklerken Anna’yla sohbet ettikten yerinden kalkmamayı başardı. Neredeyse şu an neden Rusty Anchor’da olduğunu unutup yeniden Cornelius’a döndüğü için mutlu hissedecekti. Ama tabii sonra karşısına SWAT tişörtlü biri çıkıyordu, Faith en baştan sinirlenip korkuyordu.

Belki de geri dönmek bir hataydı. Ama Atlanta’da her şey parçalarına ayrılıp onu ezik bir aptal gibi, beş parasız bı-

raktığında kaçması gerekmişti. Doktor Schaeffer'ın doktora öncesi klinik psikoloji stajyerliği teklifi de reddedilemeyecek kadar iyiydi.

Garson boş tabağını aldıktan sonra Kaleb geldi. Karısının yanına oturup arkasına yaslandı, gözleri Faith'teydi. "Hâlâ kızgın mısın?"

Faith iç geçirdi. "Artık o kadar değil. Sadece... Bu hoşuma gitmiyor. Bir polis olmana asla alışamayacağım, bu benim için daha korkutucu."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Babamız öldüğünde..." Kaleb bara doğru göz attı, Faith onun âdemelmasının aşağı yukarı hareketlerinden konuşmakta zorlandığını görebiliyordu. Onun da boğazı düğümlendi. "Benimle gurur duymasını istiyorum. İnsanları güvende tutmak. Karımı..." Elini Anna'nın karnına koydu. "Çocuklarımı. Seni." Derin bir soluk koyuverdi. "Lütfen anlamaya çalış."

Kaleb'in ona kocaman yavru köpek bakışlarıyla bakması, Faith'in kızgın kalmasını imkânsız hale getiriyordu. En azından ona kızgın kalmasını. Barda oturan Connor'a gözücüyle bakıp bütün öfkesini ona yönlendirmeye karar verdi. İşte o zaman suçlayacak biri olurdu.

"Denerim. Şu an için yapabileceğimin en iyisi bu." Boynunu esnetti, uzun günün ardından kendini yorgun ve gergin hissediyordu. "Burada kalıp bu mağara adamlarının kutlama yapmasını daha ne kadar izlemek zorundayız?"

Kaleb güldü. "Şu an eve gidebiliriz." Anna'ya baktı, karısı başını sallayınca kalkıp bardan çıktılar.

Faith birinin kendisine baktığını hissettiğine yemin edebilirdi, o yüzden omzunun üzerinden geriye baktı.

Connor'la göz göze geldiler. Connor bira şişesini kaldırıp ona göz kırptı.

Tam bir ukala...

Faith açık kapıya tosladı.

Bu saklanması imkânsız, tutunacak bir şey arayıp da sadece havayı aldığınız türde hareketlerden biriydi. Sonunda bedenini kontrol altına aldığı anda bu sefer açık kapının *içinden* geçmeye odaklandı. Kapı kapanmadan hemen önce bir kez daha Connor'la göz göze geldi. Connor ona bakıyordu.

Yüzündeki kendini beğenmiş bir şekilde sırtımasından anlattığı kadarıyla, gördüğü şey onu kesinlikle eğlendirmişti.

Connor birasına doğru gülümsedi. Genç kadının oyunculuk yeteneği kesinlikle iyiydi ama Connor onun kendisinden etkilendiğini adı gibi biliyordu, o kadar ki açık kapıya çarpmıştı. Şişeyi parmaklarının arasında döndürdükten sonra kafasına dikip kalanını bitirdi. Evet, asıl planı onu görmezden gelmekti ama onun bu ateşli kişiliği ona bulaşmak istemesine sebep oluyordu. Faith ateşli bir bedene konmuş bir imtihanı; ne şanslı ki bu tarz imtihanlar oldum olası Connor'm en sevdikleriydi.

“Hey.” Bu bir süre önce Sullivan'la tartışmasına sebep olan uzun boylu esmer hatundu. Yanı başındaki bar taburesine yerleşirken bir şey söylemesine gerek kalmadan bedeniyile konuşuyordu.

Connor kadınları çılgına çeviren, imzası haline gelmiş yarım gülümsemesiyle karşılık verdi. “Selam.”

Genç kadın kıkırdadı. Ardından ona bakarak kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerini kırıştırdı. Belli ki sohbet açması gereken Connor’dı. Kapıya doğru bir kez daha baktı ama bu aptalcaydı çünkü Kaleb’in küçük kız kardeşi çoktan gitmişti.

Ah. O en yakın arkadaşının kız kardeşiydi. Muhtemelen bu kötü bir fikirdi. Yo, hayır, bu *kesinlikle* kötü bir fikirdi.

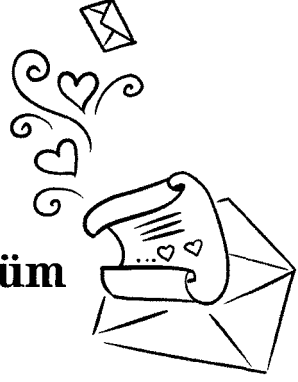
Gerçi Connor’ın uzmanlık alanı kötü fikirlerdi. Biri ona çarpınca kollarının arasına itilen Faith’i, dudaklarından çıkan o minik şaşkınlık nidasını düşündü. Bedenine çarpan vücutundaki kıvrımlarının nasıl hissettirdiği, damarlarında dolanan kanın nasıl ısındığı anılarında yine canlanmıştı.

“...Sarah. Ve sen?” Esmer bir kadın öne eğilmişti. Eli Connor’ın dizindeydi. İsminin Sarah olduğunu mu söylemişti? Güzeldi. Belki biraz sıkıcıydı, önceden olsa onu asla ilgilendirmezdi ama son zamanlarda hiç çaba göstermek zorunda olmaması onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ama son seferinin üzerinden zaman geçmişti. Kendi standartlarına göre, oldukça uzun bir zaman.

“Connor,” dedi kadının hâlâ ismini duymak için beklediğini fark ettiğinde. Genç kadın daha fazla kıkırdadı. Eli başta biraz daha yukarı kaydı.

Karar zamanıydı. Bu gece hangi kötü fikrin peşinden koşacaktı?

İkinci Bölüm

Connor yataktaki hareketlenmeyi hissetti. Üzerindeki sabit bakışların farkındaydı ama gözlerini açmadı, hatta nefes bile almadı, yanındakine uyanık olduğunu hissettirmek istemiyordu. Ne kadar sürede pes edip gideceğini merak etti. Bununla uğraşamayacak kadar akşamdan kalmaydı.

Islak bir dil suratını yaladı.

Sonrasında gelen havlayış o kadar yüksek sesliydi ki Connor'ın kulakları çinladı. Ardından yalanma geri döndü.

Köpeğinin suratını itti, parlak ışık gözbebeklerini delip geçerken doğruldu. “Tamam. Kalktım, kalktım.”

Connor'ın iki yaşındaki Alman kurdu orada oturmuş, suratına doğru soluyordu çünkü eğer hemen yataktan inerse Connor'ın yeniden uykuya dalacağını, onu baştan uyandırması gerekeceğini öğrenecek kadar akıllı bir kadındı. Dün gece bardaki esmerin teklifini geri çevirmesinin nedeni de buydu. Evde ona muhtaç bir dişi zaten vardı.

Tamam, tek sebep bu değildi. Eğitim bitip de hep ulaşmak istediği kariyer yolunda bir adım daha ilerledikten sonra kendisi gibi hissetmeye döneceğini düşünmüştü. Ama hâlâ, hayatının derinlerinde bir şeyler eksikmiş hissinden kurtulamamıştı. Hatta bundan birkaç ay önce, arkadaşları Dani ile Wes'in, ciddi bir ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğini anlamak için, kendisine birini ayarlamalarına bile razı gelmişti. Ama işler planlandığı gibi yürümemişti, Connor da kendine bunun daha iyi olduğunu söylemişti.

Penny oldukça yüksek bir sesle bir kez daha havladıktan sonra onu ıslak burnuyla dürttü.

“Dün gece çok içtim, Pen. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Penny sızlandı, Connor onun saate baktığına yemin edebilirdi, sanki *Çoktan yarım saat geç kaldık bile, görmüyor musun? Tembel kışını yataktan kaldır da beni koşmaya çıkar artık!* diyor gibiydi.

Connor yavaşça doğruldu, bir daha bu kadar içmeyeceğine yemin edip koşu taytını, tişörtünü, spor ayakkabılarını giydi.

Serin sabah havası uyanmasına yardım etti, gerçi zihnindeki sis tam olarak dağılmamıştı. Penny de pek kibar davranmıyordu, Connor'ı tasmaya asılıp Norman Gölü'ne doğru çekiştiriyordu. Koşmak kesinlikle rahatlatıcıydı, aklındaki her şeyi atıp güne temiz, taze bir başlangıç yapmasını sağlıyordu. Ama bugün, koşmanın bile büyüsunü konuşturduğu söylenemezdi. Koşuyu bir mil kısa kesmeye çalıştığında Penny hiç orali olmadı, tasmasına asılıp sızlandı. Sonunda

eve döndüklerinde ona fazladan ödül maması verme sözüyle Penny'yi dönmeye ikna etti. Son bir mil kala önünde koşan sarışını gördü.

Bunun dün Rusty Anchor'da uzun uzun incelediği popo olduğuna yemin edebilirdi. Beynini bulandıran sise rağmen dün gecedен net olarak hatırladığı tek şey buydu. Birkaç uzun adımla aradaki mesafeyi kapatıp önünde koşan kadına daha yakından baktı. Evet, bu kesinlikle Kaleb'in küçük kız kardeşiydi. Saçları dağınık bir topuzla tutturulmuştu, yanakları kızarmıştı, siyah taytı şekilli kalçalarını gözler önüne seriyordu. Connor tayt denen şeyi ne kadar sevdiğini düşündü. Temposunu biraz daha hızlandırıp onu yakaladı.

Faith kendisini geçmek için şaha kalkmış Penny'ye baktı.

"Koşmak için güzel bir sabah, öyle değil mi?" diye sordu Connor sesine olabildiğince neşeli bir hava katmaya uğraşarak.

"Evet öy..." Faith yanında koşan Connor'ı görünce neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşünüyordu.

Connor uzanıp onun kolunu yakalayarak düşmesini engellemek için tuttu. "Dikkatli ol yoksa yüzündeki yaraya sıyrılmış dizlerin eşlik edecek. Bilirsin ya, dün bana bakarken kapıya çarptığın için..."

Faith kendini Connor'dan çekti. "Öyle bir şey yapmıyordum. Karanlıktı ve... Sen çok kendini beğenmiş birisin, biliyor muydun?"

"Çekiciliğim kısmen buradan geliyor."

"Çekici falan değilsin." Faith, Penny'yi okşamak için öne

eğilince köpek anında Faith'e sokuldu. "Alman kurdu olan bir polis. Ne klişesin." Aslında laf soktuğu belliydi ama öyle büyük bir sevgiyle konuşmuştu ki kelimeleri niyetlendiği kadar batmamıştı. Muhtemelen bu sevginin sebebi köpeğiydi ama Connor birazcık kendisine de pay çıkartmadan duramadı.

Faith, Penny'nin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Zavallı köpekçik. Bu kadar büyük bir egoyla yaşamak çok zor oluyordur, öyle değil mi? Eğer ondan kaçmak istersen beni bul."

"Kaleb ile Anna'yla kalıyorsun, değil mi?" diye sordu Connor.

Faith ona bir bakış attı, tek kaşı kalkmıştı.

"Eğer Penny kaçmak isterse nereye gideceğini bilmeli." Uzanıp köpeğini okşadı, Penny'nin koyu renk gözleriyle burnu Faith'le ikisi arasında gidip geldi.

Hafif bir rüzgâr, Faith'in topuzundan sarkan tutamları uçuşturdu. Bir tutam dudaklarına yapışınca kadın onu hızla yüzünden çekti. Ama şimdi Connor onun dolgun altdudağına bakıyordu, dudağının ortaya doğru hafif bir çöküklüğü olduğunu fark etmişti. Kendisi de Penny'yi okşamak için öne eğilmiş olduğundan, ona kadının yüzünde dün gece fark etmediği detayları görebilecek kadar yakındı, yüksek elmacıklkemikleriyle delici yeşil gözleri vardı, bir kaşının üzerinde de bir ben duruyordu.

Son zamanlarda kadınların onu ne kadar sıktığını düşündü. Bu kadınla birlikteliğin imkânsız olduğunu biliyordu. O biraz burnu havada biriydi, her hareketiyle Connor'a ondan hoşlanmadığını söylüyordu. Böyle bir şeyden etkilenmesinin

kişiliğiyle ilgili neler söylediğini pek bilmiyordu ama doğruya doğru, ilgisini çekmişti.

“Ben koşuma devam etmeliyim,” diyen Faith aniden doğruldu. Ardından koşmaya başladı. Connor yetişip onunla biraz daha uğraşmak istedi. Yanaklarının dün gecedен hayal meyal hatırladığı gibi kızarıp kızarmadığını görmek istiyordu. Ama öte yandan, buradan da manzarası gayet güzeldi; Connor, Faith’in bilmediği bir şey biliyordu...

Bu gece Kaleb’in evine gidecekti. Faith orada ondan böyle kolay kaçamayacaktı.

Faith, Cornelius’un tanıdık sokaklarında dolanırken geçen altı yılda değişen şeyleri izledi. Mekânların çoğu aynıydı, birkaç yer yenilenmişti sadece. Norman Gölü uzakta ışıltıyor, binaların arasından manzarasını sergiliyordu. Bütün çocukluğunu o gölde geçirmişti. Tekneyle gezmişti. Yüzmüştü. Balık tutmuştu.

Hemen her yere asılı el ilanları, yaklaşmakta olan Sonbahar Festivali’ni duyuruyordu. Sonbahar Festivali’nde kasabanın bu kısmı kapatılırdı, sokaklara Magnolia Park’a kadar uzanan sergiler açılır, etrafta canlı müziklerle yarışmalar olurdu. Faith Yenilmiş Polisler 5K koşusuna adını çoktan yazdırmıştı bile. Bu yüzden kendini yataktan söküp koşmaya çıkmıştı, keşke daha iyi bir durumda olsaydı ama nasıl yapabiliyorsa öyle katkıda bulunmak istiyordu, dolayısıyla eğer zorunda kalırsa koşuyu yürüyerek tamamlamaya razıydı. Sonrasında gi-

dip festivale katılır, karnını damar tıkayacak leziz yiyeceklerle doldururdu. Anna da el yapımı çanakları için bir sergi açıyor-
du. *Aylardır vazolarını, çanaklarını, tabaklarını* böyle büyük bir etkinlikte sergilemenin kendisi için ne kadar heyecanlı olacağından bahsediyordu, bebek gelmeden önce biraz fazladan paranın da kimseye zararı olmazdı.

Büyük Balık Yemcilik ve Oltacılık mağazası görüş alanına girince Faith adımlarını hızlandırdı. Mağaza aile dostlarına aitti; her ne kadar yaşı Paul'ün yaşına daha yakın olsa da Brynn'le ikisi kendilerine işkence gibi gelen balık tutma günlerini hep beraber atlatırlardı. Erkekler, Brynn'le ikisi güvertede oturup oje sürdüklerinde kokudan yakınırlardı, bu erkekler zamanın yarısında balık bağırsaklarıyla kaplı olurlardı ama belli ki oje kokusu daha kötüydü. Facebook üzerinden uzunca bir süre iletişimde kalmışlardı ama Faith altı yıl önce buradan ayrıldığından beri Paul'ü de Brynn'i de görmemişti.

Umarım bugün mağazadadırlar. Eğer değilse, Paul Senior'a onları nerede bulacağını sorardı. Burada kaldığı zamanlarda arkadaşları yanındayken her şey daha kolay olurdu. Mağazaya yaklaşırken koyu renk saçlı bir kadının, önünde dizüstü bilgisayarla masada oturan bir adama üzümlü soda uzattığını gördü.

Faith'in kalbi ters döndü. Eğer biri Büyük Balık'ı bir kafeye falan çevirdiyse oturup ağlardı. Balıkçılık malzemelerine çok ihtiyacı olduğundan *değildi* ama babası burayı çok severdi. "Yalnızca bir şey" alacağını söyleyerek içeri girer, sonra Paul Senior'la konuşarak saatler geçirirdi. Babasının sevdiği

küçük şeyleri kaybetmek babasını daha fazla kaybetmek gibi hissettiriyordu.

“Faith Fitzpatrick?” Genç kadın doğruldu, Faith onun Brynn olduğunu fark etti. Saç rengi koyulaşmış olabilirdi ama hatları hâlâ aynıydı. Gerçi kesimle renk onları iyice ortaya çıkartarak antik stiline daha uygun bir hava yaratmıştı.

“Seni neredeyse tanıyamadım,” dedi Faith, Brynn’le kucaklaşırken. “Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Sen de.”

“Bir an için birinin Büyük Balık’ı bir kafeye çevirdiğinden korktum.”

Brynn masada oturan adama muzipçe sırıttı. “*Birileri* buranın üzümlü soda servis eden bir kafe olduğunu düşünüyor.” Ayaklarının üzerinde yaylandı, ne kadar neşeli olduğu belliydi. “Bu Sawyer. Erkek arkadaşım.”

“Sen Hough Lisesi futbol takımında değil miydin?”

Sawyer yeşil dövme demir masanın arkasından kalkıp bir kolunu sanki bu dünyadaki en doğal hareketmiş gibi Brynn’in beline doladı. “O bendim. Henüz sanatı takdir etmeye başlamadığım zamanlardı. Tabii bir de sanata tutkulu kadınları.”

Brynn’in sırtışı büyüdü, Sawyer yanağına bir öpücük kondurdu.

Faith durup bir an onlara baktı. Brynn’le Sawyer’ın birbirlerine ne kadar âşık olduğunu açıkça görebiliyordu. Faith’in istediği de buydu; onunla olmak için durulmaya hazır bir adam. Etraftaki diğer kadınlara bakmayan, neleri kaçırdığını görmeye çalışmayan bir adam. Faith, Jeff’le ilişkisinde

o kadar aptalca davranmıştı ki, bir çapkını uslanmaya ikna edebileceğini düşünmüştü. Artık, o tiplerden elinden geldiğince uzak duracaktı.

“Ben gidip Paul’ü çağırayım,” dedi Brynn. “Nişanlandı, eminim sana gelininden bahsetmek isteyecektir. Eğer kurtulmak istersen bana sinyal ver.”

Faith güldü. “Bir sinyalimiz olduğunu unutmuşum.” Önceden ailesi McAdams’larla takıldığı zamanlarda o, Brynn ve Paul bir parmakla burunlarının kenarını ovalayıp kaçmak için bir bahane bulurlardı. Bazen göle sıvışırılar ya da sadece arka bahçede uzanırlardı. Babasının barbeküde pişirdiği etin kokusu havada asılı olurdu, annesinin kahkahaları zaman zaman dışarı kadar taşardı. Önceden annesinin kahkahaları ortalığı çmlatırdı.

Ama bunlar mutlu zamanlarıydı. Eski zamanları.

Göl suyunun kokusunun verdiği taze hava bir anda ağır-laştı. Faith uzakta geçirdiği yılların bir şeyleri kolaylaştıracağını, geçmişte yaşadıklarını, üniversitede aldığı psikoloji dersiyle beraber gerçek yaşam tecrübeleriyle aştığını düşünmüştü. Ama geçmiş, baktığı her noktada yeniden canlanı-yordu. Bu yüzden liseyi bitirdiği gibi buradan kaçıp gitmişti. Atlanta’da işler kötüleşince oradan da kaçmıştı. Sorunlarla yetişkin bir birey gibi yüzleşmek buraya kadardı demek.

Paul McAdams mağazadan dışarı çıkıp sırttı. Kestane saçları lisede kullandığından daha kısaydı, artık daha fazla yer kaplıyordu. “Bak şuna, Güdük Fitzpatrick. Uzun zaman olmuş.”

Faith'i sarılmak için kendine çekince genç kadın içinde yükselmekte olan gerginliğin çözüldüğünü hissetti. Evi ne zaman düşünse hep kötü şeylere, hüznü anılara odaklanıyordu. Buradaki insanların ne kadar arkadaş canlısı olduğunu unutmuştu. Gerçek kişiliğini bilen insanlarla çevrili olmanın nasıl hissettirdiğini de. Babasını tanıyan herkes, ailesine yardım etmek için birlik olmuştu. Faith buna minnettardı, annesinin de minnettar olduğunu biliyordu. Ama yine de hâlâ onlarla olması gereken birini kaybettikleri gerçeğini değiştirmiyordu.

Paul, "Balığa çıkmayı düşünüyorduk," deyince Faith düşüncelerinden sıyrıldı. Gülümsemek için kendini zorlayıp kafa salladı. Aklındaysa, bu uykulu görünen masum kasabanın babasını ondan çaldığı düşüncesi vardı.

Daha da kötüsü, çalacağı bir sonraki kişinin Kaleb olmasından korkuyordu.

Faith salondan gelen konuşmaların uğultusunu duyabiliyordu, Kaleb'le konuşan başka bir erkek daha vardı. Kelimeleri çıkaramıyordu ama Anna da onlarla sohbet ediyordu. Faith dizüstü bilgisayarını kapatıp komodinin üzerine bıraktı. Birkaç saatini internette ev ilanlarına bakarak geçirdiği için gözleri yanıyor, kürekkemiklerinin ortası sızlıyordu.

Yerleştirip yerleştirmemeye karar veremediği kutuların üzerinden atladı. Anna ile Kaleb istediği sürece burada kalabileceğini söylemişti, bu kesinlikle çok hoştu ama kendi dairesini tutana kadar yeniden başladığını hissetmeyecekti. Mümkünse

bu evin North Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne yakın bir yerde olmasını istiyordu ki stajı aksamasın. Belki Charlotte'ta yaşarsa bütün korkunç anılardan sıyrılabilir, bir yandan da Kaleb ve ailesiyle bağını koruyabilirdi.

Bir kez daha, Doktor Schaeffer'ın kendisine ulaştığına ne kadar mutlu olduğunu düşündü. Aile dostlarıydı, babasını kaybedişlerinin ardından annesi, Kaleb ve kendisi için psikolojik destek almalarına yardım etmişti, Faith bir psikolog olmak isteyebileceğini söylediğinde ona yol göstermişti. Klinik alanlarda çalışmak kolay değildi, Faith başlamak için sabırsızlanıyordu. İlk zamanlar, birkaç boş ayının olması kulağına hoş gelmişti, özellikle de altı sene boyunca gece gündüz çalıştıktan sonra. Ama burada her köşeden üzerine çullanan anıların arasında, kendini meşgul etmek için tam zamanlı bir işe ihtiyacı olabilirmiş gibi hissediyordu.

Koridora adımını atıp sarımsakla baharat aromalı yemeğin kokusunu takip etti, her neyse çok güzel kokuyor ve midesinin guruldamasına sebep oluyordu.

Connor'ı görünce donakaldı. Connor ona bakıp muzipçe sırıttı. Faith kalbinin pırpır edişinden nefret etmişti. Bütün gün onu köpeğiyle koşarken gördüğü zamanı düşünüp bundan nefret etmişti.

Erkeklerin bu kadar yakışıklı olması yasal olmamalı, diye düşündü. Oldum olası yanlış adamların peşine takılırdı, kalbindeki yara izleri de bunu kanıtlıyordu. Ama bu son seferde dersini gerçekten almıştı. Bundan sonra tatlı, alçakgönüllü adamların peşinden gidecekti. İstisna olmayacaktı. Connor gibi görünüp davranan adamlar içinse *kesinlikle* olmayacaktı...

“Ben de tam sana seslenecektim,” dedi Anna ondan tara-
fa bakarak. “Yemek hazır. Kaleb, benim için tabakları alır
mısın?” Beraber mutfağa doğru kayboldular. Ella oyunlarla
geçen uzun, gürültülü bir günün ardından salonda baygın bir
şekilde uyuyordu, sarı bukleleri yüzünün neredeyse tamamını
örtmüştü. Bütün bu konuşmanın, tabak çanak gürültüsünün,
açılıp kapanan dolap kapaklarının sesi arasında uyumayı bir
şekilde başarıyordu.

Connor, Faith’e doğru bir adım attığı zaman Faith aksi
yöne gitmek için manasız bir dürtü hissetti. Belki de bu dürtü-
nün bir manası vardı. Sonuçta bu adam onu tavlayıp son-
rasında kalbini kırabilirdi. “Bu sabah koşup gittin, bana fir-
sat bile vermedin...”

“Suratımdaki dev izden bahsetmene mi?” diye sordu Fa-
ith kollarını göğsünde kavuşturarak.

Connor sırttı. “Hayır, sanırım o kısmı halletmişim. Ama
eğer istiyorsan bahsetmeye devam edebilirim.”

Faith başını yana yatırdı. “Ha-ha.” Kasları gerildi, Con-
nor’ın ona bu kadar yakın olması bütün kalkanlarını kuşan-
masına sebep oluyordu. Durumu kontrol altına almak zo-
rundaydı. Connor’a onunla *kesinlikle* ilgilenmediğini göster-
mek zorundaydı.

“Kendini kötü hissetme. Aslında bu bana bakan kadınla-
rın çoğuna olur.” Ona doğru bir adım daha yaklaşarak sesini
alçalttı. “Söylemeye çalıştığım şu: Dün gece gerçekten sarhoş-
tum, sarhoşken tam bir aptal gibi davranabiliyorum bazen.”

“O halde şu an için bahanen ne?” Ne kadar sürtükçe

davranırsa Connor'ın onunla uğraşmaktan o kadar çabuk vazgeçeceğini umuyordu. Yılanın başını küçükken ezmek en iyisiydi, özellikle de onun hayatına ne kadar dahil olacağı gitgide kesinleşirken.

Connor'ın gri, neredeyse şeffaf gözleri yüzüne bir gülümseme yayılırken aydınlandı. "Sanırım güzelliğin beni biraz aptallaştırıyor."

Faith başını iki yana salladı. "Genç ve naifken senin gibi bir adama kapılabilirdim. Ama şimdi aklım başımda, dolayısıyla git de bu klişe cümleleri başkasında dene."

"Ama burada sadece sen varsın."

Faith onun yanından geçmek için hareketlendi ama Connor kolunu uzatıp yolunu kapattı. "Bu oda başka kadınlarla dolu olsaydı bile ben seninle flört ederdim. Bil diye söylüyorum."

Sesini tekdüze, neredeyse sıkılmış çıkartmaya özen göstererek konuştu. "Eh, ben de *sen* bil diye söylüyorum; böyle klişe laflara aldanmam, beni etkilemek için yakışıklı olmanın fazlası gerekir."

"Yani benim yakışıklı olduğumu düşünüyorsun." Uzanıp dün yaptığı gibi saçlarının uçlarıyla oynadı. "Nihayet bunu itiraf etmen harika."

Duyduğu rahatsızlık sırtının ortasındaki ağrıyı şiddetlendirecek kadar somuttu. "Senin tanıdığım en sinir bozucu insan olduğunu düşünüyorum. Kardeşimi bu kadar aptalca bir şey yapmaya ikna ettiğin için hâlâ kızgınım, sense kalkıp buraya gelerek bana asılmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Aslında dün gece için özür dilemeye *çalışıyordum*. Ama

sen şimdi asılmaktan bahsetmişken...” Umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Sanırım bu da bana uyar.”

“Tam bir götsün.”

“Seninki oldukça güzel, söylemeden geçemeyeceğim.”

Faith ona dik dik baktı, çenesi kasılmıştı. Yanılıyordu. Daha önce böyle bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Connor kendini beğenmiş piçler arasında yeni bir devir başlatmıştı.

“Geliyor musunuz?” diye sordu Anna kafasını mutfaktan uzatarak.

Connor, Faith’e önden buyurması için işaret etti. Yürümeye başladıklarında ellerini onun sırtına koydu, Faith ellerine vurup sırtından itti.

Arkasından gelen alçak sesli kıkırdamayı duydu, dönüp suratının tam ortasına yumruk atsa Kaleb’in kendisiyle gurur duyup duymayacağını ya da en yakın arkadaşını yumrukladığı için kendisine kızıp kızmayacağını düşündü. Kardeşi böyle bir adamla neden arkadaştı ki?

Oturduğu anda, Connor kendi sandalyesini onunkine yaklaştırdı. Faith başını iki yana sallayıp onun iri varlığını yok saymak adına elinden gelenin en iyisini yaparken uzatılan yemekleri aldı.

“Bu tortellini harika, Anna,” dedi Connor yemeye başladıktan sonra. “Marinara sosu da annemin yaptıkları kadar kıvamlı.”

Anna onun bu iltifatlarını geçiştirdi ama yüzü aydınlanmıştı.

Nasıl oluyordu da başka kimse Connor’ın bir sahtekâr

olduğunu görmüyordu? O, ihtiyacı olanı almak için gereken her şeyi söyleyecek, istediğini aldıktan sonra da ikinci kez düşünmeden sizi terk edecek türden bir adamdı, Faith böylesini bilirdi. Daha önce birkaç kez kandırıldığı olmuştu gerçi ama asıl pay kesinlikle Jeff'indi. Ya da belki de planlarını ve geleceğe dair düşlerini yakıp yıkan apartman dairesinindi. İkisi arasında gidip geliyordu.

Faith peynir dolgulu makarnayı yuttu, tamam, bu gerçekten de harikaydı. Ardından Kaleb'e döndü. "Bu arada bugün Paul'la Brynn'i gördüm. Bana olta mağazasını onların işlettiğini söylememiştin."

Kaleb elindeki ekmeği kemirdi. "Olta mağazasını artık onlar işletiyor."

Faith ayakkabısının burnuyla onun bacağına dürttü. "Çok yardımcı oldun."

Kaleb gülümsediğinde, yanağının bir tarafı ekmek yüzünden yusuvarlak olmuştu. "Artık hiç balığa gidecek vaktim olmuyor. Eğitim bittiğine göre, belki şimdi biraz zamanım olur."

Anna tek kaşını kaldırdı. "Ah, öyle mi?"

"Yani güzel karımı dışarı çıkarttıktan sonra demek istedim. Böyle bir seçenek varken kim balığa gitmek ister ki?"

Anna onu dürtünce Kaleb göz kırptı.

"Bence işin bu saatten sonra artacaktır," dedi Faith. "Bütün bu..." derin bir nefes alıp kendini kelimeyi söylemeye zorladı, "SWAT işi nasıl yürüyor ki?"

Connor bardağını masaya bıraktığında cam hafifçe şingirdadı. "Biz çoğu zaman departmanda kendi işimizi yapacağız. Ama eğer acil bir durum olursa öncelik bizde."

Faith ilgisini Kaleb'in üzerinde tutmayı sürdürdü. "Charlotte'taki bir acil durum için de sizi mi arayacaklar?"

"Acil durumun ciddiyetine göre," diye cevap verdi Connor. "Mecklenberg ilçesi birkaç yıl önce Pineville, Matthews ile Mint Hill'deki birliklerden oluşan, birden fazla bölgenin yetkilendirildiği bir olayla ilgilendi. Ben de aynı şeyi North Meck'te yaptım."

Faith'in ona daha fazla bakmaması artık mümkün değildi.

Connor dizini kendisinininkine yasladığında Faith bunun yanlışlıkla olmadığından oldukça emindi. "Mesele elimizdeki kaynakları birleştirmek," diye devam etti konuşmaya. "Bizde bir bütün SWAT ekibini oluşturacak kadar adam yoktu ama hep birlikte olay yerine ulaşma süresini kısaltma ve daha çok insan arasından seçin yapma şansımız doğdu. Eğer Huntersville'de, Mooresville'de ya da burada Cornelius'ta bir şey olursa mevkie çağırılırız, Charlotte'tan gelecek adamları bekleriz. Şimdi Norman Gölü çevresi de koruma altında." Faith'e dış macunu reklamlarına yaraşır bir gülümseme gönderdi. "Sen de kendini daha güvende hissetmiyor musun?"

Faith eğitim almış insanların yakınlarında bulunduğunu bilmenin gerçekten daha güven verici olduğunu itiraf etmeyi reddetti. Çünkü ne olursa olsun, kardeşinin *güvende değil, tehlikede* olduğu gerçeği değişmiyordu.

"Büyük şehirlere gitme ihtimalimiz gerçekten çok düşük ama eğer bize ihtiyaç duyarlarsa gideriz." Kaleb, Faith'e bakmadan önce gözucuyla Anna'yı süzdü. "Olağanüstü durumlar için eğitildik ama çoğunlukla eski işimizi aynı şekilde

sürdüreceğiz. Şöyle düşün, eğer babamız benim şu an bildiklerimi bilseydi...”

“Lütfen,” dedi Faith tek elini onu durdurmak için kaldırıp. “O konuyu hiç açma.” Yıllarını “eğer”leri düşünerek geçirmişti; bu, hiçbir şeyi iyileştirmedeği gibi, her şeyi kötüleştiriyordu. “Bunun senin için en güvenli seçenek olduğuna beni asla ikna edemeyeceksin çünkü bu en basit deyişle, doğru değil.”

“Ama eğer,” diye başladı Connor.

Faith çatalıyla ona işaret etti. “Bu konuda senin hiç söz hakkın yok. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmemen bir kenara, bu bir aile meselesi.”

“Faith,” dedi Kaleb çocukken onu azarlamak için kullandığı sesle. Ama Faith artık kendi kararlarını verecek yaşıydı.

“Sorun yok,” dedi Connor. “Haklı. Ben sizin yaşadıklarınızla baş etmek zorunda kalmadım, bu durumun onu neden endişelendirdiğini de anlıyorum.” Bakışlarını Faith’e çevirdi. “Ama şunu bilmelisin ki Kaleb ile ailesi, benim için de aile demek.”

Şu ana kadar etrafa saçmakta hiçbir sakınca görmediği saçmalıkların aksine, bunları söylerken gerçekten samimi görünüyordu, ses tonu da ifadesini destekleyecek şekildeydi. Bu durumu aydınlatmaktan ötürü mutlu görünen Connor ağzına bir çatal dolusu makarna daha tıktı.

Faith ona doğru eğilip “Sanırım bu bizi ağabey-kardeş yapıyor,” demekten alıkoyamadı. Connor ağzındaki lokmadan boğulma tehlikesi atlatırken kendini beğenmiş bir haz dalgası bedenini sardı.

Bir puan bana.

“Connor Amca?” Ella mutfak kapısında dikiliyordu; sarı bukleleri, yastık izi çıkmış pembe yanağına yapışmıştı.

“Balerin Ella!” Connor oturduğu yerde döndü, Ella koşup onun kollarına atladı. “Bugün nasılsın bakalım?”

“İyiyim,” dedi Ella tombul ellerini Connor’ın yüzünün iki yanına yerleştirerek.

Connor’ın burada fazla zaman geçirdiği açığa çıkıyordu. Ella’nın kalbini kazanmanın zor olduğundan değildi bu. Sakız ya da içinde şeker bulunduran her şey ya da prensesler genelde bunun için yeterli oluyordu. Ama Connor onu dizinde zıplatırken yüzünde beliren mutluluk kelimelerle tarif edilemeyecek cinstendi, Connor’ın da onunla ne kadar rahat olduğunu görmemek için kör olmak gerekiyordu.

Bir eliyle Ella’nın saçlarını düzeltti, bunu izleyen Faith’in, kalbinin etrafına ördüğü duvarda bir çatlak oluştu. Olacak iş değildi. Bu adam bir SWAT ekibi oluşturmak için haddini aşmıştı. Kendini beğenmişin tekiydi...

Tamam, evet, bunda biraz hakkı vardı. Yanık teniyle, kaslı vücuduyla, seksi, koyu renk saçlarıyla gerçekten güzeldi. Yeğenine de kesinlikle harika davranıyordu.

İki puan ona.

“Aç mısın?” diye sordu Connor, Ella başını öne geriye salladı.

Anna yerinden kalkmaya yeltendiğinde Kaleb elini omzuna koyup onu durdurdu. “Ben hallederim.” Ella’yı Connor’dan aldı, mama sandalyesine yerleştirip önüne bir tabak yemek koydu.

“Ee, Faith?” dedi Connor ona bakarak. “Sen neden buraya geri taşındın?”

“Psikoloji alanında yüksek lisansımı tamamladım, sonbaharda North Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde stajıma başlayıp klinik saatlerimi tamamlayacağım.”

“Psikoloji. İlginçmiş.”

Faith neyi kastettiğini bilmiyordu, bilmek istediğinden de emin değildi zaten. Eğitim programını tamamlarken bazen kendini bir sahtekâr gibi hissetmişti, başkalarını geçmişleriyle ilgili konuşturup onların sorunlarıyla yüzleşmelerini sağlamak için eğitim aldığı onca seneyle sonrasında, o kendi geçmişiyile ve sorunlarıyla yüzleşmekten hep kaçınmıştı. Ama öğrendiklerini kendi problemleriyle başa çıkmakta kullanabildiğine inanıyordu.

Tabii bu onun kusursuz olduğu anlamına gelmiyordu.

Connor kolunu onun sandalyesinin arkasına attı. “Belki bir gün beni analiz edersin.”

Kaleb boğazını temizleyip Connor’a öldürücü bir bakış attı. Connor omuz silkti, bir an için iki elini kaldırdıktan sonra onları kendi kucağına koydu.

İlginç. Bu puanı hak eden Kaleb olabilir ama bence benim haneme yazılır.

Yemeğin kalanında havadan sudan bahsettiler; Ella, yemeğin sonuna ulaştıklarında, marinara sosuna bulanmıştı. Kaleb onu yıkamak için kalktı, Faith de bulaşıkları halletmek konusunda ısrarcı oldu ki Anna şişmiş bileklerini biraz olsun dinlendirebilsin.

Şaşırtıcı bir şekilde, Connor yardım etmeyi önerdi. Faith

tabakları durulayıp onları bulaşık makinesine yerleştirirken elindeki işe odaklandı, böylece masayı temizlerken Connor'ın kollarında belirginleşen kaslar dikkatini dağıtmadı. Connor masadan topladığı bulaşıkları makinenin üst rafına dizdikten sonra dönüp Faith'i süzdü. "İnsana, 'Keşke pantolon olsaydım,' dedirten bacakların var, biliyor muydun?"

Faith kahkahalara boğuldu. "Bu laf, kadınlar üzerinde işe yarıyor olamaz."

"Yarıyor."

"Belki çaresiz, sarhoş kadınlar üzerinde."

Connor o kadar yakınına eğildi ki Faith onun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Şu an senin üzerinde de işe yarıyor."

"Üzgünüm. Bundan daha iyisini yapmalısın." Onu tek eliyle itip kalan bardakları üst rafa yerleştirmeyi bitirdi.

"Tamam, her ne kadar doğru olsa da bu cümle daha çok bir şakaydı. Ama bir ara bir şeyler içmeliyiz."

Faith kaşlarını çattı. "Yani sence bu tavır daha mı iyi? Ben burada senin bir düzenbaz olduğunu düşünüyorum, oysa senin bir oyun planın bile yok."

Connor onu iki taraftan kısıtıracak şekilde ellerini tezgâha yasladı. "Ateşli olduğun kadar soğuksun da."

"Bunun ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Belki de Kaleb'i buraya çağırıp onun fikrini almalıyız."

Connor'm kendini beğenmiş sırtışı soldu. Demek aralarında gerçekten bir çeşit tartışma olmuştu. Birkaç saniye içinde Connor kendini topladı. "Ağabeyinin iznine mi ihtiyacın var yani?"

"Hayır. Gitmek için *istek duymaya* ihtiyacım var. Senin

için üzücü olacak ama senin gibi adamlara bağışıklığım var.” Koluna hafifçe vurup kollarının arasından sıyrıldı. Bulaşık makinesini çalıştırmak için eğildiği sırada bir çift gözün kendisini izlediğini biliyordu. Bu ne kadar sinir bozucu olursa olsun, kendine güveni olan adamlar seksiydi. Tabii genelde bu güvenlerini her kadının üzerinde kullanıp onları elde ediyorlardı, aslında kendilerine güvenmelerinin tek sebebi de kadınları elde edebilmeleriydi.

Ella zıplayarak odaya girdi, üzerinde pembe, önünde Disney prensesinin yer aldığı bir gecelik vardı. Bu sefer kollarına koştugu Faith’ti. Faith yeğenini kollarının arasına alıp kucakladı. “Saçlarını örelim mi?”

“Oje de sürececek miyiz?”

“Tabii.” Connor’a sırttı. “Sen de oje ister misin? Uğruna ölünesi, simli bir pembemiz var.”

“Ah, erkeklğim bunu kaldırmasına kaldırır ama gitmeliyim. Sabah koşum için erken kalkacağım. Buluşalım mı? Penny’ye onu benden kurtaracağına söz verdin.”

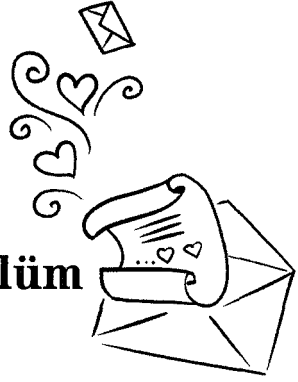
Faith başını iki yana salladı. “İyi deneme. Ama ben yalnız koşmayı severim.” *Yani yoruldukça durup soluklanabilmeyi.*

“Keyfin bilir.” Connor eğilip Ella’nın alnını öptü. “Sonra görüşürüz, Balerin Ella,” dedi. Ardından dudaklarını Faith’in yanağına bastırıldı, kısık sesi kulaklarını doldurdu. “Tekrar karşılaşınca dek elveda...”

Faith yeğenini sıkıca kucakladı, kendine tenine yayılan ürpertinin hiçbir anlamı olmadığını söylüyordu.

Hayır. Hiçbir anlamı yoktu.

Üçüncü Bölüm

Faith çalınan kapısının sesine uyandı. Etrafına bakıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Dün gece bir film izlemeye karar vermişti. Kimseyi uyanık tutmak ya da Ella'yı uyandırmak istemediği için Kaleb'in kablosuz kulaklıklarını kullanmıştı. Kulaklıklar şu an yerdeydi, Faith'in boynunu ters bir pozisyonda uyu-maktan ötürü tutulmuştu.

Kapısı bir kez daha çalındığında Faith kapıya kadar emek-leyip onu açtı. Öbür tarafta Connor dikiliyordu. Üzerinde açık mavi, polis logosu olan bir gömlekle siyah pantolon var-dı, kemerinde bir silahla kelepçeleri de barındıran bir dizi gereç takılıydı.

Diğer bir deyişle, üniformanın kattığı seksapelin ete ke-miğe bürünmüş hali gibi karşısında duruyordu, Faith kelep-çelenmeye tamamen karşı da değildi aslında. *Dur bir daki-ka. Bu kötü bir fikir. Bunu kastetmedim.* Ona bir kez daha baktığında boğazı kurudu. Eh, tam olarak bunu *kastetmemiş*

değildi ama akli başında biri olarak bunu *istememesi* gerektiğini biliyordu ya da öyle bir şey işte. Böyle düşünceler için hâlâ çok uykuluydu.

Ah, kabretsin. Nasıl görünüyorum kim bilir? Bunun bir önemi olduğunu sanmıyordu gerçi, sonuçta Connor genel olarak kadınlardan hoşlanıyordu ama yine de Faith saçlarının bir tarafa doğru kuş yuvası şeklini aldığını bilmekten hoşlanmıyordu ya da üzerinde sürekli giymekten yıpranmış Karbonhidratları Severim yazılı tişörtü olmasa daha iyi olabilirdi, sonuçta üzerinde delikler vardı. Muhtemelen evdeki bütün karbonhidratları kendisi tüketmiş gibi görünüyordu.

En azından şortu bacaklarını yeterince sergiliyordu. Belki de Connor buna odaklanırdı. *Dur bir dakika. En son ne zaman tıraş oldum ben?*

“Günaydın,” dedi Connor, Faith onun aklından geçen her şeyi duyduğuna dair sinir bozucu bir hisse kapıldı.

Kollarını önünde kavuşturup dışarıdan gelen parlak ışık karşısında gözlerini kıstı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Kaleb’i almaya geldim. Aynı arabayı paylaşıyoruz.” Faith’e sırtıttı. “Duymadıysan diye söylüyorum, bu doğaya yararlı bir yöntem.”

“Ben... Sen... Hmm...” Elini yüzünden geçirip muhtemelen dünden kalan makyajı biraz daha dağıttı.

Connor onun yanından geçerken göğsü Faith’in koluna sürtündü. “Vay canına. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sarışın. Normalde daha ukalaca karşılık verirdin.”

Faith ona bakıp somurttu. “Daha şimdi uyandım. Kahve bile içmedim.”

“Bense önce beş mil koşup ardından duş aldım, çıplak tabii, eminim merak ediyorsundur.”

Gözlerini deviren Faith, “Bir mil daha koşup benden uzaklaşmaya ne dersin?” dedi.

“Senin harika sabah neşenden mahrum mu kalayım? Olmaz.”

Faith’in zihni cevap veremeyecek kadar sisliydi. Dolayısıyla arkasını dönüp uzaklaştı. Kaleb ile Anna’nın yatak odası kapısını mümkün olduğunca nazik bir şekilde tıklattı. Kaleb kafasını kapıdan uzattı, saçları duş aldığı için hâlâ nemliydi.

“Göt arkadaşın burada,” dedi Faith.

“Ona hemen geleceğimi söyler misin? Alarmım çalmamış ama yapmam gereken tek şey üniformamı giymek, sonra geliyorum.”

Faith homurdandı. Gerçekten de geri dönmek istemiyordu. Eğer saçlarını toplayıp yüzünü yıkarsa, Connor onun kendisini umursadığını düşünecekti. O nedenle zombi stili yürüyüşüyle geri döndü. “Geç kalmış. Birkaç dakikaya yarındaymış.” Kendini kanepeye bırakıp üzerine battaniyeyi çekti, bununla birlikte Connor’ın ipucunu anlayıp onu rahat bırakmasını umuyordu.

Birkaç saniye sonra kanepede Connor’ın ağırlığı altında çöktü. “Bana kahvaltı önermeyecek misin?”

Faith onu tekmeleyince Connor kadının ayağını yakaladı. Kendini çekmek üzereydi ki Connor tuttuğu ayağa masaj yapmaya başladı, Faith’in beyninin içinde, “*Aman Tanrım!*” diyen çığlıklar yükseldi. Az kalsın zevkten iç geçirecekti ama dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı.

“Bugün planın var mı?” diye sordu Connor.

Üzerini örten battaniyeyi biraz indiren Faith ona baktı. Gerçekten de bu normal bir şeymiş gibi mi davranacaktı? Kendini çekmeliydi. Connor ayağını bıraktığında kendine hayal kırıklığına uğramadığını söyledi. Ama diğer ayağını aldıktan sonra kucığına çekip masaja başladı.

“Ben, ee, sanırım Anna ile Ella’yla olacağım.” Vay be, hayatı kulağa o kadar heyecanlı geliyordu ki. Belki de böylesi en iyisiydi. Connor ne kadar sıkıcı olduğunu fark edip onu rahat bırakırdı.

Ayak sesleri koridorda yankılanınca Connor üzerine eğildi, sert bedeni Faith’in bacaklarına bastırıyordu. Ceptelefonunu alıp bir şeyler yazdı. “Al. Artık istersen beni arayabilirsin.” Telefonu Faith’in eline bıraktı. “İşten altıda çıkıyorum.”

Kaleb odaya girdiği sırada oturduğu yerden kalkmıştı.

Sonra gittiler, Faith yerinde az önce ne olduğunu merak ederek kalakaldı.

Bunu neden kestirip atamadığı da aklındaki bir diğer soruydu.

Connor devriye arabasına binmeden önce eve bir kez daha baktı, Faith’in görüntüsü aklına kazınmıştı. Kapıyı ilk açtığı anda... Eh, yatakla boğuşmuş gibi görünüyordu, Connor onunla birlikte çarşafalara dolanan insan olmak istediğini düşünmüştü.

Bunu bir kez daha düşünürken nefesleri sığlaştı.

Kaleb güldü, Connor zihnindeki görüntüyü sonrasında yeniden ortaya çıkarmak üzere geriye itti, abisiyle olmadığı bir zamana. “Bu kadar komik olan ne?”

“Faith’in sana ilgi duymasından, ona senin ilişkilere ilgi duymayan adam olduğunu açıklamak zorunda kalmamdan ya da ikiziniz yatmasından endişeleniyordum. Ama o sana kesinlikle yaklaşıyor. İşin aslı... Senden nefret ettiğine oldukça eminim.”

“Benden nefret etmiyor. Dün beraber mutfağı toplarken aramızdakileri hallettik.”

“Bu komikmiş çünkü sabah bana, ‘Göt arkadaşın burada,’ dedi.” Kaleb bir kez daha gülünce Connor direksiyonu sıkı sıkı kavradı. O kadar komik değildi. Kaleb’in ısrarları, ona yandırdığını göstermek için Connor’ı daha çok ateşliyordu. Üstelik Faith’le ne zaman iletişime geçse daha fazlasını istediği de gerçektir. Onunla konuşurken Faith’in gözlerinde yanan ışıklarda bir şey, her zaman hazırda bulundurduğu kinayeli lafları...

Belki de yeni bir şeyler denemesinin vakti gelmişti.

“Geçmişte ilişkilerim oldu,” dedi Connor.

“Dostum, sanırım biz tanıştığımızdan beri bir ay süren tek bir ilişkin olduğuna denk geldim. Umurumda olduğunu falan düşünme, tabii peşine düştüğün kişi benim kız kardeşim olmadıkça. Canın ne istiyorsa onu yap. Ama Faith’in bir kez daha incinmediğinden emin olmak benim görevim. Onunla ilgili bir şey, işe yaramaz adamları kendisine çekiyor, sana kaç tane işe yaramazın kıcını tekmelemem için kendimi tutmak zorunda kaldığımı anlatamam.”

İşe yaramazlar. Connor surat asıp kendisinin de bu sınıfa dahil olup olmadığını düşündü. Doğruya doğru, o da kız kardeşinin kendisi gibi bir adamla çıkmasını muhtemelen istemezdi ama istedikleri konusunda her zaman açık ve net olmuştu, karşısındakine asla fazla umut vermemişti. Ne zaman işler o noktaya gelse ilişkilerini nazıkçe sonlandırmıştı. İki tarafın da duyguları incinmemişti. Hiçbir zaman birbirine çığlık atan insanların yaşadığı ilişkileri olmamıştı.

“Ama o son adam,” diyerek devam etti Kaleb yumruklarını sıkarak. “Eğer Anna beni sakinleştirmeseydi muhtemelen Atlanta’ya gidip kendimi tutuklatırdım.”

Normalde ortağı oldukça sakin biriydi ama Connor onun sinirlendiğinde nasıl bir canavara dönüşebileceğine de şahit olmuştu, üstelik Kaleb’i sinirlendiğinde canavara dönüşen diğer adamlardan farklı kılan bir şey vardı, bir şeyleri tam hedeften vurmak için eğitim almıştı. Yapmak istediği son şey, her gün sırt sırta verip çalışması gereken ortağını kızdırmaktı.

Üstelik bir de babalarının kahramanı olduğu gerçeği vardı. Kaleb’in Memur Fitzpatrick’in oğlu olduğunu öğrendiğinde gerçekten şaşırmıştı ama Kaleb çok geçmeden onun en yakın arkadaşı olmuştu. Onu gördüğü andan beri Faith’i aklından çıkarmak konusunda ciddi sorunlar yaşasa da kendini kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu. Onunla uğraşmakta sıkıntı yoktu çünkü bu vazgeçmek istemediği kadar eğlenceliydi ama tavırlarını hafifletecekti. Ona arkadaşça davranacaktı.

Çok zor olmamalıydı, hem zaten Faith ondan nefret ediyormuş gibi duruyordu.

*

Faith, yeğenini her şeyden çok seviyordu; tabii ağlamadığında, çığlık atmadığında, manasızca kıkırdayıp etrafta daireler çizerek koşmadığında. Anna'nın işleri, postaneden bankaya, sonsuza kadar sürüyormuş gibi görünüyordu, ardından markete gitmeleri gerekmişti ve böylece Ella'nın düzenli uykularından biri aksamıştı. Uyumayı reddediyordu, uyumadığı için huysuzdu, saat beş buçuğa gelirken Faith'in artık soluklanmaya ihtiyacı vardı. Rusty Anchor'a doğru yola koyuldu. Geçen gece Kaleb'e çok sinirliydi, etraf da çok kalabalık olduğundan gerçekten orada olduğunu hissedecek fırsatı bulamamıştı.

Bara girdiği anda koyu ahşap duvarların aşinalığı içini acıttı, arkada çalan country parçası da birleşince, her masada bıraktıkları anılardan başka bir şeyi nasıl görebilirdi ki? Burası babasının gün sonlarında geldiği yerdi, buradaki herkesi tanırdı, herkes de babasını tanırdı. Burada babasının ünlü olması gerektiğini düşündüğünü çok net hatırlıyordu çünkü ona özel yüzde yirmi indirim yaparlardı hep. Annesi, onu bara götürdüğünü öğrendiğinde babasına, genç bir kadını oraya götürmenin uygunsuz olduğunu söylerdi.

Babası, “Ona bir bira ısmarladığım yok ya,” derdi. “Kannunlara dair üç beş bir şey biliyorum, anlarsın.”

Annesi oflarken babası gidip kollarını ona dolardı, annesi daha fazla kızamazdı. Ama bir sonraki sefer başka bir yere gitmelerini söylerdi.

Bir sonraki seferde onlar doğrudan Rusty Anchor'a gider-

lerdi. Buranın kızarmış patatesleri bir numaraydı, bu konuda tartışmaları mümkün bile değildi.

Faith bara yaklaşıncı gözlerini, bakmaya korktuğu noktaya çevrildi. Babasının fotoğrafı hâlâ aynı yerde çerçeveli duruyordu, yanındaki çerçevede de onunla ilgili bir makale asılıydı: Kahraman polis memuru.

Babası çerçevedeki fotoğrafta lacivert üniformasını giyiyordu, kum sarısı saçları geriye taranmıştı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Babasının yaşlanmaya fırsat bulamadığını düşününce Faith'in kalbi sızladı. Gelinini ya da torununu tanıyacak fırsatı hiç olmamıştı. Göğsündeki boşluk, babasını her düşündüğünde olduğu gibi, genişledikçe genişledi, etraftaki bütün mutluluğu içine çekerek büyüyordu. O hep babasının kızı olmuştu. Faith bir noktada, bir gün büyüyüp babası gibi polis olacağını söylediğini bile hatırlıyordu. Şimdi onun hayal kırıklığına uğramadığını ya da Kaleb'in kendi sözünü tutup polis oluşuna kızdığı için üzülmediğini umdu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu barın arkasındaki kadın.

Faith bakışlarını babasının fotoğrafından çekip kendine hamburgerle patates kızartması söyledi, yanına da mekânın birasından istedi çünkü babası hep öyle yapardı. Bardaki kadının bardağını doldururken barın sahibi Boyd Elkins geldi. Babasıyla birlikte okumuşlardı.

“Sen Paddy Fitzpatrick'in küçük kızı değil misin?”

Faith başını salladı. “Selam, Boyd.”

“Buna inanamıyorum. Küçüçüktün. Gerçi sanırım çok bü-

yümemişsin,” dedi onun kısa boyunu süzerek. Eh, bu adamın insanlarla uğraşmayı hâlâ sevdiğini görmek güzeldi. Bazı şeyler hiç değişmiyordu, bu her ne kadar rahatlatıcı olsa da biraz üzücüydü de. “Annen nasıl?”

Kaleb’in onu ara ara bilgilendirdiğinden şüphesi yoktu ama muhtemelen bunu sorulabilecek en zararsız soru olduğu için sormuştu. “İyi. Anneannemle dedem, onunla birlikte Virginia’da olduğu için çok mutlu.”

Boyd’un kaşları, bir insanın buradan başka bir yerde olmaktan mutluluk duymasını anlayamıyormuş gibi çatıldı. Burada büyüyen insanların çoğu, gidenlerin neden gittiğini anlamazdı. Büyük ihtimalle birçoğunun gitmesi zorunluktan değildi zaten. Boyd bardaki kadının omzuna vurdu. “Onun içkisi benden. Söylediği her şeyden de yüzde yirmi indirim alacak.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin...” diyen Faith’in cümlesi, çoktan bir başka müşteriyle ilgilenmek için uzaklaşan Boyd’da hiçbir etki yaratmadı. İçkisini alıp yemeğini bekleli. İnsanları seyretmeyi, farklı tipler gözlemlemeyi, onlar arasındaki ilişkileri izlemeyi seviyordu. Onları analiz edip hayatta tutan amaca dair tahminler yürütmeyi de. Burada çalışan garsonların üçü kadındı; hepsi yirmili yaşlarının başlarında ve çok güzeldi. Kalabalık, öncekinden daha gençti artık. Şimdi Faith’in yaşma daha yakın insanlar etraftaydı, oysa önceden babasının yaşlarında olurlardı. Belki de anıları o yöndeydi, burada yediği dönemlerde kendisi bir ergendi, herkes gözüne daha yaşlı görünüyordu.

Birasını kaldırıp büyük bir yudum aldı. Mezuniyetin üzerinden iki hafta geçmeden taşındığı bu kasabaya geri dönmüş olmak hayattan beklediği şeylerin hiçbirine uymuyordu. İki ay öncesine kadar Atlanta'ya kök saldiğını düşünüyordu. Bu onun için büyük bir meseleydi üstelik. Normalde bir yerde çok uzun kalma fikrinden huzursuz olurdu. Atlanta'da altı yıl kalmıştı ama bu süre içinde yedi kez taşınmıştı. Jeff güzel bir apartman dairesi için iyi bir teklif aldığını söylediğinde başta bu yüzden tereddüt etmişti. Bir tek yere o kadar uzun süre bağlanma fikri, avuç içlerinin kaşınmasına sebep olmuştu ama sonra Jeff kollarını ona dolayarak beraber yaşamalarını teklif ettiğinde Faith de ağa takılmıştı. Jeff'in kendisini umursayıp umursamadığını merak etti, yoksa faturaların yarısını ödeyecek birine mi ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Şimdi yeni bir hayat planına ihtiyacı vardı, içinde büyüdüğü bu küçük kasabaya dönmek ona hayatında ileri değil de geri gittiği hissini veriyordu. Ama buraya gelip babasının fotoğrafına bakmak, anıları sakladığı yerlerden çıkarmak "kaç, saklan, yok say" şeklinde işleyen savunma mekanizmasını kırmak için atabileceği ilk adımdı. Bir hüznün her şeyin üzerinde asılı dursa da burada olmak hoşuna gidiyordu, babasıyla yaşadıkları güzel şeyleri anımsıyordu. Bu, tahmin ettiğinden daha kuvvetli bir şeydi. İkinci adımı atmadan önce ciddi bir hazırlık yapması gerekecekti ama eğer geçmişiyile yüzleşir de hâlâ üzerinden atmadığı korkularından kurtulursa, iyileşme sürecini tamamlayıp geleceğin getireceklerine kucak açabilirdi.

Charlotte'taki staj bir yıllık bir programdı. Kendi döngüsü-

nü kırıp yaşayacak bir yer bulmayı, sonrasında sabit bir kariyerde kararlı adımlarla ilerlemeyi umuyordu, işler zorlaştıkça kaçmak yoktu artık. *Belki benimle bir hayat kurmak konusunda ciddi birilerini bile bulabilirim.*

Rusty Anchor'ın kapısı savrulup açıldı, Faith kafasını istemsizce o tarafa çevirdi. İçeri Connor girdi. Garson kızlardan biri ona gülümsedi, Connor da onun gülümsemesine muzip bir sırıtmayla karşılık verdi. Birkaç kelime konuştular, Faith onları duyamıyordu ama genç kadının mırıldadığını, Connor'm da klişe tavlama cümleleri kullandığını tahmin edebiliyordu. Onunla konuşmayı bitiren Connor bara yöneldi, Faith arkasına saklanabileceği bir mönüsü olmasını diledi.

Connor'm bakışları odayı tararken Faith başını eğdi, onun kendisini görmesini istemiyordu, en azından ona dik dik bakarken yakalanmamak konusunda kararlıydı. Genç adam bara yürürken barın arkasındaki kadına başıyla işaret etti, kadın barın üzerine eğilip ona gülümsedi. Aralarındaki iletişim bu sefer daha farklıydı. Birbirlerine daha aşına oldukları belliydi.

Sanki onun buradaki her kadınla yattığını bilmiyormuşum gibi. Yine de içinde bir hayal kırıklığının uçları midesine batıyordu. *Neden hep çapkınlara çekiliyorum?*

Garson onun yemeğini getirince Connor'ı görmesini engelledi. Ayrıca patates kızartması, artı bir puan. Garson çekildiği saniye, Connor yeniden Faith'in görüş alanına girmekle kalmadı, ona doğru ilerledi. Küçük yuvarlak masada Faith'in karşısına oturdu. "Selam, Sarışın. Aramadın beni."

"Eminim oturmuş telefonun başında bekliyordun sen de."

Connor uzanıp onun kızartmalarından birini aşırı.

“Kişisel sınırlara dair bir şey duydun mu?”

“Evet, abartıldıklarını düşünüyorum.” Garsonu çağırıp Faith’e işaret etti. “Onun yediğinden istiyorum. Ama içecek olarak su.”

“Tabii,” dedi garson ona işveyle.

Genç kadın gittiğinde Connor ayağıyla Faith’i dürttü. “Burada olacağımı tahmin etmekle iyi iş çıkarmışsın.”

“Ben öyle bir şey yapmadım...” Çenesi kasıldı, ona ne kadar az cevap verirse Connor’ın uğraşacak o kadar az şeyi olacağını biliyordu. “Burada bir sürü boş masa var. Belki egonla sen boş bir masada daha rahat edersiniz.”

Connor geriye yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. “Yoo. İyiyim ben burada.”

Faith cam ketçap şişesini alıp salladı ama kırmızı sos gelmemekte ısrarcıydı. Bir yağ bıçağıyla onu almayı denedi ama Connor uzanıp şişeyi elinden aldı.

“Bak şimdi. Büyülü elli yedi vuruş hamlesini bilmiyor musun?” Kaşlarını aşağı yukarı oynattı, ardından şişeyi alıp cama elli yediden fazla kez vurunca ketçap Faith’in tabağına dökülüverdi.

“Teşekkürler,” dedi isteksizce. “Buradan alabileceğin tek skor bu, o sebeple çabalarını başka bir yere yönlendirebilirsin, mesela garsonlara.”

“İlgilenmiyorum.”

“Doğru. Çünkü hepsiyle çoktan yattın.”

“Öyle bir şey yapmadım.”

“O halde barın arkasındaki kadın?”

Connor dudaklarını birbirine bastırdı. “O farklı. Ben akademideyken bir süreliğine çıkmıştık. Şimdi sadece arkadaşız.”

Eh, en azından inkâr etmemiştii. “Ne kadar çıkmıştınız?”

“Ah, hayır. Sana eski sevgililerimden bahsetmeyeceğim, tabii sen kendininkilerden bahsetmeye gönüllüysen, bunu tekrar düşünebilirim.”

Kendi hikâyeleri ilişkiler üzerine yazılmış kara komedileri andırıldığından, sonuncusunun acısı da göğsünün ortasını hâlâ yaktığından, anlatmak söz konusu bile olamazdı. “İyi. Şimdilik bu odada kimlerle yattığımızı odaklanalım.” Faith abartılı bir ifadeyle etrafa bakındı. “Ah, tamam, benim skorum sıfır.” Başını Connor’ı kapıda karşılayan garsona çevirip kaşlarını kaldırdı.

Connor iç geçirdi. “Bir kez. Aylar önce. Buraya sürekli geliyorum, burası küçük bir kasaba. Ne önemi var ki?”

“Yok. Sadece sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Senin listendeki bir kadın olmak niyetinde değilim. Sana pek çok zaman ve klişe tavlama cümlesi kazandırdım, onları bir başkasının üzerinde harcamakta serbestsin. Bir şey değil.”

Connor’ın kaşları arasında iki çizgi belirdi. “Cümlelerim aşırı klişe değil.” Gerçekten incinmiş görünüyordu ya da belki sadece rol yapıyordu. Her halükârda Faith ona çok sert davranıp davranmadığını merak etti. Ama ona da kendisine de çok sert davranması *gerekiyordu*. Çünkü erkek arkadaşınızı bir kez etrafına başkasının bacakları dolanmış halde bulduğunuzda incinmekten kaçınmak için çok geç kalmış oluyordunuz.

Faith omuz silkip ağzına başka patates kızartması attı.

“Ayrıca buraya sana asılmaya gelmedim,” dedi Connor. “Burada yalnız görününce sana eşlik edebileceğimi düşünmüştüm. Arkadaşça. Senin düşündüğün kadar şeytan değilim.”

Masalarıyla ilgilenen garson gelip Connor’ın içeceğini bıraktı. “Yemek siparişin de hemen geliyor,” dedi kirpiklerini kırıştıtararak. “Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen.”

Tekrar yalnız kaldıklarında Connor kollarını masaya yaslayıp öne eğildi. “Bu arada, onunla yatmadım.”

“Ağzından çıkan her şeyin uydurma olduğunu düşünürsem beni affet.”

“Eh, senin de ağzından çıkan her şey cadalozca.”

Bir saniye için birbirlerine dik dik baktılar. Ardından garson bir kez daha gelip bu bakışmayı keserek Connor’ın önüne soğuk bir bira bıraktı.

“Ben su söyledim,” dedi Connor kadına bakarak.

“Tüh. Bir başkasının siparişi olmalı. Neden ben bunları düzeltmeye çalışırken sen birayı içmiyorsun?” Çapkın bir bakış attı. “Özür dilerim. Bu işte daha ikinci günüm, hâlâ bir şeylere alışmaya çalışıyorum.”

Garson gider gitmez Faith, Connor’a tek kaşını kaldırdı.

“Sakın söyleme,” dedi Connor.

Faith sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bence söylemememe gerek yok.”

Connor barda, garsonun tabağını yerleştirip yanına numarasını yazdığı bir peçete koyduğu yerde oturuyordu. Kendisine Faith’le güzel bir kavga kazandıran bedava birayı masada bı-

rakıp bar taburelerinden birine geçmişti. Damarlarında öfke akıyordu, elindeki bardağı daha sıkı kavradı. Kadınlar ondan hoşlandığı, o da onları sevdiği için Faith ne hakla ona kendini kötü hissettiriyordu ki? Ayrıca kiminle yatıp yatmadığından ona neydi?

Garson burada sadece iki gündür çalıştığını söylediğinde o kadar ukalaca bir ifadeye bürünmüştü ki Connor onun düşündüğü her şeyi okuyabilmişti. Sanki kiminle yattığını kontrol edemiyormuş gibi.

En başta oraya gitmemesi gerekiyordu. Sabah Kaleb'le aralarında geçen konuşmanın ardından Faith'ten uzak duracağına söz vermişti, bunu yaparsa onu aklından atabileceğine emindi. Ama sonra onu orada yalnız otururken görünce gidip konuşmazsa kabalık yapacağını düşünmüştü. Bir kez onun yanına ulaşınca flört etmeden duramadığını da böylece fark etmişti, ona duyduğu çekim beyninden daha yüksek sesli konuşuyordu. Sonra çekişmeleri bir şekilde kavgaya dönüşmüş, kontrolden çıkmıştı.

Eh, artık Kaleb'in küçük kız kardeşine karşı bir şey hissetmediği kesindi. Ona kendisini pislik biriymiş gibi hissettirmeyen bir kadın gerekiyordu. Aralarındaki bu sinirli atışmadan geri dönebileceklerini hiç sanmıyordu zaten, kendini öyle kaybetmemesi gerekirdi; Faith ona ne demiş olursa olsun, söylediği her şeyin cadalozca olduğunu söylememeliydi. Şimdi Faith kendi masasında oturuyor, Connor orada yokmuş gibi davranırken bir yandan da aceleyle yemeğini yiyordu, Connor da barda aynı şeyi yapıyordu.

Eminim garsonla flörtleşmem onu çok sinirlendirdi. Eğer

beni hepsiyle yatmakla suçluyorsa en azından suçlamalarında haklı olsun. Koyu renk saçlı kadının kendisiyle ilgilenmesini sağladı, kadın ona doğru hızla yaklaştı, ilgilenmekte olduğu diğer masayı tamamen unutmuşsa benziyordu.

Connor, Faith'e baktığında, genç kadın kafasını sanki onu izlemiyormuş gibi eğdi. Bu da sinirini bozan başka bir şeydi. Onun kendisine nasıl baktığını görebiliyordu. Neden ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu ki?

Önemi yok çünkü ne de olsa bu kadın seçeneklerinden biri değil.

Şimdi garson karşısında dikilmiş, ona sıklıkla kırıştırdığı kirpiklerinin altından bakarken Faith'i daha fazla sınırlendirmek istemediğini fark etti. Birincisi, onu sürekli görmesi gerekeceğinden Kaleb'in evine gittiği her seferinde ortamın gerilmesini istemiyordu. Bir de aniden Faith'in babasının fotoğrafının kendisine baktığını hissetmeye başlamıştı, bu da neden Faith'i incitmemesi gerektiğini ona hatırlatmak ister gibiydi. Hem zaten Faith onu hiç umursamıyordu.

Garson, elini Connor'ın koluna koydu. "Bir şey mi istemiştin, tatlım?"

"Evet, az önce oturduğum kadın vardı ya? Onun hesabını da benimkine ekle, olur mu? Bir de hesabımı getirirsen çok sevinirim. Teşekkürler."

"Başka bir arzun?" diye sordu genç kadın gözlerinde hevesli parıltılarla.

Oldukça güzel bir kadındı ama Connor onun numarasını ne olur ne olmaz diye bile almak istemiyordu. "Hayır, teşekkürler."

Dördüncü Bölüm

“Hamile kadınların çalıştırılmasıyla ilgili bir kanun falan yok mu?” diye sordu Faith tırmıkla küçük bir bahçıvan küreğini Anna’dan alırken.

“Festivalde çanak tezgâhıma iyi bir yer alabilmek için ruhumu Bayan Lowery’ye sattım diyebiliriz. Parkın temizlenip dekore edilmesinden sorumlu komitenin başı olmayı kabul ettim, turta yarışması için üç de turta yapacağım. Kaleb’i bile birkaç şeye yazdırdım ki huyuna gittiğim netleşsin.”

“O kadın tam bir köle tüccarı. Kasabanın güzellik yarışmasından sorumlu olduğu dönemi hatırlıyorum. Bizi neredeyse bayılana kadar zorlardı.” Faith son birkaç gününü Anna’nın bebek odasını hazırlamasına yardım ederek geçirmişti ama Anna parkı temizleme işini daha fazla erteleyemeyeceğini söylemişti.

Anna tırmığını arabaya yaslayıp Ella’yı oturağından almak için uzandı. “Yakınımda kalacaksın, unutma,” dedi Ella’ya, Ella ise annesinin elleri arasından kurtulup çardağa

doğru koştu. Bir sinir krizini önleyebilmek için uykusunu almasını beklemeleri gerekmişti, bu nedenle güneş çoktan gökyüzünde alçalmıştı, batmasına birkaç saatten fazla yoktu. En azından çok sıcak olmayacaktı.

“İşte buradasınız!” Bayan Lowery onlara doğru yürürken, elleriyle kollarını savurdu, yüzünde de iş üzerinde olduğunu gösteren bir ifade vardı. “Ben de her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım.” Anna’nın üzerindeki baskıyı hafifletmek isteyen Faith tam ağzını açmıştı ki kadının onu susturacak bakışı Faith’te Ella’nın peşinden koşma arzusu yarattı. “Kasabaya temelli mi döndün?”

“şey... Bir süreliğine.”

“Harika. Bu alan temizlendikten sonra çiçeklerin ekilmesi gerekiyor. Tohumcuya gidip onlardan kasımpatıyla papatya iste. Dikerken etrafa yaymaya da özen gösterin, çardağın etrafı dolu olsun istiyorum ki nereye bakarsak onları görebilelim.”

“Ama ben...”

“Belli ki kasabanın birkaç tentesinde delikler varmış, gidip onların ne halde olduğuna, daha fazlasının gerekip gerekmeyeceğine bakmalıyım.” Bayan Lowery bir kurban gibi iç çekti. “Eğer ben bu işlerle uğraşmazsam kimse uğraşmaz.” Başını bir kez daha salladıktan sonra ellerini kollarını savurarak uzaklaştı.

“Temizleme ve dekore etme komitesine hoş geldin,” dedi Anna yüzünde bir gülümsemeyle.

Faith bir çift bahçe eldivenini ellerine geçirdi. “Bugün gidip Charlotte’tan daire bakmam gerektiğini biliyordum,” diye

şaka yaptı ama burada kalıp Anna'ya yardım ettiği için mutlu-
luydu, hele ki Magnolia Park'ın halini gördükten sonra; belli
ki uzun süredir kimse burayla ilgilenmemişti.

İşe koyuldular, yaprakları tırmıklayıp otları yoldular. “Ba-
yan Lowery gerçekten de bunları tek başına yapmanı mı bek-
liyordu?” diye sordu Faith inatçı bir karahindibaya asılırken.

“Ah, biz aslında bir grubuz ama herkes ekiyor, işleri ya da
aile meseleleri olduğunu öne sürüp duruyorlar; ben grubun
lideri olacak kadar şanslı olduğumdan, eğer *işlerimi yapar-
sam* tezgâhımda indirim alacağımı hatırlatıp duran telefonlar
da bana geliyor.” Anna koluyla alnını sildi. “Ella, in oradan.
Hemen.”

Ella çardağa tırmanmak üzereydi, bir bacağını atmış du-
ruyordu. Annesinin sesini duyunca donakaldı. Faith neredey-
se üç yaşındaki bütün çocukların tehlikeyi sevip sevmediğini
merak etti, aksi takdirde küçük yeğeni bir şeytandı. Ufaklık
yerinde sabit duramıyor gibiydi, aklına koyduğu iş ne kadar
tehlikeliyse onu yapmak için o kadar istek duyuyordu. Ona
göz kulak olmakla iş yapmak arasındaki bir saat su gibi akıp
geçtiğinde daha işleri yarılammışlardı bile.

Faith, Bayan Lowery'nin çiçek tohumlarının bugün ekil-
mesini beklemediğini umdu. Sürekli gözünün takıldığı çar-
dak da oldukça kötü görünüyordu, tahta kiremitlerin bir kıs-
mı eksikti, kafes parçalarına ayrılmıştı, Ella'nın en az üç kez
takılıp düştüğü bir kalas da yerdeydi. Bir merdiven kenara
dayanmıştı; Anna, Ella'nın ona tırmanmak için sonsuz çaba-
larını görünce merdiveni alıp yere yatırmak zorunda kalmıştı.

İşten başka odaklanacak hiçbir şey olmaksızın çalışırken

aklına sürekli gelen tek bir şey vardı, daha çok bir kişi. Connor'ı, Rusty Anchor'da hesabını ödediğinden beri görmemişti. Ona söylediği onca laftan sonra böyle bir şey yaptığına inanmamıştı. Sonuca bağlanmamış bir rahatsızlık hissi aklının gerisinde söylenmeye devam ediyordu ama Faith kendisine bunun daha fazlası olmadığını söylüyordu. Connor'ın artık sürekli karşısına çıkmamasından memnundu.

Ama bunu kendisine tekrar tekrar söylemek zorunda kalmasına rağmen, henüz doğruluğuna ikna olmamıştı.

Connor geçen birkaç gün boyunca kendini meşgul etmiş, geç saatlere kadar departmandan ayrılmamıştı. Aile içi şiddet aramaları onu her zaman etkilerdi, sah günü, Hal ile Erica Corbett'in evine geçen altı ay içinde üçüncü kez gitmek zorunda kalmıştı. İlk arama bundan bir yıl önce gelmişti, o zamandan beri Connor kadının kendini korumak için önlem alıp polise şikâyette bulunmasını umuyordu. Dolayısıyla dün bütün gününü Bay Corbett'in hak ettiğini bulması için elinden gelen her şeyi yaparak harcamıştı.

Masasındaki telefon çalınca açtı. "Memur Maguire."

Hattın öbür ucunda Sullivan vardı, konuşmakta tereddüt edince Connor haberlerin kötü olduğunu anladı. "Üzgünüm, adamım. Hal Corbett'i daha uzun tutamadık. Ona tutuklamaya direnmeden dolayı otuz ila altmış gün arası ceza verebilirdik ama bir yere varması çok zordu, Erica olmadan..."

Connor burnunu sıktı. "Biliyorum." Lanet olsun, tabii ki biliyordu. Kaç insana yardım etmiş olursa olsun, sonuç hep

kadının şikâyetinde bulunup bulunmamasına göre değişiyordu. “Haber verdiğin için teşekkürler.” Telefonu kapattıktan sonra içinde tuttuğu küfürleri birbiri ardına sıraladı.

Kaleb başını masasından kaldırdı. “Bayan Corbett şikâyetçi olmuyor, değil mi?”

Connor dişlerini sıkıp başını olumsuz anlamda salladı. “Bu sefer onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. Şimdi eve gidip hepsini tekrar yapacak. Bu sefer onu ikna ettiğimi sanmıştım.” Hissettiği başarısızlık boğazına bir düğüm gibi oturmuştu.

“Elinden gelen her şeyi yaptın. Bayan Corbett bir sebepten onu hâlâ seviyor. Hapse girmesinin çok büyük bir ceza olacağını düşünüyor, onunla konuştuğumuzda bunu anlamıştım.”

İnsanların aşk uğruna izin verdiği şeyler... Bu saçma duygudan kaçınmak için bir başka sebebi. “Onun değişeceğini düşünüyor ama yakında yine bizi arayacak. Hatta belki gelecek sefer diye bir şey olmayacak bile. Belki o zamana kadar patronu onların mahallesine fazladan bir devriye eklemeye ikna edebilirim, Hal en azından onu kontrol ettiğimizi bilir. Ben yarın uğrayıp Erica’nın yeni morlukları olup olmadığını kontrol edeceğim.”

Kaleb, Connor’ın masasına gelip ucuna oturdu. “Çok yaşıyorsun, başını belaya sokacaksın.” Connor tartışmak için ağzını açacağı sırada Kaleb bir elini onun omzuna koyarak “Ama eğer bu uyarımı yapacağını bildiğim gibi duymazdan geleceksen, beni de yanında götür ki kontrolden çıkmadığından emin olayım,” dedi.

Bu, sizi çok iyi tanıyan bir ortağınız olmasının hem ödülü hem lanetiydi. Connor başını salladı. Bunu yapabiliirdi.

“Anna arayıp bana çardak onarımının hâlâ beklediğini söyledi.”

Connor doldurduğu şikâyet raporunu alıp buruşturdu. Onu en yakın çöp kutusuna attığında, kâğıt top, göğsündeki ağırlığı almak konusunda hiç yardımı olmayan bir şekilde kutuya girdi. Eve gitmek istiyordu ama Anna, Kaleb’i çardağı onarma işine yazdırmıştı, Connor’a da yardım edip edemeyeceğini sormuştu. Dün kahve dükkânında Bayan Lowery onu köşeye sıkıştırıp yardım edeceğine söz verdiğini ona pek de nazik olmayan bir şekilde hatırlatmıştı. “Belki bir şeyleri bal- yozla kırmak iyi gelir.”

Eşyalarını almak için kısa bir süre evine uğradıktan sonra beraber Magnolia Park’a yöneldiler. Güneş neredeyse batmak üzereydi ama çardağın üzerinde parlayan son ışıkların yardımıyla Ella, Anna ile Faith’i görebildi. Connor altdudağını sıvazladı. Evet, günlerdir meşguldü ama aynı zamanda Faith’ten de kaçıyor. Geçen gece restoranda olanların ardından bir sonraki karşılaşmalarının nasıl olacağını tahmin bile edememişti, Kaleb’in buna şahit olmasını aslında hiç istemiyordu.

Artık çok geç. Arabadan indikten sonra üzerindeki gömleği çıkarıp altındaki düz beyaz tişörtle kaldı. Kızlara doğru yürürken Faith’le meselesini nasıl halledeceğini düşündü. Umursamaz mı olmalıydı? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydı? Onunla flört etmeyi mi kesmeliydi? Arkadaş olmayı mı denemeliydi?

Ella koşarak yanlarına geldi, hareket eden bir pembe bulutla kıvrıcıklardan ibaretti. Kaleb’in bacağına sarıldı. Kaleb eğilip alnını öptükten sonra Connor’a geçti.

Connor onu yerden kaldırdı ve havaya atıp tuttu. Küçük kız önce ciyakladı, ardından kahkahalara boğuldu. Connor'ın yanağına ıslak, yapış yapış bir öpücük bıraktı; elleri de yapış yapıştı, mora boyanmışlardı, çimenle kaplıydılar. Ardından Ella kıvranıp Connor'dan kurtuldu ve annesine doğru koştu.

Kaleb, Anna'ya yürürken Faith sırtını doğrultup Connor'dan tarafa baktı. Sarı saçları tepesinde bir atkuyruğuyla toplanmıştı, yanağına toprak bulaşmıştı, kırmızı bir tişörtle bacaklarını gözler önüne seren kısa kot şort giymişti. Connor'ın kalbi kulaklarında uğuldaydı, onunla flört etmeyi kesmenin hata olacağına karar verdiği için ona göz kırptı. “Selam, Sarışın. Görüşmeyeli nasılsın?”

Faith kollarını önünde kavuşturup dekoltesini biraz daha artırdı. “İyi.” Bakışlarını bir an için önüne çevirdikten sonra yeniden Connor'la göz göze geldi. “Aslımı istersen, geçen gece yüzünden kötü hissediyorum.”

“Sanırım ikimiz de istemediğimiz şeyler söyledik.”

Faith tırmığı tutan elini değiştirdi. “Ayrıca... Yemek için teşekkür etmek istiyordum. Bana bir şey ismarlamak zorunda değildin.”

“Bir pislik gibi davrandıktan sonra yapabileceğimin en azı oydu.”

Faith'in kaşları kalktı, ifadesindeki şaşkınlık çok netti. Gözlerini kısmadan önce bir saniyesini Connor'a öyle bakarak geçirdi. “Bu benim fikrimi değiştirmeyecek...” Sesini kısıtı, “Biliyorsun, şey konusunda.”

“Tamam,” dedi Connor sesiyle yüzüne ifade vermeden. Ardından çardağın çürük merdivenlerine yürüyüp çalışma-

ya başladı, gevşemiş tahtaları kırıyordu. Kaleb dışarıyla ilgileniyordu ama yirmi dakika sonra Ella babasını isteyerek ağlamaya, babası onu kucağına almadığıdaysa fırtınalar estirmeye başladı.

“Eve gidin,” dedi Faith, Anna’ya. “Ben bu ot yığnımı hallettim sayılır, biraz daha devam edebilirim. Önemli değil.”

Anna ona emin olup olmadığını sorduğunda Faith başını sallayıp Ella’yı kucakladı. Ella hâlâ babası için ağlıyor, ona uzanarak yorulduğu çok belli olan annesinden kurtulmaya çalışıyordu.

Connor, Kaleb’e baktı. “Sen de gitmelisin. Ben hallederim. Git ailenle ol.”

Kaleb iç geçirdikten sonra elindeki çekici Connor’a uzattı. “Teşekkürler. Sana borçlandım.” Faith’e baktı.

“İşimiz bitince onu eve getiririm.”

Kaleb kaşlarını çattı.

“Dostum, önceki gün ne dediğini açık, net bir şekilde anladım,” dedi Connor kısık bir sesle. “Onu sadece eve bırakacağım. Hem o benden nefret ediyor, unuttun mu?”

Faith doğruldu, olan biteni fark etmiş olmalıydı. Kaleb’e el salladı. “Hadi git. Bayan Lowery’nin Anna’yı aramasındansa elimden geleni yapmayı tercih ederim.”

Kaleb ona teşekkür ettikten sonra Anna’nın yanına gidip Ella’nın oturağına yerleştirilmesine yardım etti. Bir süreliğine arada sırada geçen arabaların, Connor’ın savurduğu çekicin, Faith’in tırmığının gürültüsü dışında sessizlik hâkim oldu. Arada sırada bir otu sökmek için eğilen Faith sağ olsun, birkaç kere elini ezmişti.

Faith merdivenlerden çıktığında atkuyruğu bir yana kaymıştı, saçından birkaç tutam yüzünün etrafına dağılmıştı. “Bayan Lowery’nin buranın bu hale gelmesine izin verdiğine şaşırdım. Eğer festival için bir kartpostal gibi görünmesini istiyorsa birkaç devasa tamir işine girişmesi gerekecek.”

“Geçen kış kasırga sezonunda patlak veren fırtına burayı bayağı mahvetti. Ama daha kötü olabilirdi. Geçen hafta bir adam, teknesini gölün Sherrills Ford kısmında kalan liman çardaklarından birine sürüp onu tamamen yıktı.”

“Öylece üzerine mi sürmüş? Öyle bir şeyin geldiğini nasıl görmezsin?”

“Benim tahminimi mi soruyorsun? Çokça alkol.”

“Muhtemelen iyi bir tahmin.” Faith eldivenlerini çıkarttı, tırmığını banklardan birine dayadıktan sonra dirseklerini çardağa dayayıp Norman Gölü’ne baktı. Connor da elindekileri bırakıp ona katıldı. Elini onun sırtına yerleştirme dürtüsü çok kuvvetli olduğundan ellerini ceplerine soktu.

Bulutlar ayın önünü kapamış, etrafta sadece yakınlardaki sokak lambalarının loş ışığını bırakmıştı. Ardından birkaç küçük ışık, karanlığın içinde yaniverdi. Çok fazla ateşböceği belirip karanlıkta delikler açtı, sanki yüzlerce yıldız yerin hemen üzerinde asılı kalmış gibi görünüyordu.

“Atlanta’dayken ateşböceklerini özledim,” dedi Faith, parlayan böceklere bakarken gözleri sonuna kadar açılmıştı. “Arada sırada bir-iki tane görüyordum ama asla böylesini görmedim.” Dudağının bir köşesi kıvrıldı. “Önceden karanlıktan korktuğum için Kaleb bana her gece bir kavanoz dolusu ateşböceği toplardı. Şimdi odamı aydınlatmaya çalışırken

ölen onca minik böceğe üzülüyorum.” Connor’a baktı, bir anda onunla böyle bir iletişimleri olmadığını hatırlamış gibiydi, neşesi silindi.

Connor dirseğiyle onu dürttü. “Çevremdeyken bu kadar gardını almaya gerek yok. Biraz rahat olabilirsin.”

“Sen de bunu bana karşı mı kullanırsın?” Faith başını iki yana salladı.

“Doğru. Bekle de gör, ateşböceklerini öldüren kadınla ilgili gazetede flaş bir haber yayımlanacak. İşin aslı, seni şimdi tutuklasam yeridir.” Elini kelepçelerinin üzerine kapattı.

Faith kaşlarını kaldırıp alt dudaklarını ısırduğunda Connor’ın aklı başından gitti. Boğazını temizledi. “Bunu sen başlattın.”

Faith’in dudakları gayriihtiyarı açıldı. “Ben hiçbir şey demedim!”

“Tatlım, gözlerin her şeyi söyledi.” Ellerini kelepçelerden çekip çenesini parlayan böcek popolarıyla dolu karanlığa çevirdi. “Şimdi uslu dur, olur mu? Böceklerin çiftleşmesini izlemeye çalışıyorum. Belki bir-iki ipucu öğrenirim.”

“Eğer sen de poponun ışık saçmasını sağlayabilirsen hakkında söylediğim her şeyi geri alabilirim.”

Arzu Connor’ın içini kavurdu. Eğer bunu yapabileceğine biraz bile ihtimal verse, onu kendisine çekip o küstah dudaklarından öperdi. Ama yavaş yavaş, Faith’in özgüvene çekildiğini ama aynı zamanda ondan korktuğunu anlamaya başlamıştı. Bir de onu öpmeyi düşünmemesi gerektiği gerçeği vardı. Kaleb’in nasıl baktığını hatırlayarak kendisini dizginlemeye çalıştı. Arkadaş olacaktı. Eğlenceli bütün kısımları keserek.

Ama kendini gülümsemekten alamadı çünkü belli ki Faith ondan iddia ettiği kadar nefret etmiyordu.

Faith gülümsememeye çalışıyordu ama kesinlikle başarısız oluyordu. Sebebi belki ateşböcekleriydi, belki de bu mükemmel sonbahar akşamı ya da... Yanında dikilen ateşli, tiksiniç, bir şekilde karşı konulamaz polisti. Daha önce söylediklerinde ciddiye, Rusty Anchor'da işler kontrolden çıkmıştı, Faith bu konuda gerçekten de kötü hissetmişti. Özellikle de hesabı istedikten sonra *sonsuz* kadar bekleyip de garsonun kendisine, "Az önce sizinle oturan ateşli adam çoktan ödedi," dediğinde. Üstelik garson bunu söylerken oldukça huysuz görünüyordu, bu da Faith'e Connor'ın ona asılmadığını düşündürdü. Yatmadığı son garson.

Onu görmeden birkaç gün geçirdiğinde, onun kendisini kasten mi görmezden geldiğini merak etmişti. Kendisine bunun en iyisi olduğunu söylemişti; yapacak planları, endişelenecek başka şeyleri vardı. Ama burada dikilmiş, saatlerce çalıştıktan sonra yanan kaslarıyla etraflarında uçuşan ateşböceklerini izlerken endişeleri eriyip gitti. Bu adam yakınlarındayken dikkatli olmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu tabii. Belki gerçekten de arkadaş olabilirlerdi. Keşke Connor onun aklından geçenleri bu kadar kolay okumasaydı, ifadelerini belli etmeme konusunda biraz daha çalışması gerekiyordu.

Connor ona doğru eğildi, kocaman çıplak kolları tırabzana dayanmıştı. Uzaklara baktığında bir anda yüzlerce kilometre uzağa gitmiş gibi göründü. Çene kasları kasılıp kasları

çatıldı, Faith onun bu ifadesinin mutlulukla alakası olmadığını biliyordu.

“Bayan Psikiyatrist, sana sormam gereken bir şey var.”

“Psikolog, aslını istersen,” dedi Faith. “Elimden geleni yaparım.” Connor bir an için ona baktı, insanları bu iki dal konusunda düzelttiği hemen her seferde olurdu bu. “Benim alanım daha çok insanların neyi neden yaptığını anlayıp onlara rehberlik etmek üzerine; olayların tıbbi boyutuyla ilaç yazmak benim alanıma girmiyor. Bir gün rehber olmayı çok istiyorum.” Elini sallarken bu sıkıcı açıklamayı hiç yapmamış olmayı diledi. “Her neyse. Senin sorun neydi?”

Connor tırabzanı kavradı, gözleri göle sabitlenmişti. “Bir kadın kendisini döven bir adamla kalmak konusunda neden ısrar eder?”

Bu soru Faith’e midesinden yumruk yemiş gibi hissettirdi, onca soru içinde Connor’ın bunu sormasını hiç beklemiyordu. Çenesinin duruşuyla sert bakışları Faith’e bunun ciddi bir soru olduğunu söylüyordu. “Bunun boktan bir cevap olduğunu biliyorum ama aslında birçok sebep var. Geçmişte kendisine kötü davranılmış bir kadın söz konusuysa buna alışmış olabilir ya da bunu standart görüyor olabilir. Belki yanlış bir güvende hissetme duygusu olabilir, kaybedecek çok şeyi olduğundan korkuyordur. Düşük özgüven de bu durumlarda önemli bir sebeptir, az önce saydıklarımın hemen hepsinin alt nedenini oluşturur. Bazen kadın en baştan beri özgüvensiz olur, bazen adam onun özgüvenini ilişki süresince tüketir.” Faith gözucuyla ona baktı. “Bu soruyu sormanın bir sebebi olduğunu düşünüyorum.”

“Bir vakam var,” dedi Connor ama kelimelerinin arka-

sında çok daha fazlası saklıydı. Bir anlığına maskesi silinince alttaki kırılğan adam su yüzüne çıktı, sadece bir saniye sonra kayboldu. “Her neyse. Klinik sebeplerin neler olabileceğini ben de biliyordum. Sadece senin başka bir yaklaşımın var mı diye merak etmiştim.”

Faith kendini durduramıyormuşçasına elini Connor’ın elinin üzerine koydu. “Keşke bir sebep bulup bunu düzeltebileceğimi söyleyebilseydim. Ancak bir şeyi bilmekle bir şeyi gerçekten bilmek, hani tehlike altındayken ya da aşk denkleme karışığında olduğu gibi, kolay değil. İnsanlarla ilgili olan da bu. Hepimiz öyle ya da böyle mahvolmuş durumdayız.”

Connor bakışlarını ona çevirdi, yüzünün yarısı ışıpta yarısı karanlıktaydı. Faith çırpınan kalbine yutkunarak bu saçmalığı hemen kesmesini söyledi. “Sanırım bu yüzden size yüzlerce dolar döküyorlar,” dedi ardından.

“Şu an kimse bana bir şey döküyor,” dedi Faith kahkaha eşliğinde.

“Eh, dökseler her kuruşuna değerdin.” Connor avcunu yukarı çevirip parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, teni bu serin akşama kıyasla sıcak kalıyordu. “Peki, şimdi biz yeniden arkadaş mıyız?”

“Yeniden bence güçlü bir kelime,” diyerek şaka yaptı Faith. “Ama evet, sanırım *arkadaşız*.”

“Arada sırada...” Hafif nasırlı başparmağını onun bileğine sürttüğünde kadının nabzı cevap verircesine hızlandı. “Beraber ateşböcekleri izleyen arkadaşlarız.”

Faith başını iki yana sallasa da kendini gülümsemekten alıkoyamadı. “Evet. Öyle arkadaşlarız.”

Connor'ın dudakları insanı parçalarına ayıracak kadar yakışıklı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O halde ben bunu mahvetmeden gitsek iyi olacak. Tabii bir de köpeğim bir şeyleri parçalamaya karar vermeden; eğer uzun süre yalnız kalırsa çok yıkıcı olabiliyor."

Eşyaları toplayıp polis arabasına yerleştirdiler. "Sanırım seni arka koltukta götürmeliyim," dedi Connor suratında halinden memnun bir sırıtışla. "Böylece araba sürmeye çalışırken bana saldıramazsın."

"Hani o mahvetme olayı vardı ya? İşte ona çok yakınsın."

Connor'ın sırıtması genişledi. Yolcu kapısını açtığında Faith arabaya bindi. Bir polis aracında olmak garipti. Babasının da burada olduğunu, Kaleb'in ya da belki de Connor'ın koltuğunda oturduğunu düşünmeden edemiyordu.

Connor, "İyi misin?" diye sorunca Faith kendini evlerinin önüne park edilmiş polis arabasının anılarından silkelemeyi denedi. Önceden aracı gördüğünde babasının geldiğini anlardı ancak sonra bir gün araç gelmeyi kesmişti.

"Çevre düzenlemesinden yorgun düştüm."

Onunla tanıştığından bu yana ilk kez Connor sessiz kaldı, Kaleblerin evine giden kısa yolda konuşmaya çalışmadı. Faith kapının kolunu kavradı. "Bıraktığın için teşekkür ederim. Eminim seni yakında görürüm."

"Eğer gerçekten emin olmak istiyorsan yarın koşmak yerine yüzeceğim. Neden saat altıda benimle gölde buluşmuyorsun? Bana ayak uydurabilecek misin diye bakarız."

"Altı mı? Sabah mı? Ben yatakta olacağım. Uyumak için,"

diye ekledi Connor'ın buna ek bir yorum yapmasını önlemek isteyerek. "Ama sana iyi eğlenceler."

Connor başını sallayarak karşılık verdi. "İyi geceler, Sarışın."

"İyi geceler Bay Kaslı."

Connor güldüğü zaman gözlerinin etrafında oluşan minik çizgileri gören Faith'in midesi içinde ters döndü. Bu, aralarına biraz mesafe koymanın en iyisi olacağını gösteren bir işaretti.

Kaldırımında yürürken daha fazla ateşböceği gözüne çarptı. Hayatta kavanoza saklayıp yanınızda taşıyabileceğiniz çok az şey vardı. Böceklerin ışıkları bile sonsuza kadar yanmıyordu. Ama şu anda Faith göğsündeki bu umarsız, mutluluk hissini bir kavanoza kapatıp endişe onu bulmadan önce saklamak istiyordu.

Connor'ın etrafındayken kendisini daha özgür hissediyordu; bu, tehlikeleri bilmesine rağmen onun etrafında daha sık bulunmak istemesine neden oluyordu. Geçmiş ilişkisinden hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Yine de Connor'la ilgili, onun saklı tutmaya çalıştığı farklı bir şey vardı ve Faith'in meraklı yanı, onun yüzünden bir anlığına geçen o kırılmalığa neyin sebep olduğunu bulmak için derinleri kazmak istiyordu.

Beşinci Bölüm

Faith, Connor'ı parkta, çardakta çalışıp köpeğini etrafta koştururken bulduğuna şaşırıldı. Gerçi Kaleb'in izinli olduğu bir günde Connor'ın da izinli olması oldukça mantıklıydı, sonuçta ikisi ortaktı ama Faith onun boş gününü böyle geçireceğini hiç düşünmezdi.

Anna bugün bahçe temizliğini bitirmek için yardıma gelecekti ama çok yorgun görüldüğünden, Faith çiçeklerle kendisinin ilgilenebileceğini söylemişti. Tohumları tam da Bayan Lowery'nin söylediği gibi almıştı. Kutuları dengede tutmaya çalışarak çimenliğe geçti. Connor solmuş bir kotla lacivert bir tişört giymişti, tişörtün göğsü tahta kalaslarla uğraşmak için eğildiğinde geriliyordu. Uzun, sıska, kum saçlı bir adam içerideydi, onun çekicinden çıkan düzenli sesler sakin sabahı deliyordu.

“Ne düşünüyorsun, Pen?” diye sordu Connor kalası yerine yerleştirirken. “Düz görünüyor mu?”

Penny kuyruğunu sallayıp ardından Faith'e dönerek o tarafa koştu. Faith kutuları bırakıp onu okşamak için eğildi, bir yandan da Connor'ın köpeğiyle konuşmasının ne kadar tatlı olduğu üzerine kafa yormamaya çalışıyordu.

Connor birkaç çivi çaktıktan sonra aşağı zıpladı. Diğer adam da çardağın merdivenlerinden indi.

“Bayan Lowery daha fazla kurban toplamışsa benziyor,” dedi Faith.

“O benim büyükannem,” dedi adam, Faith dudaklarını sıkıp buna nasıl cevap verebileceğini düşündü. Tüh.

Connor eliyle gülümsemesini örttü. “Sullivan, bu Faith. Kaleb'in küçük kız kardeşi. Faith, bu da Grant Sullivan.”

Faith ailenin isimlerinin onlara nasıl uyduğunu düşündü: Lowery ile Sullivan. “Sanırım kız kardeşinle okumuştum. Caroline?”

Sullivan başını salladı.

“O nasıl bugünlerde?”

“İyi.” Belli ki Grant pek konuşkan değildi. Belki de Faith onu sinirlendirmişti. Telefonu bir mesaj bildiriyle öten Sullivan ekrana baktı. “Büyükannemden bahsetmişken, onunla hırdavatçıda buluşmamı istemiş. Birazdan dönerim.” Telefonunu cebine tıkıp eski püskü beyaz pikabına yürüdü, Faith onun az önce olanları Bayan Lowery'ye anlatmayacağını umdu. Gerçi burada olduğunu, çiçeklerle ilgili yükümlülüklerini yerine getirdiğini söylese, harika olabilirdi.

Faith, Connor'a baktığında Connor başını salladı. “Büyükannesiyse dalga geçmek falan...”

“Kapa çeneni.” Onu itti ama bu bir duvarı itmek gibiydi, Connor onun bu minik gösterisi karşısında nezaketen bile yerinden kıpırdamamıştı. “Ayrıca *küçük* kız kardeşi dediğini fark etmedim sanma.” Gidip çiçekler için çukurlar kazmaya başladı ki Connor’la flört etmek gibi aptalca bir şey yapmasın. Penny etrafı kokluyordu, bir süre sonra bir çekirge bulup onun peşinden koşmaya başladı.

Kürek, eldivenler ve nemli toprağın kokusu ona annesini anımsatıyordu. Annesi eskiden bahçeyle uğraşmayı çok sevdi, sürekli dışarıda olur, toprağı kazar, yeni bitkiler ekerdi. Babaları öldükten sonra bunları bırakmıştı, hep odasındaydı, dışarı çıkmayı reddediyordu. Faith dün annesini arayarak onu buraya ziyarete gelmek konusunda ikna etmeye çalışmıştı, birbirlerini son görüşlerinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ama annesi büyükanne ve babasıyla ilgilenmekle çok meşgul olduğunu söylemişti. Faith’e istediğı zaman ziyarete gelebileceğini hatırlatmıştı.

Connor’m çekiç darbeleri etraftaki sessizliğı yardığında Faith bir anlığına bu vuruşların ritmik sesine odaklandı. “Eğer bugün boşsan neden sabah altıda kalkıp yüzmeye gittin?”

Connor çakmakta olduğı çiviyle işini bitirdiğinde cevap verdi. “Neden gitmeyeyim?”

“Sana elliden fazla sebep sayabilirim, birincisi de daha fazla uyumak olur.”

Connor omuz silkti. “Sanırım alışkanlık. Ayrıca Bayan Lowery çardağın turta yeme yarışmasına kadar hazır olması

için acilen elden geçmesi gerektiğini söyleyen notlar yollamış. Amacı istasyondakileri *kurban* edebilmek. Sullivan'ın büyü-kannesi nasıldır bilirsin.” Alaycı bir şekilde güldü.

“Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım. Bu kasabada biriyle ilgili kötü bir şey söylersen başka birinin o kişiyle akraba çıkması olasılığı çok yüksek.” Faith turuncu kasımpatının etrafındaki nemli toprağa hafifçe vurdu. İki ay sonra öleceği belli olan çiçekleri ekmek çok gereksiz bir işti ama bunu Bayan Lowery'ye söylememesi gerektiğini bilecek kadar aklı başındaydı.

“Endişelenme. Sullivan sen gelmeden önce nasıl bu işleri yapmak zorunda kaldığını anlatıyordu.” Connor birkaç adım atıp merdivene ulaştı. “Ee, güzellik uykundan sonra koşuya çıktın mı?”

Faith bunun koşmak sayılıp sayılmayacağını merak etti, ne de olsa dışarıda geçirdiği zamanın çoğunda yürümüş, koştuğu anların tamamında küfretmişti. “Evet. Yenilmiş Polisler koşusuna hazırlanmaya çalışıyorum ama okuldaki son dönemimin yoğunluğu sağ olsun, kondisyonumu tamamen kaybetmişim.”

Connor ona bakarken tek kaşını kaldırdı. “Bence gayet iyi görünüyorsun.” Faith başını iki yana sallayarak yerde bir delik daha kazarken gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Ama eğer istersen seni eğitebilirim.”

“Ah, hayır, teşekkür ederim. Senin yanında koşmam ben.”

“Neden?”

“Çünkü kargalar uyanmadan kalkıp spora gidiyorsun, sonrasında da spor salonunda yaşıyor gibi duruyorsun. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca koşuya hazırlanmak için elimden geleni yapacağım, eğer son bitiren olmazsam kendimi şanslı sayacağım.”

“Benim yardımımıla bunu garantileyebilirsin. Üstelik ben de koşuya yazıldım. Beraber koşabiliriz. Ben yol boyunca seni havaya sokarım.”

“Ben ‘hayır, teşekkür ederim,’ cevabıma sadık kalacağım.” Onun yanında koşma fikri bile maratondan çekilmek istemesi için başlı başına bir sebepti. Ama bu etkinlik onun koşmak konusunda ne kadar beceriksiz olduğuyla alakalı değildi. “Seninle bitiş çizgisinde buluşuruz.”

“Keyfin bilir.” Connor kolunun altında birkaç tahta kiremitle merdiveni tırmandı.

“O çatı seni kaldıracak mı dersin?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var.” Merdivenin en üst basamağına yaklaştığında merdiven dengesini kaybedince Faith onu tutmak için yerinden fırladı, Connor’ın düşmesini istemiyordu, gerçi kafasına güzel bir darbe olsa şişkin egosu için sağlıklı olabilirdi. Penny sanki yardım edebilmiş gibi yanlarına geldi.

“Biraz deli, biliyorsun ya,” dedi Faith köpeğe, Penny mutlu mutlu havladığında bunu onun da kendisine katıldığı şeklinde yorumladı.

Connor çatıya çıkıp tahta kiremitleri yerine çakmaya başladığında Faith yerine dönüp çiçekleri ekmeye devam etti.

Grant iki elinde birer boya kutusu, yanında da büyükanne-
siyle döndüğünde çardağın etrafına çiçek ekmeyi bitirmişti.

Connor çatıdan aşağı iniyordu, çekici kotunun ön cebine
koymuştu. Faith oraya baktığından değil tabii...

“Faith,” dedi Bayan Lowery neşeli bir sesle, dudakları
kocaman bir gülümseyişle kıvrılmıştı. Faith, *Yaşasın, Grant
beni satmamış!* diye düşündü. “Yardım etmek için gönüllü
olmana çok sevindim.”

Faith’in buna cevaben söyleyebileceği bir sürü şey vardı
ama dilini ısırıp sustu. Connor’m, arkasında sırtıttığını hisse-
debiliyordu. Dirseğini çimdikledi. “Bizim biricik Faith’imiz
çok yardımseverdir.”

Faith kolunu çekmeye çalıştığında dirseği onun midesine
denk geldi, Connor parmaklarını genç kadının koluna dola-
yıp hareket etmesini önledi. Genç adamın kısık gülüşü kulak-
larını doldurdu.

Bayan Lowery bunları fark etmemiş gibiydi. “Siz üçü-
nüz burayla ilgilenirken eminim çardak kısa sürede yeni gibi
olur.” Ağır, plastik bir poşeti Faith’in eline tutuşturdu. “Bu-
rada bütün boya malzemeleri var. Yarın yağmur yağabilirmiş
diye duydum, boyanın en az iki kat olması lazım, o yüzden
neden bugün ilk katı yapıp yapamayacağımıza bakmıyoruz.”

Bayan Lowery bunları söyledikten sonra oradan ayrıldı,
Faith’s e elinde boya fırçaları, rulolar, karıştırma tepsileriyle
dolu bir poşetle kalakaldı, Connor hâlâ kolunu tutuyordu.
Faith kadının sürekli *biz* diye konuşup aslında sadece *siz* de-
mek istemesine bayılmıştı. Bir kere yüz verince artık tüm boş
zamanınızı Magnolia Park’ta harcamaya başlıyordunuz.

Connor onun kolunu bırakıp elindeki poşeti aldı. Bir ruloyu çıkarttıktan sonra bir tane de Faith'e uzattı, parmakları Faith'in parmaklarına dolandı. Gözlerinde muzip parıltılar yanıp sönyordu. "Ben de yardım etmek için gönüllü olmana sevindim."

Connor ensesinde bir ıslaklık hissetti.

"Tüh," dedi Faith ama bir yandan sırıtıyordu, Connor onun ensesine boya damlattığı için hiç de üzgün olmadığına inanıyordu. Faith merdivenin tepesindeydi, bir kolunu ileri uzatmıştı, tişörtünün açıklığından bir parça teni görünüyordu. Connor onun rulosundan akan başka bir damladan tam zamanında kaçtı.

"Bu yüzden o merdivende ben olmalıydım."

"Hayır. Sen zaten yeterince uzunsun. Bu yüzden merdivende *ben* olmalıyım. Ama biraz daha boyaya ihtiyacım var."

Sullivan yiyecek bir şeyler almaya gitmişti ama gideli saatler olmuş gibiydi; aslında kötü de değildi. Üçünün birlikte başardıkları azımsanamayacak kadar ciddiydi ama kolları ağrıyaya başlamıştı, bunu asla itiraf etmezdi tabii.

Faith rulosunu boyadan geçirirken Connor kolunu indirip onu izledi. Onun merdivene çıkmasına izin vermek, işe odaklandığında onu izlemek için güzel fırsatlar yakalamasını sağlıyordu. Beyaz boya yüzüyle saçlarına bulaşmıştı. "Yanağında boya var," dedi Connor, ardından uzanıp sildi. Gerçi çıkartmaktan öte bütün yanağına yaymıştı çünkü elinde de boya vardı.

Faith hızla soluğunu tuttu. “Daha fazlasını sürdürün, hissettim! Ah, bunu sen istedin.” Connor karşı çıkamadan önce Faith rulosunu onun koluna sürdü. Connor onun üzerine atlayıp belinden yakaladı, Faith sevimli bir ciyaklamayla ona karşı koymayı denedi. Connor boya bulaşmış kolunu ona sürdü.

Ardından etrafta boya uçuşmaya başladı, oraya buraya derken ikisi de bir süre sonra boyaya bulanmıştı. Etrafında daire çizerken Faith’in göğsü hızla inip kalkıyordu, bir yandan da rulosunu ara ara bir kılıç gibi öne savuruyordu.

Sullivan iki elinde de kâğıt torbalarla döndüğünde gözleri bu manzara karşısında sonuna kadar açıldı.

Connor kendi rulosunu yavaşça yere bırakıp ellerini kaldırdı. “Pes ediyorum. Seninle savaşamayacak kadar açım.”

“Pısrık.”

Connor elinden yakalayıp Faith’i kendine çekti, ıslak rulo ikisinin arasında ezildi. “Ne dedin?”

Faith kahkahalarla gülerken gözlerinden alevler çıkıyordu. “Hiç.” Ona sürdüğünde Connor’ın nefesleri sığlaştı, damarlarında kanı hızlandı. Rulonun ıslaklığını hissedebiliyordu ama o kadar yakın duruyorlardı ki bunu hiç umursamıyordu.

“Kaleb yardıma gelmiş gibi,” dedi Sullivan; Connor, Faith’i bıraktığında boya rulosu yere düştü. *Siktir*. Eğer ortağı bunları gördüyse küplere binerdi ama bu sadece masum bir flörtleşmeydi.

Çok da masum olmayan hislerle birlikte.

Kaleb yanlarına ulaştığı sırada çoktan hamburgerlerine

gömülmüşlerdi, Connor, Faith’le aralarında yeterince mesafe bıraktığından emin olmak için gereken her şeyi yapmıştı ama aklında hâlâ Faith’in kahkahalarıyla o yakınlarındayken hissettiği hafiflik vardı. Bu kadar zamanı kasabaya bir katkısı olsun diye harcıyordu ama bu kadar eğleneceğini hiç düşünmemişti.

Penny göl kıyısına inmişti ama yemek olduğunu duyunca geri gelmiş, şimdi Connor’ın ayaklarının dibinde sızlanıyordu. Hamburgerinin içindeki ikinci kat ekmeği ona attı, Kaleb’le Faith’in konuşmasını dinlemiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

“...günü burada harcadığımı anladım,” dedi Kaleb.

“Yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi Faith. “Eh, aslında yardımcı olmam emredildi ama çok da kötü olmadı. Gerçi artık kollarımı kaldıramıyorum, Anna bana sergiye çıkaracağı çanakları gösterecekti.” Hamburgerini bitirdikten sonra elindeki boya malzemelerini kardeşine verip erken saatlerde diktiği çiçeklerden kalan kutuları topladı.

Kaleb çardağın karşı köşesinden işe koyulduğunda Connor yemeğinin kalanını Penny’ye attı. Eğer bugün bu işi bitirebilirlerse güzel olacaktı. Faith yanından geçerken karıştırma tepsinine daha fazla boya dökmekle meşguldü. Faith elini onun koluna koyunca Connor donakaldı, kıpırdamaktan korkuyordu çünkü Faith’in onu bırakmasını istemiyordu, kıpırdamamaktan korkuyordu çünkü Kaleb onları görebilirdi.

“Sana bunu söyleyen kişi olmak istemezdim Ateşli Şey ama grilerin var.” Connor elini beyaz boyayla kaplanmış

saçlarından geçirdi. “Polisliği halledebilirim ama seninle boya yapmak çok stresliymiş.”

Faith gülümsediğinde yanağında bir oyuk belirdi. Ardından Connor’ın yanından yürüyüp geçti; Connor, eğer aralarında geçenleri dikkatle izleyen Kaleb burada olmasaydı yapacağı gibi, onu izlemek yerine dikkatini çardak üzerinde çalışmaya vermek için kendini zorladı.

Anna ile Faith arka bahçenin uzak köşesinde yer alan, Kaleb’in, karısı için bir alet-edevat kulübesinden kil atölyesine çevirdiği minik barakaya yürüdüler. Anna kapının kilidini açtı. “Ella’nın buraya bensiz gelmesi riskini alamam. Sadece iki dakikada burayı yerle bir eder.”

Anna’nın Faith’i uzun zamandır bahsettiği atölyeye getirebilmesi için Ella’yı *Uyuyan Güzel* karşısında bir bardak çikolatalı sütle bırakmaları gerekmişti. Anna ışık düğmesine bastığında ışık çeşitli renklerdeki tabakları, vazolarla kâseleri aydınlattı. Bir çömlekçi çarkı ortada duruyordu. Anna elini karnına koydu. “Bu ufaklık aradayken kile elimi süremiyorum.”

“Kile el sürmek. Oldukça vahşi geliyor kulağa.”

Anna güldü, Faith’e çarkta kile şekil vermekten sırlayıp fırınlama aşamasına kadar tüm çömlek yapım sürecini anlattı. Bundan bahsederken gözleri öyle ışıldıyordu ki Faith ona daha çok soru sordu; mineralleri, onların nasıl renk değiştirdiklerini, farklı fırınlama tekniklerini anlatırken dinledi. “Oldum olası bir sergi açmak istemiştım, şimdi festivalde açacağım

sergi yüzünden biraz gerginim ama aynı zamanda çok da heyecanlıyım. Umarım en azından malzemeleri karşılayacak kadar para toplarım.”

“Her şey harika olacak,” dedi Faith nemli saçlarını kulağının arkasına iterken. Boyayı çıkartmak için fazlaca sabunla şampuan kullanması gerekmişti; Connor’la aralarındaki boya savaşı sağ olsun, gelecek hafta boyunca olmadık yerlerde boya lekeleri bulmaya devam edeceğinden emindi.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu Anna, yakalanan Faith kafasını kaldırıp baktı.

“Bir şeyi bu kadar tutkuyla yapabilmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.”

Anna gözlerini kısıp Faith’e buna kanmadığını gösterdi ama yine de ısrar etmedi. “Sadece bana ait bir şeylerin olması gerçekten de harika. Anne olmak çok güzel, buna bayılıyorum ama günün sonunda ellerimi biraz kile bulayıp onu şekillendirmek bambaşka bir şey. Fırınlamayla, sırlamayla ilgili daha bir sürü şey öğrenmem gerekiyor. Ufaklık doğduktan sonra kristalleri denemeyi bile düşünüyorum.” Karnını okşadıktan sonra büyük, yeşil, bronz bir tabağı eline aldı. “Bu benim en sevdiğim. Eh, en sevdiklerimden biri.”

Faith tabağı ondan dikkatle aldı, renklerle tabağın pürüzsüz yüzeyini hayranlıkla inceledi. “Herkesin dünyadan kaçmak için kullanabileceği bir hobisi olmalı. Ben hâlâ kendiminkini arıyorum.” Tabağı Anna’ya geri uzattı.

“Yani Connor’la ikiniz bütün gün boya yaptınız, sen de bir şekilde boyaya mı bulandın?”

Israr etmediği doğru sayılmazdı. “Grant Sullivan da oradaydı. Eh, en azından çoğunluğunda.”

Anna tek kaşını kaldırdı. “Bana söylemediğin bir sürü şey varmış gibi hissediyorum. Birkaç boya damlasını anlardım ama seninki... Başka bir şeydi. Kaleb beni aradığında ikinizi ne halde bulduğundan da bahsetti.”

Faith çok fazla şey söylemek istemiyordu çünkü bugünün ne kadar eğlenceli olduğunu düşünmemek için kendisi de uğraşıyordu. “Başta Connor’m tam bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama aslında birkaç iyi özelliği varmış.” Mesela boş gününün tamamını bir kasaba projesine yardım etmek için harcaması, gelirken yanında köpeğini de getirmesi gibi. Komikti de. Biraz fazla flörtözdü ama en azından şaka kaldıracabiliyordu. “Arkadaş olmaya karar verdik. Ama o kadar. O bir çapkın, *üstelik* bir polis, bu da demektir ki benim burada işim yok.”

“Tatlım, gözleri olan her kadının onda işi var. Başta oldukça sivri geldiğini biliyorum ama aslında çok iyi kalplidir. Kaleb’e çok iyi davranıyor, Ella’yla araları harika. Şirin bir kız bulup durulmasını umuyordum.”

“Onun durulacağı falan yok, Anna. O kalp kıran tiplerden.” Faith pembe bir vazoyu dikkatle eline alıp biraz inceledikten sonra dikkatle yerine bıraktı. Bir şeyi devirip sonrasında zincirleme bir kazayla bütün odayı indirmekten ödü patlıyordu. “Eğer bu kadar harikaysa neden Kaleb ondan uzak durmamı istiyor?”

“Eh, çünkü o benim gördüğüm potansiyeli görmüyor.

Ayrıca yemeğe geldiğinde aranızda uçuşan elektriği gördüm. Eğer biri onu ehlileştirecekse, bu sensin.”

“Kimseyi ehlileştirmekle ya da birinin tek gecelik ilişkisi olmakla ilgilenmiyorum.” Rafta duran bir seramik balığı eline aldı. Sarı kuyruklu, mavi bir balıktı.

“Bir oğlum olacağını öğrendiğimde yaptım onu.”

Bir sebeple bu seramik balık Faith’te balığa gitme arzusu uyandırmıştı. Belki de Paul ya da Brynn’i arayıp sorabilirdi. Önceden sürekli balığa gitmenin eziklik olduğunu düşünüyordu ama şimdi özlüyordu, hayat ne komikti. Sadece bu da değil, önceden hayatın ne kadar basit olduğunu düşünüp bunu da özlüyordu: babasıyla balığa çıkmayı, kimin en fazla balık yakalayabileceğini görmek için diğerleriyle yarışmayı, kahkaha atmayı. “Bana babamı anımsattı. O görse severdi.”

“İçeri getirebilirsin. Uzun zamandır onu çocuk odasına koymayı düşünüyordum.”

Anna atölyeyi kilitledikten sonra eve döndüler.

Faith her ne kadar düşünmemeye çalışsa da aklı sürekli Anna’nın Connor’la ilgili söylediklerine kayıyordu. Rekabetçi tarafı onu kazanıp kazanamayacağını görmek istiyordu. Onu tek bir kadınla mutlu olabilen bir adama çevirip çeviremeyeceğini...

Ama daha önce, *Beni seçti!* numarasına kanmıştı. Jeff’le ilk çıkmaya başladıklarında onun da peşinde koşan birkaç kişi vardı. Faith onu kazanmaya karar vermiş, kazandığını da düşünmüştü zaten. Ama son dönemin yarısına vardıklarında, Jeff ara ara telefonlarını açmamaya başlamıştı. Faith bunun

konusunu açtığında kafası karışmış, incinmiş gibi görünmüş, Faith'e saçma davrananın kendisi olduğu izlenimini vermişti. Paranoyaklık ettiğini bile düşünmeye başlamıştı, özellikle de Jeff beraber yaşamalarını önerdiğinde.

En derinlerinde ise bir şeylerin tam olarak yolunda gitmediğine dair rahatsız edici bir his vardı. Eve girip onu başka kadınla basmasının da pek yardımcı olmamıştı tabii. Faith o anda, bunun tek seferlik bir şey olmadığını anlamıştı. Atlanta'da kalıp apartman dairesinin tamamının Jeff'in üzerine geçirilmesi için evrakları doldurmak, istediği gibi oradan kaçıp gitmemek sahip olduğu kontrolün tamamını gerektirmişti.

“Anna kapıyı açtığı anda Ella, “Anneciğim!” diye bağırды, sandalyesinden onu zamanında yakalamayı güçlkle başaran annesine koştu.

Anna suratını buruşturup karnını tuttu.

“Gel buraya bökük,” dedi Faith uzanıp Ella'yı kucığına alırken, kalbi bir kez daha yeğenine duyduğu sevgiyle büyümüş gibi hissetti. Kaleb'le Anna'nın ilişkisini düşündü. Hayatları kaotikti ama birbirlerine yardım ediyorlardı, birbirlerini sevdikleri su götürmezdi. Faith şu an bir aileye hazır değildi ama günün birinde istiyordu; bu da bunlara sahip olmayı ciddiyetle isteyen başka bir adam bulmayı gerektiriyordu. Düzenli ama tehlikeli olmayan bir işe sahip bir adam. Yani Connor çoktan dışarıda kalmıştı.

İyi, alçakgönüllü ve kendisini aldatmayacak bir adam bulma planı şu andan itibaren yürürlükteydi.

Altıncı Bölüm

Connor helikopter turları yapan ofise giden yola saptığında gözücuyla saate baktı. Saat henüz erkendi ama eğer Cornelius'ta biraz daha kalırsa Kaleb'e gidip Faith'i göreceğinden emindi, üstelik gittiğinde oraya *bu yüzden gitmemiş gibi* yapması gerekecekti. Günün çoğunda düşündüğü tek şey Faith olmuştu. Dün çardağı boyarken geçirdikleri anları aklında çevirip durması, Corbett'lerin davasına kafayı takmasını önleyen tek şey olmuştu. Ama şimdi de o ufak tefek sarışına takmıştı. Umursamıyormuş gibi davranması gerektiğini biliyordu, Kaleb ona dün yeterince şüpheli bir bakış atmıştı. Faith'ten hoşlanmamak için çok uğraşıyordu ama olmuyordu. Onun etrafındayken sıkıldığını hissetmiyordu artık. Onu dışarı çıkartmak istiyordu. Sadece bir şeyler içmek için değil, hayır, bu yeterince uzun olmazdı.

İşte yine onu düşünüyorum.

Connor, Silverado'sunu küçük ofisin önüne çekip kapıdaki

MACERALAR İÇİN DOĞRU YERE GELDİNİZ! tabelasına baktı, elden geçirilmiş CHARLOTTE HELİKOPTER TURLARI tabelasının altına asılmıştı ve kırmızı renkteydi. Wes, nişanlısı Dani'yle dışarıdaydı. Connor'ın arkadaşlarının pek azı hâlâ bekârdı: Kaleb tam bir aile babası olmuştu, Wes de ona katılmak üzereydi. Belki de bu yüzden bir anda birileriyle çıkmak için bir arzu duymaya başlamıştı. Annesinin ona durmaksızın iyi bir kız bulup bulmadığını sormasının da etkisi vardı. Belli ki devasa bir ailesi olmaması İtalyan mirasına aykırıydı, annesinin bunu uyduruyor olabileceğinden de şüpheleniyordu. Son aile yemeğinde, geçen zamanla birlikte gençleşmediğini de oğluna çok nazik bir dille anımsatmıştı. Otuz ne zamandan beri yaşlı sayılıyordu ki?

Wes kamyondan inen Connor'a kafa salladı. Lisede tanışmışlardı, Connor'ın anne babası boşanmış, annesi Huntersville'de bir ev tutmuştu, böylelikle Turner ailesinin kapı komşusu olmuşlardı. Birlikte çokça basketbol oynamışlardı, arada bir hâlâ oynamak için bir araya geliyorlardı, Dani de anasının gözü bir oyuncuydu. Wes, Connor'a yürütmeye çalıştığı işten bahsettiğinde Connor elinden gelen yardımı sakınmayacağını söylemişti. Son birkaç ayı rotalar çizip maceraları başlangıç seviyesinden en üst seviyeye kadar sınıflandırarak harcamışlardı.

Dani bir harita çıkarıp onu kamyonetin kaportasına yadıktan sonra Pisgah Doğal Yaşam Parkı'nda bir noktaya işaret etti. "Bugün Harper Creek Şelaleleri'ni düşünüyorduk. Güney Carolina'da en uç noktada macera arayanlar için buranın o yer olması gerekiyor."

Connor öne eğilip koordinatları not aldı. “Ben arar sorarım. Sınırları öğrenip özel izinler gerekip gerekmediğini araştırırım. Eğer sorun yoksa gider bakarız.”

Birkaç dakika sonra Connor ile Wes helikopterde, gitgide daha yükseğe çıkıyorlardı. Dani zamanın çoğunda onlarla gelirdi ama bugün yetişmesi gereken bir düğün planlaması olduğunu söylemişti.

“Ödün patlamıyor mu hâlâ?”

Wes gözücuyla Connor’a baktı, kaşları çatılmıştı. “Bunu hep yapıyorum ben. Neden ödüm patlasın ki?”

“Evlilikten bahsediyordum. Ne kadarın kaldı? Beş ay mı?”

“Üçten biraz fazla,” dedi Wes. “Düğün olsa da bitse diye sabırsızlanıyorum. Dani olabildiğince yumuşak başlı ama iş benim ailem karışınca... Eh, her şey beklediğimizden daha büyük olacak gibi duruyor, bense sadece evlenmek istiyorum. Ona karım demek istiyorum, herkes onun benim olduğunu bilsin istiyorum.” Helikopteri batıya yönlendirdiğinde altlarındaki şehir kısa sürede kayboldu, manzara artık ağaçlarla ormanlardan ibaretti.

“Ben evlilik olayından hâlâ emin değilim. Birileriyle çıkmayı deneyebilirim belki. Herkesin hakkında bu kadar deli olduğu şey neymiş bir bakarım.” İşin aslı bunu daha önce birkaç kez denemişti ama hiçbiri uzun sürmemişti, o kadınların hiçbirini hayatına tam olarak almamıştı.

“Hadi ya? Eğitim tekerleklerini çıkarıp bir ilişki yaşamayı mı deneyeceksin?”

Connor, Wes’in omzunu dürtünce ikisi de güldü. “Belki

bir sonraki turun bu olmalı. Tek bir kadınla çıkmayı deneyin! Bir yamacı tırmanmaktan daha tehlikeli!” Koltuğunda geriye yaslandı. Biraz sonra söyleyeceklerine inanamıyordu ama birilerine söylemeyi çok istiyordu. Keşke bunu yaparken elinde bir şişe bira olsaydı. “O farklı. Onu aklımdan atamıyorum, atmak istediğimden de emin değilim.”

“O halde atma.”

“Bu görüldüğünden daha karmaşık.” Connor pencereden dışarıyı, yeşilliği izledi. “Onu benimle çıkmaya ikna edebilsem bile... Ortağım Kaleb’i hatırlıyor musun? Onun kız kardeşi.” Bunu sesli söylediğine inanamıyordu. Ama her an onu düşünüyordu, bu konuda Kaleb’le konuşabileceğini de sanmıyordu.

“Ahbap.”

“Biliyorum! Kaleb beni fazla iyi tanıyor.”

“Yani sana kız kardeşinden olabildiğince uzak durmanı emretti.”

Connor başını salladı. “Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.”

“Eğer bu kadın konusunda ciddiysen...”

İşte asıl soru buydu. Ne kadar ciddiymi? Ne kadar ciddileşebilirdi? Her anlamda gerçek bir ilişki yaşamak fikri, sinirlerini Wes’le çıktığı macera gezilerinin hiçbirinde olmadığı kadar geriyordu. Ama Faith’le aralarındaki her neyse ondan vazgeçme fikri de içinde bir boşluk hissetmesine yol açıyordu. Onu içten içe yiyen bu boşluk hissinden artık bıkmıştı. “Bilmiyorum. Belki onunla işleri farklı yürütebilirim. Bundan neredeyse eminim.”

Wes başım salladı. “Bol şans, adamım. Sana sadece şunu söyleyebilirim; aradığın insanı bulduğunda her şey çok kolay oluyor.”

Biriyle çıkmak neyse de aradığın insanı bulmak tamamen başka bir seviyeydi. İşin aslı, bunu asla istememişti. O kontrolden çıkmış duygular... Yakasını bırakmayan çok fazla kötü anı vardı. Ya bir ilişki yürütmek konusunda babasına benzerse? Ona benzemektense bütün ömrünü yalnız geçirmeyi tercih ederdi.

“İşte geldik,” dedi Wes onu düşüncelerinden çekip kurtararak. “O çayıra iniş yapacağız, sonra da şelaleye tırmanacağız.”

Adrenalin Connor’ın damarlarında akmaya başladı. Zihnini her şeyden uzaklaştırmak için ihtiyaç duyduğu şey buydu. Kayığı indirip taşlı yoldan ilerlemeye başladılar. “Helikopterden atlayabileceğimiz bir yer buldun mu?”

“Dani, Nantahala Gölü’nü düşünüyor. Ama yüksekliği iyi ayarlamamız gerek.”

“İzlediğimiz videoda yükseklik ne kadardı?”

“Yirmi üç metreden Hudson Nehri’ne atladı ama o yüksek dalış dünya şampiyonuydu.”

“O halde biz yirmi dört buçuk mu yapacağız?”

Wes güldü. “Aslında ben yirmi altı düşünüyordum.”

“Harika. Artık eğitimim de bitmişken bana yeni bir şeyler lazımdı.” Sekiz hafta süren eğitimler boyunca başka hiçbir şey yapamayacak kadar yorulmuştu. Bir parçası onu bu kadar yoracak başka eylemlere kalkışmaması gerektiğini söylüyordu. Ama gecelerinin çoğu fazlasıyla sıkıcıydı.

Günlerinin çoğu da dünkü kadar bile eğlenceli değildi üstelik. Faith'i düşündü; boyaya bulanmış, ona saçlarında gri-ler olduğunu söylemek için eğilen Faith'i.

Connor kayığı yeniden ayarladı, onu tuttuğundan dolayı kolları ağrımaya başlamıştı. Önce kendini bu maceraya atmalı, ardından Faith Fitzpatrick'le ne kadar ileri gitmeye cesareti olduğunu görmeliydi.

Faith kendine Connor'ı görmezden gelmediğini söyleyip duruyordu ama kendinize yalan söylediğinizde, sorun, bunu bilmemenizin imkânsızlığıydı. Kaleb'i almaya geldiğinde bazen adamın uzaktan gelen sesini duyunca odasında durup git-tiğinden emin olana kadar bekledikten sonra koşuya çıkıyor-
du. Zamanlaması gitgide iyileşiyordu, artık durmak zorunda kalmadan iki mil koşabilmeye başlamıştı. Sonraki haftanın sonunda bunu üç mile çıkarabilmeyi umuyordu.

Akşamın erken saatlerinde gidip parkta çalışıyordu. Anna ile Ella bir gün gelmişti, Anna'nın bir arkadaşı da çarda-ğın ikinci kat boyanması için Faith'e yardım etmişti. Bayan Lowery gelip yeterince iyi olduğunu söylemişti, bu da ondan duyabilecekleri en iyi iltifattı zaten.

Gönüllü yaptığı iş sonlandığından beri birkaç gününü Charlotte'ta daire arayarak geçirmişti. Üniversiteye yakın bir-kaç güzel daire bulmuştu. Dairelerin hepsi için maaş makbuzu göstermesinin zorunlu olması çok üzücüydü çünkü stajı bir sonraki sömestrde başlayacaktı, üstelik bir maaşı da yoktu.

Birkaç ev sahibi iki aylık kirayı depozit olarak istiyordu, parası artık içinde bile yaşamadığı aptal bir apartman dairesine bağlanmış olduğundan bunu da karşılayamıyordu.

Yani şimdilik Kaleb ile Anna'nın yanında, başta niyetlendiğinden daha fazla kalması gerekecekmiş gibi duruyordu. Birkaç öğrenci kredisi başvurusunu doldurmayı tam bitirmişti ki Kaleb ile Connor'ın derin sesleri salondan yükseldi, televizyona bağırıyorlardı, izledikleri her neyse bir fark yaratmış gibi.

Sanırım ondan sonsuza kadar kaçabileceğimi zaten düşünmemiştim. Topuzunu açıp başını salladıktan sonra makajını gözden geçirdi çünkü dışarı çıkabilirdi, yoksa olayın Connor'ı etkilemekle hiç alakası yoktu. Evet, kesinlikle dışarı çıkabilirdi.

Salona girdiğinde kanepede oturan Kaleb yalnızdı. Bir hayal kırıklığı içini sızlattı, bu sızının içinde ne kadar aptal olduğuna dair kızgınlığı da vardı. Neredeyse abisine Connor'm nerede olduğunu soracaktı ama sonra Kaleb onun bunu neden sorduğunu öğrenmek isteyecekti; bu sorunun cevabını Faith'in kendisi bile bilmiyordu.

Böylesi daha iyi. Connor'dan uzak durdukça onun başka bir kadınla ilgilenmesi ihtimalini artırıyor. Bu bir kez olduğunda doğru seçimi yaptığını bilecek, onun o seksi gülüşünü düşünmeyi tamamen kesecekti.

İçecek bir şeyler almak için mutfağa yöneldiğinde kaslardan örülmüş bir duvara çarptı. Connor'm elleri belinin iki yanını kavrariken sırttı. "Bütün gece odanda saklanıp saklanmayacağını merak ediyordum ben de."

“Saklanmıyordum.”

“Günlerdir beni görmezden geliyorsun.”

“Hayır, meşguldüm. İster inan ister inanma ama her şey seninle alakalı değil.” Damarlarındaki kan normalden hızlı pompalanıyordu, göğsü bir anda nasıl alınıp verildiğini unuttuğu soluklarla şişmişti. Şimdi neden bu adamdan kaçtığını açıkça görebiliyordu. O egoistin tekiydi.

“Neyle meşguldün?” Yarı saydam gri gözleri ruhunu görüyor gibiydi, Faith güçlü parmakları belini iki yandan sarmışken odaklanmakta güçlük çekiyordu, parmaklarından tenine akan sıcaklık oldukça dikkat dağıtıcıydı. Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Burada seninle konuşmaya çalışıyorum. Neler olduğunu soruyorum. Arkadaşlar böyle yapar diye duymuştum.”

Faith’in dudaklarından sığ bir nefes kaçtı. “Hâlâ bir daire bulmaya çalışıyorum. Üniversitenin yakınlarında bir ev istiyorum ama önce dev miktarlarda nakit dökmediğim sürece kimse bana bir şey kiralamaya gönüllü değil. Dolayısıyla hiçbir şey umduğum gibi gitmiyor.”

“Ben yardımcı olabilirim. Nerede, hangi daireyle ilgilendiğini söylersen senin için birkaç arama yapabilirim.”

Faith kaşlarını çattı. “Sen ciddi misin?”

“Çok ciddiyim. İnsanları bir şeylere ikna etmek konusunda oldukça iyiyimdir.” Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldığında onunla birlikte Faith’in kalp atışları da tırmandı.

“Sorun yok. Ben hallederim.” Faith onu itip yanından geçti, biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, böylece bedenindeki

ellerinin hissini düşünmeyi kesebilirdi. Buzdolabını açtı, bir sporcu içeceği çıkartıp tezgâha yaslandı, ardından içeceğinden büyük bir yudum aldı. “Boyalardan kurtulmuşsun.”

“Sen de.”

Faith kâküllerinin bir kısmını öne alıp parmaklarını saçlarından geçirdi. “Orada burada biraz kalmış olabilir ama şansıma, güzel karışıyorlar.”

“İkinci katı yapman için sana yardım edecektim ama Bayan Lowery bu işi çoktan hallettiğini söyledi. Tabii bana da başka bir iş verdi.”

“Dur tahmin edeyim, gönüllülük çok hoşuna gitti, değil mi?”

Connor güldü. “Aynen öyle. Şimdi Cornelius’a giren yemeklerden sorumlu adama bakıyorsun. Bayan Lowery festivalde başlayıp istasyonu istif yeri olarak kullanmak istiyor ki Şükran Günü’nden önce kasabanın bütün eksikleri tamamlanabilsin.”

“Her ne kadar köle tüccarı gibi davranmaya yatkın olsa da Bayan Lowery’nin niyeti iyi.”

Bir saniye için birbirlerine baktılar, bir sonraki yorumu ya da hareketi kimin yapacağını görmek için bekliyor gibiydiler.

Sonra içeri Anna girdi, Ella arkasından gelirken Faith’in anlamadığı bir konuda mızımızlanıyordu. “Özür dilerim,” dedi Anna. “Kaleb’in burada olduğunu sandım, Ella’yı bir süre oynatabilir mi, diye soracaktım. Bu akşam fazla dramatik.”

Ella somurtup altdudağı o kadar çok büktü ki dudağı az kalsın çenesine değiyordu. “Dramatik değilim.” Bütün gün ufak şeylerden dolayı ağlamış, bittiği an *Uyuyan Güzeli*

ikinci kez izlemek için ısrar etmiş, sebzelerini yememiş, onları yemeyeceğini iyice anlatmak isterken onları her yere saçmış, ardından doğru prenses bardağını vermedikleri için ağlamıştı.

Connor tek kolunu Faith'in omzuna attı. "Faith'le ikimiz onu dondurma yemeye götürürüz. Böylece neşelenir."

Saniyeler içinde Ella kocaman sıırttı. "Dondurma!"

"Eğer sana da uyarlsa," dedi Connor, bunu söylemek için çok geç kalmıştı çünkü şimdi bir *hayır* cevabı hiç hoş kaçmayacaktı. Bir dakika, bu gezi için Faith'i mi seçiyordu? Bu Faith'in aklındaki *çıkma* senaryosuna uymuyordu. İşin aslı, bu daha fenaydı. Bedeninin Connor'a nasıl karşılık verdiğini görmek, onunla yalnız kalmanın kötü bir fikir olduğunu haykırıyor gibiydi.

Kaleb içeri geldi. "Adımı duydum. Neye ihtiyacınız var?"

Faith, Kaleb'e Connor'la ikisinin Ella'yı dışarı çıkarmasını önerecekti ama Anna suratını buruşturup karnını kavradı.

Kaleb kolunu onun omzuna dolarken göz göze gelmek için eğildi. "Tatlım? İyi misin?"

Anna elini önemli bir şey yok demek istercesine salladı. "İyiyim. Sadece sanırım bugün kendime biraz fazla yüklen-dim. Sürekli ayaktaydım."

"Sen onunla ilgilen," dedi Connor, Kaleb'e. "Biz Faith'le Ella'yı dondurma yemeye götüreceğiz." Anna'ya baktığında küçük kız başını salladı.

"Araç koltuğu arabamda," dedi Anna. "O yüzden onu almanız en kolay olur. Anahtarlar çantamda. Ben onları ge-tireyim, siz... Ah."

“Ben hallederim,” dedi Faith. “Git dinlen.” Abisine baktığında onun yüzüne kazınmış endişeden huzursuz oldu. Bu normal miydi? Kaleb sessizce teşekkür edip Anna’yı odadan çıkardı. Faith, Ella’yı kucakladı, anahtarları Anna’nın çantasından alıp Connor’la birlikte garaja yöneldi.

Ella koltuğuna yerleştiğinde Faith anahtarları Connor’ın avcuna bıraktı. “İyi olacak, değil mi?”

Connor parmaklarını Faith’inkilere doladı, anahtarlar avuçları arasında sıkışırken başını salladı. “İyi olacak. Bunlar normal hamilelik olayları.”

“Sen de bunu biliyorsun, çünkü?”

“İki ablam var,” dedi Connor ve Faith’in gerilmiş kasları sonunda rahatladı. Connor dönüp minibüsün kapısını açtı. Ardından bu nazik hareketini Faith’in poposunu izleyip gördüklerini takdir ettiğini belirten bir ses çıkartarak sildi. Faith ona dik dik baktığında sanki yaptıklarına karşı koyamıyormuş gibi omuz silkti. Bir saniye önce böylesine düşünceli bir adam olup bir saniye sonra nasıl böyle bir kalasa dönüşebiliyordu?

Ayrıca Faith bunu neden bu kadar ateşli buluyordu?

Connor ona göz kırıp arabayı çalıştırdığında Faith’in yapabildiği tek şey başını sallamaktı. Bir yandan da gülümsemesini tutmaya çalışıyor, Connor’ın bir minibüs kullanırken nasıl durduğuna çok dikkat etmemeye uğraşıyordu ama... gözünün önündeydi işte. Üzerinde beyaz bir tişört vardı, kaslarını sergilemek konusunda oldukça cömertti, *hayatımın havalı günleri çoktan bitti* diye haykıran bir araba sürüyordu ama yine

de yüzünde devasa bir sırıtış vardı. Çenesini birkaç günlük bir sakal kaplamıştı, sakalları çenesinin keskin hatlarını iyice vurguluyordu.

Connor, Faith'i kendisine bakarken yakalayınca kaşlarını oynattı. Faith'in yanaklarına sıcaklık yayıldı, kendini toplamak için uğraştı. "Minibüs sana yakıştı. Bence kendine bir tane almalısın."

"Hayatım, şimdi bile kadınları üzerimden atabilmek için sürekli silkelenmem gerekiyor. Eğer bunlardan bir tane alırsam bir isyan başlatabilirim."

"Hiç ara vermez misin?"

"Bütün gece devam edebilirim."

Faith'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Arkasına dönüp penceresinden akıp giden kasabayı seyreden Ella'ya baktı, ardından Connor'ın koluna vurdu. "Uslu dur. Arabada bir çocuk var, biliyorsun."

"Aslında sana bir şey sormak istiyordum. Seni kapana kısırdığıma göre..." Connor kırmızı ışık için yavaşlayıp Faith'e baktı. "Cumartesi benimle çık."

"Connor, ben..."

"Şimdi cevap verme. Aslında evet diyeceğin zamana kadar cevap verme." Dondurmacının önüne geldiğinde Ella'ya döndü. "Kim dondurma ister?"

"Ben!" Ella koltuğunun askılarına asılıp özgür kalmak için çırpınmaya başladı. Connor minibüsten inmiş, Faith onun ilk sorusuna verecek bir cevap bile düşünmeden kalmıştı. İkinci sorunun cevabı daha basitti. Kim dondurma istemezdi ki?

Dondurmacıya girdiklerinde Connor, Ella'yı vitrine doğru eğdi, böylelikle bütün renkleri görebiliyordu. Dondurmalara bakan Ella'nın gözleri sonuna kadar açıldı. Bir eliyle Ella'yı belinden sımsıkı tutan Connor, Faith'e yaklaşıp boştaki elini onun sırtına koydu.

“Senin zehrin hangisi?”

Senin gibi görünen adamlar.

“Pembe!” diye bağırdı Ella, Connor'a bakmak için çırpınarak. “Ben pembe istiyorum!”

“Şok oldum,” diye şaka yaptı Faith, yeğenin karnını şakayla dürttüğünde küçük kız kıkırdadı. “Dur tahmin ediyim, bir de renkli şekerlemelerden istiyorsun, öyle değil mi?”

Ella hevesle başını salladı.

Birkaç dakika içinde hepsinin önünde dondurma ve renkli şekerleme dolu kâseler duruyordu. Faith bunu asla sesli olarak itiraf etmezdi ama Connor'm Ella'yı ne kadar kolay idare ettiğini görmek, Ella yapış yapış elini onunkine kapatınca Connor'ın yüzünü bile buruşturmaması çok etkileyiciydi.

Faith kaşığının arkasındaki çikolata sosunu yaladı. “Kaç yeğenin var?”

“İki erkek, üç kız; bir çifti ikiz.”

Faith'in kaşları kalktı. Bunun anlamı çok fazla çocuktuktu.

“Büyük aile isteyen iki ablan olunca böyle sonuçlanıyor. Sonra ben geliyorum, bir de Güney Carolina'da yeni üniversiteye başlamış bir erkek kardeşim daha var. Herkes bir araya geldiğinde ortalık biraz karışıyor.”

“Hiç şüphem yok.” Faith dondurmasından bir kaşık daha

aldı. “Bu kadar çok kardeşle büyüme eğlenceli olmalı.” Kaleb onunla hep ilgilenmişti ama Faith hep bir kız kardeş istemişti.

Connor ön camdan dışarıya baktı. “Şimdi eğlenceli.”

Şimdi mi? Faith nedenini sormak üzereydi ama Connor gülümseyip “Tabii ne kadar çok kardeş, o kadar çok hayatınla ne yapman gerektiğini söyleyen insan,” dedi.

“Peki, ne yapman gerektiğini düşünüyorlar? Daha az tehlikeli bir şeyler mi? Çünkü bu konuda onlara katılıyorum.”

“Hayır, kariyerim konusunda son derece destek oluyorlar.”

Faith somurttu, göğsünden anlık bir acı geçti. O da destekliydi aslında. Gibi...

“Sen,” dedi Connor elini onun dizine koyarak, “çok başka, çok korkunç, kimsenin yaşamaması gereken bir şey yaşadın. Bunun senin için farklı olduğunu biliyorum. Aksini söylemeyi asla istemedim.”

Babasının ölümünden bahsedilince göğsünün ortasındaki o geçmek bilmez yara yine zonkladı. Bazı yönlerden Connor’ın, babasına olanları bilmesi iyiydi çünkü böyleyken onun açıklaması gerekmiyordu. Diğer yandan Connor çoktan çok fazla şey biliyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Diğer insanlara göstermeyi tercih etmediği bir yeri görebiliyormuş gibi.

“Ama bilmen gereken şey şu, Kaleb de ben de ne yaptığımızı biliyoruz,” dedi Connor, sesi güven vericiydi, dizini kavrayan elini daha da sıktı. “Ne olursa olsun, onun koruyacağıım. Tamam mı?”

Faith neredeyse tamamen erimiş dondurmasıyla uğraşır-

ken olabildiğince mutlu görünen Ella'ya göz attıktan sonra bakışlarını Connor'a çevirdi. Bir dakika önce onunla flört ederken bir an sonra Faith'e bütün sırlarını dökse bile güvende olacaktı gibi hissettiriyordu. İnce bir çizgide dans ediyordu, ayağı yanlışlıkla kaysa kendini Connor'ın kollarında bulacağı garantiydi.

Üstelik çok güzel kollar.

Ancak Faith bunu yapamazdı. Yutkunup arkasına yaslandı. "Bunu bilmek gerçekten güzel ama ben yine de endişeleneyeceğim. Bunu engelleyemiyorum."

"Seni anlıyorum." Connor'ın sırtı. "Ben de seninle flörtleşmeyi engelleyemiyorum çünkü sen çok ateşlisin."

İşte o duyarlı adam bir anda yok oluvermişti. Yine de gözlerindeki o şeytani ışıltı Faith'in kalbinin göğüs kafesinde çırpınmasına yol açıyordu.

Connor, Faith'e çıkma teklifi etmek konusunda çok kararsız kalmıştı, bu sınırı geçip geçmemek arasında gidip geldiği günlerin ardından bu gece onu mutfakta görmüştü ve... Emin olduğu tek şey, görmediği günler boyunca onu gerçekten özlediğiydi. Faith seksiydi, evet, Connor'ın, tişörtünün göğüs kısmının nasıl gerildiğini fark etmemesi imkânsızdı, soluk pembe tişörtün altından dantel kumaş belli oluyordu.

Faith boğazını temizleyerek Connor'ın gözlerini göğüslerinden çekmesine sebep olduğunda adam ona sırtı. Faith de günün erken saatlerinde gözünü dikip onu izlemişti, böy-

lelikle eşitlenmişlerdi. Ama bu, sadece bu kadından neden hoşlandığını vurguluyordu. Ona ayak uydurmak için çabalaması gerekiyordu. Sohbetlerinin gideceği yönü asla kestiremiyordu ama o konuştuğunda Connor daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Onunla utanmazca flörtleştiğinde kadının gülümsemesini saklamak için çabaladığını görmeyi seviyordu, çabalarının boşa gittiğini görmeyi daha da çok seviyordu. O gülümseme Connor'm içindeki özlemi ateşliyor, daha fazlası için kıvranmasına sebep oluyordu.

“Bitti!” dedi Ella kâsesiyle kaşığını masaya bırakarak. Çikolata ve erimiş pembe dondurmayla kaplıydı, renkli şekerlemelerin birkaçı yanağına yapışmıştı. Fazlasıyla tatlı bir cocuktu, beş yeğenin toplamından fazla enerjisi vardı.

Faith bir peçete kapıp Ella'nın suratını temizledi. Ufaklık ona tüm gücüyle karşı koydu, kendini çekerek peçeteden kurtulmayı denedi. “Sabit dur, Ella,” dedi Faith. Peçete parçaları kızın yanaklarındaki dondurmalara yapıştı. “Anna'nın hep çantasında taşıdığı o ıslak mendillerden bulundurmalıydım yanımda. Kurular işe yaramıyor.”

Ella mama sandalyesinde ayağa fırladığında sandalyenin ayakları sallandı.

Faith'le Connor aynı anda yerlerinden fırladılar. Faith, Ella'yı kucaklarken Connor da sandalyeyi sabitledi. İki yaşındaki minik cadı, Faith'in bu jestine sımsıkı sarılıp yüzündeki dondurmaları onun tişörtüne sürerek karşılıklı verdi. “Harika,” diye homurdandı Faith. “Dondurma yemeye çıkmak kimin fikriydi?” Connor'a baktı ama gözlerinde Connor'ın göğsünün ısınmasına sebep olan bir alaycılık vardı.

Faith, Ella'yı tuvalete götürdüğü sırada Connor da masadaki çöpleri topladı. Döndüklerinde Ella'nın yüzü ovularak temizlenmişti, Faith'in tişörtü bir dakika önce dondurma lekesinin olduğu yerden ıslanmıştı. Islaklık tişörtü az öncekinden daha iç gösteren bir hale getirmişti ama Connor kendini dik dik bakmaktan alıkoydu.

Dışarı yürürlerken Connor elini Faith'in sırtına koydu. Faith dönüp ona baktı ama bir şey söylemedi, o yüzden Connor da elini çekmedi. "Parka gitmeliyiz," dedi. "Ella'nın az önce aldığı şekeri yakmasına yardım eder."

Faith başını gitgide kararan gökyüzüne kaldırdı. "Hava kararmak üzere."

"Aynen öyle. Onu eve güzelce yorulmuş bir şekilde götürebiliriz. İnan bana, Kaleb de Anna da bize teşekkür edecek."

Faith'i olabildiğince nazik bir şekilde sırtından iterek onu yolun karşısına, parkın olduğu yere doğru yönlendirdi.

Faith iç geçirip ona boyun eğdi. Connor'ın kalbi hızla çarpıyordu, yüzündeki gülümsemenin şapşal bir sırıtışa döndüğünden de emindi ama umurunda değildi. Parka vardıklarında Ella kıvranıp Faith'in kollarından kaçarak plastik oyuncaklar ormanına doğru koştu.

Oyun alanının etrafı tellerle çevriliydi, bu da Ella ile onun yeğenleri gibi küçükler için harikaydı. Tek bir çıkış vardı, orada da iki bank duruyordu. Kendi yeğenlerinden biri kaçmak üzereyken onu burada yakalayınca, bu planlamanın ne kadar dâhice olduğunu fark etmişti.

Connor, Faith'in elini tutup onu en yakındaki banka yön-

lendirdi. Faith elini çekip kollarını restleşircesine önünde kavuşturdu. Eğer yaptıkları buysa Connor kazanacaktı.

“Şu an bir barda, naif bir kadını yatağa atmaya ikna ediyor olman gerekmiyor muydu?” diye sordu.

Connor dilini damağında şaklattı. “Sarışın, Sarışın, Sarışın. Beni o kadar tanıyorsun ki.” Kolunu bankın arkasına atıp parmaklarını Faith’in saçlarından geçirdi. “Gözümü bir şeye diktiğimde...” Gözleri kadının dudaklarına kaydı. Parfümünün kokusu burnunu doldurdu, egzotik ama hafif bir kokuydu; Connor’da daha yakına sokulup daha derinden soluma arzusu uyandırıyordu.

“Connor,” dedi Faith uyarıcı bir tonla. “Sadece arkadaş olduğumuzu, *olabileceğimizi* unutmadın, değil mi?”

“Tabii ki,” dedi Connor elini ipeksi tutamlardan çekmeden. “Bunu *senin* hatırlamanı umuyordum. Sana hatırlatmak istemedim çünkü eminim bu çok garip olurdu.”

Faith gülerken başını iki yana salladı, bunu Connor her bir şey söylediğinde yapıyor gibiydi. “Sen çok fazlasın.”

“Ya da belki tam dozundayımdır.”

“Kesinlikle çok fazlasın.”

Dizini onunkine yasladığında ona bu kadar yakın olmaya bedeninin verdiği cevabı kontrol altına alabilmek için derin nefesler aldı, sonuçta bir parktaydılar. Ella minik bir çığlıkla kaydırdıktan inip tekrar merdivenlere koştu.

Faith ona baktığında tepelerindeki ışıklar gözlerini aydınlattı. “Her şeye balıklama atlıyorsun, öyle değil mi? Hiç düşünmeden, sadece harekete geçip sonrasında ne olacağını asla hesap etmeden?”

“Başka bir yol var mı ki?” diye sordu Connor ama Faith’in tahmini aslında yanlıştı. Tabii, bazı şeylere doğrudan dalıyor, sonuçlar her neyse onlarla sonradan uğraşmayı göze alıyordu. Ama hayatının diğer alanlarında, örneğin ilişkiler ya da kendini başkalarına bağlamak gibi konularda, bazen bir davayı alırken hiç yapmadığı kadar düşünürdü. “Kontrol edebileceğin şeyler var ama bazen sadece içine dalıp neler olduğunu görmek gerek.”

“Ne yapmalıyız biliyor musun,” dedi Connor, Faith cevap veremeden ya da konuyu değiştiremeden konuşmaya devam etti. “Arkadaşım Wes ile nişanlısı Dani’nin bir macera turu işletmesi var. Helikopterle uçup doğal yaşam parklarında tırmanışa, yamaç paraşütüne ya da kimsenin var olduğunu bile bilmediği bir göle dalış yapmaya gidiyorsun, inanılmaz heyecan verici bir şey. Bütün endişelerin, her şey, bir süreliğine silinip gidiyor.”

Faith’in kaşları arasında iki çizgi belirdi. “Bir helikopterden göle atlamanın beni endişelerimden arındıracağına hiç inanmıyorum, üstelik etrafımda bir sürü başka canlı varken.”

“Korkacağını tahmin etmeliydim.”

Faith ona döndü. “*Korkmuyorum.*”

Bunun hassas bir noktaya dokunduğu belliydi, Connor buradan devam edebileceğini düşündü. “Kanıtla o zaman.”

“Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim.” Başını yere çevirip kollarını bir kez daha bağladı. “Beni delirtiyorsun.”

“Al benden de o kadar. Düşünsene, aramızdaki bu kimya yatak odası...”

Faith bir eliyle onun ağzını kapattı. “O cümleyi bitirme.”

Connor elinin altından sırttı. Onu böyle çıldırtmak fazlasıyla eğlenceliydi. Çıkma çabalarında avantajlı olmadığı kesindi ama peşini bırakamayacak kadar çok zevk alıyordu. Faith’i kendisiyle çıkmaya ikna etse Kaleb’in ne diyeceğini merak etti. Şimdi sadece Faith’le burada olmaya odaklanmak istiyordu.

Çenesiyle salıncakları işaret etti. “Kimin daha yükseğe çıkabileceğine bakalım mı?” Bu kesinlikle Connor’ın kullanmayacağına yemin ettiği klişe bir numaraydı ama bu kadınla ilgili bir şeyler onu gerekirse bütün klişe numaraları uygulamaya itecek kadar güçlüydü.

Faith cevap vermedi ama Connor onun düşündüğünü gördüğü için kalkıp elini tuttuktan sonra onu salıncaklara çekti. Ella’ya el salladılar, Connor salıncaklardan birine oturdu, Yüce Tanrı, poposuna batıyordu. Üstelik ayakları da yere sürtüyordu. Bu iş yararına olma yerine kendisini aşağılayacakmış gibi görünüyordu.

Faith diğer salıncağa oturdu, çok geçmeden havaya doğru yükseldikçe yükseliyorlardı, Connor’ın ayakları arada zemine sürtünüyordu. Faith daha yukarı çıktıkça sokak lambaları yüzünü daha çok aydınlatıyordu, gülümsemesi gitgide genişliyordu. Connor, Ella’nın sarı kafasını da sürekli gözünün önünde tutmaya çalışıyordu.

Eğer departmandan biri bunu görseydi ona cehennemi yaşatacakları kesindi. Ama sonra Faith gülümseyip Connor’ın salıncağını tekmeleyince Connor dengesini kaybedip departmanı tamamen unuttu.

Telefonu bir mesaj bildiriyle cıvıladığında Connor salıncağın bir zincirini sıkı sıkı tuttu. Mesaj Kaleb'dendi, ne âlemde olduklarını soruyordu. Ona cevap verip birkaç dakikaya döneceklerini söylerken Anna'yı sorunca onun iyi olduğu cevabını aldı.

Mesajlaşması bittiğinde artık sallanmıyordu. Faith kendi salıncağından atlayıp kaydırağın tepesindeki Ella'nın yanına gitti. Connor ne konuştuklarını duyamıyordu, sadece kısık sesle konuşuyorlardı.

Faith'in yanına yürüyüp elini onun sırtına koydu, elinin ait olduğu yer orası gibiydi. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Hayııııı!" Ella ciyaklayıp aksi yönde koşmaya başladı, köprüden geçip diğer kaydırağa ulaştı.

"Ben onu getiririm," dedi Connor. İkinci kez düşünmeden eğilip Faith'in yanına bir öpücük kondurdu.

Kadının yeşil gözleri ona çevrildiğinde Connor onun az sonra söyleyeceklerini adı gibi biliyordu.

"Özür dilerim. Yani ben onu getiririm, ahbab demek istemiştim." Omzunu hafifçe yumrukladıktan sonra Ella'nın peşinden gitti. Bir balık gibi çırpınan küçük kıza omuzlarına atmaya başardığında Faith'in yanına döndü. Ella'yla ilgilendiği iki dakika içinde Faith kalkanlarını yeniden kaldırmıştı. Connor ona yaklaştığında önden yürüdü.

Connor, Faith'e, kendisinde görünenden fazlası olduğunu bir şekilde kanıtlamak zorunda kalacaktı. *Bir Transformer gibi*, diye düşündü gülümseyerek. Eninde sonunda onu kendisiyle çıkmaya ikna edecekti. Ardından da onu kazanacaktı.

Bunu ikinci ya da yirmi ikinci buluşmalarında da olsa başaracaktı.

Bu düşünce üzerine bir anlığına duraksadı, nereden çıktığını anlamadı. Tek bir kadınla yirmi iki buluşma mı?

Ardından bahsi geçen kadına baktı.

Uzun zaman sonra ilk kez, bunun belki de o kadar kötü bir şey olmayabileceğini düşündü.

Yedinci Bölüm

Faith bunu bugün başaracaktı. Gerçekten. Cornelius'ta geçirdiği ilk birkaç haftayı sağ salim atlatmıştı, bütün o tanıdık yüzlerin arasında, babasının Rusty Anchor'daki fotoğrafının altında... Bugün artık şeytanlarının sonucusuyla yüzleşecekti. On altı yaşından beri savunma mekanizması yüzünden yüzleşmekten kaçındığı bir şeyi okulda ona öğrettikleri yöntemlerle çözecekti. Böylelikle diğer insanlara rehberlik ederken kendisini ikiyüzlü gibi hissetmeden bu yöntemleri önerebilecekti. Arabasına bindi, kendisine buranın küçük bir kasaba olduğunu, polis istasyonunun iyi eğitim almış iyi polislerle dolu olduğunu söyledi, bu polisler arasında abisi vardı ve... Ah, tamam, Connor da onlardandı.

Yine de direksiyonu tutan elleri titriyordu. Normalde babasının vurulduğu alandan geçmemek için yolunu değiştirir, daha uzun yolları seçerdi. O gün babasının izin günüydü, benzin almak için benzin istasyonunda durmuştu, sonra da

silah seslerini duymuştu. Silahını kapıp markete koşmuş, masum insanları vuran suçluyu indirmişti. Ama icabına baktığı adamın bir ortağı olduğunu fark etmemişti. Ortak, babasını vurduktan sonra bile babası tehdidi sonlandırmayı başarmış, kalan herkesi kurtarmıştı. Ona kahraman diyorlardı, gerçekten de öyleydi.

Ama aynı zamanda o, Faith'in babasıydı, artık yoktu.

Faith derin bir nefes alıp klimanın yönünü kendi yüzüne doğru ayarladı. O günden sonra aylar boyunca markete gidememişti. Kaleb onun için deposunu dolduruyordu, bunu Faith ondan istemeden yapıyordu; bir keresinde unutulmuş kasabanın ortasında benzini biten Faith, abisini arayıp kendisini almasını istemişti. Aynı zamanda Doktor Schaeffer'ın annesini bir terapistle görüşmeye ikna ettiği zamana denk geliyordu, Faith'le Kaleb'i de destek almaya yönlendirmişti.

Son sınıf bitmek üzereyken Faith artık kasabanın sonundaki benzin istasyonuna gidebilmeye başlamıştı ama yine de benzini her bittiğinde azap çekiyordu. Üniversite için hazırlanırken Kaleb, Atlanta'ya kadar giderken benzin almanın onun için sorun olup olmayacağını sormuştu. Faith sorun olmayacağını söylemişti ama içten içe korkuyordu.

Bir benzin istasyonundan korkmayalı çok olmuştu ama yine de kendine artık korkmadığını kanıtlamak istiyordu. O suçlular onun nereden benzin ya da bir paket sakız alacağını belirleyemeyecekti. Bu sadece bir benzin istasyonuydu, arabasının benzini de bitmek üzereydi. Diğer istasyon, gitmesi gereken yönün tam aksindeydi.

Üstüne çok düşünüyorum. Çok düşünürsem ona fazla güç veririm.

Görelim bakalım. Yeni bir bakış açısı bulalım. Kendime kasabanın bu kısmına gidebileceğimi kanıtlarsam Leila'nın Butiği'nden alışveriş yapmaya başlayabilirim. Kasabadaki en güzel kolyeleri o satıyor, oradan aldığım son kolye taşınırken kayboldu.

Connor bir macera turuna çıkmaktan bahsetmişti. Faith öyle bir kadın olmak istiyordu; incinmemek için her şeyi fazlasıyla analiz etmek yerine tehlikeli şeyler yapabilen bir kadındı. O hep böyle biriydi, babasını kaybetmeden önce bile; sonrasında her şey iyice kötüleşmişti. Birkaç kez sadece komşuların suçlu olabileceğini düşündüğü ya da apartman yeterince güvenli olmadığı için taşınmıştı. Jeff onu her şeyden fazlaca korkmakla suçlardı, o yüzden Connor'm da aynı şeyi yapması sinirini bozmuştu.

Aslında pek de komik olmayan bir şekilde komikti ki erkekler de hayatının yeterince analiz etmediği tek kısmıydı. Bir anda bağlanıyordu, bir öpüşle, sonrasında gelen keleklerle birlikte kalbinin kırılabileceğini unuttuyordu, üstelik kalbinin kırılması birçok yönden kolunun ya da bacağının kırılmasından daha kötüydü. Jeff'le yasal süreçlerini sonlandırmak için uğraşıp bir yandan da parçalarına ayrılmış güveni ve kırılmış kalbiyle çalışabileceği bir staj programı ararken bunu fark etmişti. Ama erkeklerin hayatını nasıl mahvettiği başka bir günün konusuydu, bugünün konusu arabaya benzin almaktı.

Sadece bir depo benzin. Belki içeri girip sakız alırım, son-

ra Paul ve Brynn'le buluşmak için restorana giderim. Henüz balığa çıkmak için uygun bir programları yoktu ama bugün Paul'un doğum günü olduğundan Cappano'nun Yeri'nde buluşacaklardı, bir planının olması çok güzeldi. Bu sayede evden de çıkmıştı. Connor'a boş boş oturup onun gelmesini beklediği izlenimini vermek istemiyordu.

Onunla çıkmak istememeliydi ama geçen gün Ella'yla dondurma ve park maceralarının ardından... Onunla ilgili rahatlatıcı bir şey vardı ama aynı zamanda Faith'in ödünü de patlatıyordu. Eğer bu benzin istasyonu yolculuğunu tamamlayabilirse belki o turlardan birine de çıkardı, kimsenin bilmediği bir gölde yüzmek gibi mesela.

Connor'ı yanında hayal etmesinin tek sebebi (tabii ki üstsüz), onunlayken şeytanlarıyla daha kolay yüzleşmesiydi. Onun görüntüsünü aklında tutarak benzin istasyonuna dönebilmek için yavaşladı. Güç hissi için doldurdu. Bunu yapabiliirdi.

Kapüşonu kafasıyla yüzünü örten bir adam arabasından indi. Onu iyi görmesi için yeterli ışık yoktu. Aslında etrafta hiç ışık yoktu.

Frenlere asıldı. Arkasındaki araba kornaya bastı. Dikiz aynasından bakıp direksiyonunu düzelttikten sonra aşağı sürmeye devam etti. Benzin deposu göstergesi benzininin her an bitebileceğini haber veriyordu.

Böyle şeyler olurdu. Endişelenmeye gerek yoktu. Dönüşte benzin alırdı.

Hava daha karanlıkken.

Daha sonra.

Ah, kahretsin. Yine Kaleb'i araması gerekebilirdi.

Cappano'nun Yeri'ndeki garson, Faith'i masaya yönlendirdiğinde orada beklediğinden daha fazla insan vardı.

Brynn yanma gelip onu kucakladı. "Geldiğine çok sevindik." Sıradan insanları tanıtmaya başladı. İsimler bir kulağından girip bir kulağından çıkıyordu, ta ki en sondaki çifte ulaşana kadar. "Bu Wes, bu da onun nişanlısı Dani."

Faith, Connor'ın bu iki isimden de bahsettiğinden emindi. "Yoksa siz macera turlarını düzenleyenler misiniz?"

Wes bardağını bıraktı. "Aslında ben macera turları düzenliyorum. Umarım güzel şeyler duymuşsundur."

"Evet, güzeldi." Herkes onu izlediğinden açıklama gereği duydu. "Ben Connor Maguire'ı tanıyorum. O..." Onu nasıl tanıatacağını bilmiyordu, ağabeyinin arkadaşı olarak mı, kendi arkadaşı olarak mı ya da...

"Aslında o da tam şu anda buraya geliyor," dedi Wes bir elini kaldırıp Faith'in arkasında birine el sallayarak.

Faith arkasını döndü ve evet, işte oradaydı. Koyu renk saçları dağınıktı, yakasının birkaç düğmesi açık, kolları birkaç kez kıvrılmış, siyah bir gömlek içinde Connor duruyordu. Oldukça şık ama hâlâ gündelik. Bildik Connor.

Connor ona yaklaştıkça kaşları kalktı, ifadesindeki şaşkınlığın yerini kendini beğenmiş bir sırıtışın alması çok uzun sürmedi. "Sarışın." Öne eğildiğinde sıcak nefesi Faith'in boy-

nuna çarptı. “Eğer sadece arasaydın beni takip etmek zorunda kalmazdın. Ben nereye gideceğimi söyler, seni de yanımda getirirdim.”

“Önce ben geldim,” diye fısıldadı Faith sesini sabit tutmak için özen göstererek. Aksi takdirde Connor’ın bunu fark edeceğini biliyordu. “Dolayısıyla söylediğin şeyin hiçbir anlamı yok.”

“Sen nasıl dersin.” Connor elini aynı geçen gün yaptığı gibi onun sırtına koydu, bedenindeki bütün kan onun elinin altında toplanmak için aceleyle akmaya başladı. Masada oturanlara başıyla selam veren Connor, “Selam millet,” dedi. Gözleri Paul’la buluştu. “Doğum günün kutlu olsun, adamım.”

Wes’in bakışları Faith’ten Connor’a kaydığında kaşları kalktı. Connor başını sallayınca Faith bunların neyle ilgili olduğunu merak etti. Konuşulmayan bir şeyler vardı ama neler olduğunu anlayabilmek için Connor’a baktığında Connor iki boş sandalyeyi masaya çekip Faith’e oturmasını işaret etti.

Faith sandalyesine yerleşirken Brynn’e baktı. “Connor’ı nereden tanıyorsun?”

“Wes’le Dani bizi birbirimize ayarlayacaktı aslını istersen,” dedi Brynn, diğer tarafında oturan Sawyer’a bakıp gülümsemedi. “Ama sonra Sawyer’la çıkmaya başladık.” Sawyer ellerini kaldırıp Brynn’in elinin arkasına bir öpücük koydu. “Paul da onunla Wes aracılığıyla tanışmış. Hep birlikte balığa, şu macera turlarına gidiyorlar.”

Tabii gidiyorlardı. Bu küçük kasabanın hem laneti hem minnetiydi. Buraya gelirken ondan birazcık uzak durabilece-

ğini düşünerek sevinmişti ama şimdi Connor'ın kolu Brynn'in sandalyesinin arkasındaydı, tanıdık kokusu Faith'in bütün duyularını ele geçirmiş, neden artık alçakgönüllü adamları aradığını ona tamamen unutturmuştu.

Paul, nişanlısı Carly'ye önceden Faith'in ailesiyle balık tutmak, barbekü yapmak için ne kadar çok zaman geçirdiklerini anlatıyordu. Faith gerildi, birinin bunları yapmayı neden kestiklerini sormasını bekliyordu ama garson gelip de sohbetleri bölününce derin bir nefes aldı.

Sonrası, siparişlerin verilmesi, hava-su muhabbetlerinden oluşan bir bulanıklıktı. Connor'la kendisi hariç herkes çiftti, burada yalnız tek insan olmamak ona iyi hissettiriyordu, her ne kadar diğer yalnız Connor olsa da. Yemeğin yarısına doğru Connor parmak uçlarını, Faith'in masanın altında duran elinin üstüne sürttü. Ona baktı, göz göze gelmeleriyle Connor'ın dudaklarının bir kenarı yukarıya kıvrıldı. Genç adam onun elini yavaşça kendininkiyle örtüp parmaklarını birbirine kenetlerken Faith'in nabzı gitgide hızlanıyordu.

Ondan kaçmak gitgide daha imkânsız hale geliyordu.

El ele otururken artık ondan kaçmak istediğini düşünmüyordu. Onun kocaman, rahatsız edici varlığı onu bir şekilde hem sakinleştiriyor hem de çıldırtıyordu. Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etmediğini söylerse yalan olurdu. Daha fazlasını yaşasalar... Faith'in bedeni ısınıp kalp atışları düzensizleşti.

İşte tam da bu yüzden ondan sakınmalıyım. Onun etrafındayken sağduyum pencereden uçup gidiyor, ben bunun belki

de o kadar kötü olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum. Elini Connor'ın avcundan sıyrırken bunu sanki içeceğine uzanmak için yapmış gibi davrandı.

Tabii işe yaramamıştı çünkü Connor büyük elini onun bacağına doladığında bir kelebek sürüsü midesinden yukarı çıkmaya çalışarak kanat çırpmaya başladılar. Connor, Wes'e baktı. "Faith'i benimle senin şu turlardan birine gelmeye ikna etmeye çalışıyordum."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Faith, "ama sanırım ben bir tekne de oturan ya da Norman Gölü'nde yüzmeye giden kız tipiyim. Bir helikoptere binip yamaç dalışı ya da tırmanış yapma fikri ağlama hissi yaratıyor."

Wes tek kolunu Dani'nin etrafına doladı. "Önceden onu da benimle uçmaya ikna etmek konusunda güçlük çekiyordum ama bunu aştı. Muhtemelen bunun sebebi benim Mississippi'deki en iyi pilot olmam."

Dani, Wes'in yakalayabilmesi için aşırı dramatik bir şekilde gözlerini devirdi, Faith o anda ondan hoşlandı. Wes, nişanlısını yakına çekerek kulağına kızarmasına neden olacak bir şeyler söyleyip ardından da suratında halinden memnun bir şekilde sırtarak koltuğunda geriye yaslandı. Buradaki insanların nesi vardı böyle? Sanki kendini beğenmişlik sudan bulaşıyordu. Gerçi kendine güvenmeyen bir pilotla uçmak istemezdi ama yine de yanında Connor olmadan hiçbir yere gidecek hali yoktu, problem de şuydu ki Connor'ı yanında *istememeliydi*.

"Hafif turlarımızdan birine katılmalısın," dedi Dani. "Göle dökülen bir şelalenin olduğu bir yer var, şelalenin

arkasında suların sızdığı, güneşin içeriye çok hoş bir açıyla ulaştığı bir mağara var.” Yüzünde bir hayalden bahsediyor-
muş gibi bir ifade oluşmuştu. “Çok güzel.”

“O zaman bu bir randevu,” dedi Connor.

“O kadar hızlı gitme,” diye başladı Faith. Ama herkes ona bakıyordu. Belki de sadece kabul etmeliydi. Bir macera ne kadar kötü olabilirdi ki?

“Ben her anında yanında olacağım,” dedi Connor onun bacağına sıkıp bir elektrik akımını Faith’in bütün bedenine yayarak. Ona da, tok sesine de, güçlü parmaklarına da lanet olsun.

Faith derin bir nefes aldı, yapmak istediği tek şey onunla zaman geçirmek olduğu halde daha ne kadar istemiyor gibi davranabileceğini düşündü. Sonuçta yeni hobiler edinmek insanların travmalarla başa çıkmakta kullandığı sağlıklı yöntemlerden biriydi. Eğer bir macera turuna çıkararak korkularıyla kontrollü bir ortamda yüzleşebilirse, daha büyük korkularını barındıran benzin istasyonuna gidebilmesi o kadar kolaylaşır. Bu aslında bir araştırma gibi olacaktı. Çok baştan çıkarıcı bir adamla bir araştırma.

“Tamam, hafif bir macera.” Faith bakışlarını Connor’ın gri gözlerinin derinlerine dikti. “Ama bana bir şey olursa hayaletim sana musallat olacak.”

Connor bunu her zamanki gibi bir çeşit iltifat olarak aldı, yüzüne devasa bir gülümseme yayıldı.

Birkaç dakika daha havadan sudan konuştuktan sonra Connor öne eğildi, dudakları Faith’in kulağına çok yakındı, bir özlem Faith’in bedenini kavurarak aşağılara indi. “Buradan gidelim mi?”

Faith ona bakarken aklında bunu ne kadar çok istediği yankılanıyordu ama aynı zamanda, onun yakınında olmanın aklını ne kadar bulandırdığı düşünülürse bu çok, hem de çok kötü bir fikirdi. Niyeyse, beyni bunun kötü bir fikir olduğuna dair mesajı almamıştı çünkü kendini kafa sallarken buldu.

Connor ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Faith'i partide zaten yeterince önemliyken, onu kendisiyle bir macera turuna çıkmaya ikna etmişti, üstelik şimdi restorandan beraber ayrılıyorlardı. Sayı yapmışçasına, mendilini masaya fırlatıp hemen orada bir zafer dansı yapmamak için kendini zorladı.

İnsanlarla vedalaşıp restorandan çıktılar. Connor onun elini bırakmıyordu, aksi takdirde Connor'la vakit geçirmeyi kendisinin kabul ettiğini fark edip kaçmasından korkuyordu.

Onu evine götürmeyi her şeyden çok istese de dikkatle yaklaşması gerektiğini biliyordu. O yüzden Faith'i binaların arasından göl kıyısına yönlendirdi. Su kıyıya vuruyordu, cırcırböceklerinin kesintisiz sesleri de arka plana ekleniyordu.

“Önceden McAdamslarla balığa mı çıkardınız?”

Faith başını salladı. “Hep. Paul Senior ile babam çok yakın arkadaştı.” Tereddüt etti, Connor onun restoranda nasıl irkilmediğini hatırladı, sanki konuşmanın kötüye gitmesini bekliyor gibiydi. Ama sonra dudaklarına minik bir tebessüm yayıldı. “Yem kutularıyla mini soğutucuları yüklenip gölün ortasına giderdik. Balık tutup yüzerdik, babalarımız hep balıkları ka-

çirdiğimizden yakınırdı. Önceleri bunu her hafta sonu yaptığımız için yakınırdım ama şimdi onlar sahip olduğum en güzel anılardan. Birkaç dev balık yakalamışlığım da vardı. Herkese bu işin nasıl yapılacağını gösterdim.”

“Neredeyse rekor sayılacak o balığı tuttuğum günü, dün gibi hatırlıyorum,” dedi Connor.

Faith ona baktı, ay ışığı gözlerinde dans ediyordu. Kahretsin, çok güzeldi. O kadar güzeldi ki Connor’a bir hikâyenin ortasında olduğunu unutturmuştu.

“Her çektiğimde bana karşı koyuyor, diğer tarafa çekiyordu. Kollarım ağrıdı ama bırakmadım. Sekiz dokuz yaşlardıydım, yerel gazetede dev bir balık yakalayan çocuğa dair manşetleri görebiliyordum. Bütün o kahramanca şeyler, bilirsin.” Faith’in elini daha sıkı tuttu, ellerinin, kendi ellerinin içindeyken, küçücük hissettirmesini sevmişti. “En sonunda onu çekerken dev yaratığın yüzeye çıkarak suyu yarışını izledim. Canavar ise sadece bir kova doldurdu.”

Faith’in yanağındaki gamze tüm gücüyle ortaya çıktı. “Bir kova mı?”

“O kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki. Günün devamında da balık tuttum, bu açığı kapatmaya kararlıyım ama tabii sadece birkaç küçük karabalıktan başka bir şey yakalayamadım, onların da sudan çıktıktan sonra bana güldüklerine yemin edebilirdim.” O sıralar henüz nasıl bir adam olduğunu anlamadığı babasını etkilemek için delice uğraşmayı henüz kesmemişti. Neler olduğunu, annesinin odasında neden bu kadar zaman geçirdiğini bilmiyordu.

Serin havayı derin derin solurken kötü anıları da verdiği solukla dışarı itti. Şu an Faith'le birlikteyken başka bir şey düşünmek istemiyordu. Evi şimdi çok yakındı, sadece birkaç ev ötedeydi, bunun lafını edip etmemesi gerektiğini bilemiyordu. Faith'in arabasının restoranda olduğundan emindi.

“Babamın ofisinde benim ilk yakaladığım balıkla bir fotoğrafım vardı, balık en az benim kadar büyüktü. Onun ne kadar gururlu olduğunu gördüğümde...” Faith'in sesi çatlar-ken Connor bunu kalbinin derinlerinde hissetti. “O zaman büyüyünce bir balıkçı olacağımı söylemiştim. Babam bana bu şekilde faturaları ödemenin yolunu bulabilirsem balıkçı olma- mı söylemişti. Tabii birkaç ay sonra bir denizkızı olmayı tercih ettiğim ortaya çıktı, yaşam daha ucuzdu, ne de olsa gölde ya- şayacaktım.”

Connor ona sıırıttı. “Senden harika bir denizkızı olurdu.”

Faith güldü. “Deniz kabuklarından bir sutyen mi? Rahat olmasının hiç yolu yok.”

Connor'm aklı bir kez daha aşağılarda bir organla yer de- ğiştirmişti. “Eh, üstsüz deniz kızları da var. Bence bu seçeneği elememek lazım.”

Faith onu itti, onun kadar küçük biri için fazla güçlüydü. Connor kolunu genç kadının beline dolayıp onu kendine çekti. Bedenine yaşlı kıvrımları hissedebiliyordu, onun sert solukları yankısını kendi bedeninde bırakıyordu.

Normalde onu öpmeden önce ikinci kez düşünmezdi bile, sadece öperdi. Ama Faith arkadaş olmaları konusunda o ka- dar ısrarcıydı ki yanlış bir hareketle onu itmekten korkuyordu.

Kollarının arasındaki kadın, sanki bunu bekliyormuş gibi, katılaştı.

Bu nedenle Connor geri çekilip ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarttı.

Faith kaşlarını çattı. “Ne yapıyorsun?”

“Yüzmeye gidiyorum.”

Faith kıpırtısız suya baktıktan sonra bakışlarını Connor’a çevirdi. “Dalga geçiyorsun.”

“Sen de geliyorsun, o yüzden ıslanmasını istemediğin her şeyi çıkarmanı tavsiye ederim.”

“Hiçbir şeyimin ıslanmasını istemiyorum.”

“O halde çıplak giriyorsun. Yaşasın!” Connor ona gülümseyip gömleğinin düğmelerini açarak yere fırlattı, hava sıcak ve yapış yapıştı. Faith etkilenmemiş gibi görünmek için uğraşırken dudaklarını birbirine bastırmıştı ama Connor onun kaşlarının nasıl kalktığını görmüştü. “Bir dakikan var, sonra seni omzuma alıp iskeleden atlıyorum. Yerinde olsam en azından ayakkabılarımı çıkartırdım.”

Faith bir adım daha gerileyerek hayvansal bir dürtüyle sarmalanan Connor ona baktı. Onu omzuna atmak eğlenceli olacaktı. “Sonra ben arabama sıırıslıklam yürüyeyim, öyle mi?”

“Benim evim hemen şurada.” Sahil şeridindeki evi işaret etti, arkadaki verandanın ışığı yanıyordu. “Orada kurulabilirsin, seni arabana ben bırakırım.”

Kotunun düğmelerini açtıktan sonra çıkarıp siyah boxer’ıyla kaldı. “Otuz saniyen var.”

“Seninle gelmenin kötü bir fikir olacağını biliyordum,” dedi Faith, ardından gömleğini çıkarttı. Altında mor puanlı beyaz

bir sutyen vardı, Connor gözlerini dikmemesi gerektiğini bildiği halde kendine engel olamadı. Genç kadın ardından şortunu çıkarıp sutyeniyle takım külotunu gözler önüne serdi.

“İyice bak çünkü bu beni iç çamaşırlarımla son görüşün. İşin aslı, seninle bir daha asla takılmayacağım.”

“Buna değer,” dedi Connor. Ardından ona yürüdü, Faith ciyakladığında hissettiği arzu arttı. Onu kollarına attıktan sonra iskeleden koşup göle atladı.

Soğuk su onları çevreledi. Su sabaha göre daha sıcaktı ama yine de bütün duyularını şok etmeye yetecek soğukluktaydı. Yüzeze çıktıktan saniyeler sonra Faith de suyun üstünde belirdi, derin nefesler alıp kirpiklerini kırıştırdı.

Elini suyun üzerinde kaydırıp Connor’ın yüzüne su attı. “Senden nefret ediyorum,” dedi ama kelimelerinin arkasında hiçbir kötü niyet sezilmiyordu.

Connor yüzündeki suyu silip güldü. Ardından ona su atmaya çalıştı ama Faith kaçıp onu bir kez daha vurdu, üstelik bu kez tam gözünden. Connor görmeden gözlerini kırıştırdı, niyeti Faith’i batırmaktı ama Faith beklediğinden daha hızlıydı.

Faith gölün derinlerine doğru yüzdü, yüzeyde dalgalar bırakıyordu; Connor da onun peşinden gitti. Birkaç kulaçtan sonra onu yakalayabilecek hale geldi ama geride kalarak manzaranın tadını çıkarttı. Ay ışığı onun gökyüzüne bakmak için çevirdiği yüzünün yan kısmını aydınlatıyordu. Connor’ın bakışları dudaklarına kilitlendi, onu öpmekten başka bir şey düşünemez hale geldi. Faith ellerini suda ileri geri iterek ona döndüğünde Connor ona az önce anlattığı hikâyeyi düşündü.

“Bu arada, senden harika bir denizkızı olurmuş.”

Faith’in ağız kalp atışlarını sekteye uğratan bir gülümsemeyle şekil değiştirdi. “Maaşı çok kötü ama... Bir de sonunda konserve olurum diye endişeleniyorsun. Sadece ihtişam değil yani.”

İşte, bu onu diğer kadınlardan ayıran noktaydı. Görüntüsünden fazlasıydı, her daim kenarda tuttuğu cevapları vardı. Bu kadının yanındayken Connor kendisi olmak istiyordu, daha önce kimsede deneyimlemediği bir şeydi bu. Açıkçası ödü patlıyordu ama insanların ondan beklediği adam olmaya çalışmamanın getirdiği bir rahatlama söz konusuydu.

Faith’i belinden yakalayıp kendine çekti, kanı Faith’in teninin kendisine değmesiyle ısınmıştı. Onu öpmeye çalışmadı. Bunu ne kadar istese de onun o mükemmel kalçalarını avuçlamadı.

Sadece bu anın tadını çıkarıp sonsuza kadar sürmesini diledi.

Sekizinci Bölüm

Burada ne yapıyorsun, Faith? Bu, planının bir parçası değil-di. Connor evinin arka kapısını açarken Faith kollarını kendi etrafına doladı. Yüzmeden önce gece sıcak hissettiriyordu ama şimdi iç çamaşırlarının nemi elbisesine geçince ve saçlarından süzülen sular omuzlarına damlarken işler değişmişti.

Ne kadar üşümüş olsa da restorana geri yürüyüp de arabasını alıp eve geçmediği için pişmandı. Babasıyla balık tutmaya gittiklerine dair konuşmaları onu duygulandırmıştı. Connor'la yüzmek bile ona gölde geçirdiği yazları anımsatmıştı. Uzun zamandır ilk kez acı çekmeden, güzel anıları düşünebilmişti. Bu nedenle Connor sarıldığında onu itmemişti. Bu adamı üstsüz görmek, kaslı göğsüyle her biri yerli yerinde olan baklavalarını izlemek adını unutturmaya yeterdi ama aynı zamanda Connor'ın sıcak, sağlam duruşu, kendisine ilgiyle bakışı işin içine girmişti, Faith bir anda bu gecenin bitmesini istemez hale gelmişti.

Ama bunun nereye gittiğinden de emin değildi.

İçeri girdikleri anda Penny kapıya doğru koşarak gelip Connor'ın dizine sarıldı. Connor eğilip onun başını sevdi, evcil hayvanına gösterdiği ilgi öyle sıcaktı ki bir kez daha arkasını dönüp oradan kaçması gerektiğini düşündü. Belli ki çocuklarla köpeklere iyi davranan adamlar onun zayıf karınıydı. Tabii kasların, yakışıklı bir yüzün onu biraz baştan çıkarırken fazlasıyla delirtmesinin de etkisi yok denemezdi.

“Salona geç, rahatına bak,” dedi Connor. “Ben içecek bir şeyler getireyim.”

Faith'in kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki, Connor'ın duyabileceğinden oldukça emindi. Kendine hâkim olmanın bir yolunu bulmalıydı. “Eminim bunu buraya getirdiğin her kadına söylüyorsundur.”

Connor onun yanağını kavradı. “Sadece çok, çok güzel olanlara.” Parmağı boynuna indiğinde tüyleri diken diken oldu, ardından Connor nazikçe omzunu sıktı. Mutfağa yöneldi, Penny de kendi kuyruğu olan bir kuyruk misali onun peşinden gitti.

Faith onun bu cümleyle şaka yaptığını biliyordu ama bu evde daha önce kaç kadının bulunduğunu düşünmeden edemedi. Tabii muhtemelen onlar kapıdan girdikleri an birbirlerine saldırmışlardı, Faith bunu yapmayacaktı. Tamam, teknik olarak Connor bu gece onu çoktan soymuştu ama tekrarı olmayacaktı. Connor'la bir ilişki yaşamak kötü bir fikirdi. Connor'ın sırtının keskin hatlarını görebiliyor olması, üst-süzken o sırtın nasıl görüldüğünü hatırlaması pek de yardımcı olmuyordu.

Bir anda boğazı kuruyunca yutkundu. *Şimdi artık bilim, bilgisayar falan seven erkeklerin peşinden gitmen gerekiyordu, hatırlıyor musun? Sonrasında gelen kalp ağrısına değmeyecek adamlara daha fazla yer yok.*

Aklının gerisindeki titrek bir ses ona belki de Connor'la bir gecenin buna değebileceğini fısıldadı ama Faith o sese çenesini kapamasını söylemekte gecikmedi. Dikkatini başka bir şeye verme ihtiyacıyla evin salonunda gezinmeye başladı. Koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran tek çerçeveli fotoğrafı inceledi, aslında buna çerçeveli demek cömertçe olurdu. Plastik bir ayaklık üzerinde, kumandanın yanında duruyordu. Connor ortadaydı, kolunu yaşlıca, güzel bir kadına dolamıştı, aynı zeytuni tenle koyu saçlara sahiplerdi; annesi olmalıydı. Fotoğraftaki diğer çocuk daha gençti ama Connor'a inanılmaz benziyordu; iki genç kadın daha vardı, birinin saçları diğerlerinininki gibi koyuyken öbürününki açık kumraldı, teni daha soluktu, yanaklarıyla burnunun üzerini çiller kaplamıştı. Yine de Connor'a, onun kardeşleri olduğu anlaşılacak kadar çok benziyorlardı.

Bu tek fotoğraf hariç, Connor'ın dekorasyon için kullandığı malzemeler minimaldi. Sadece temel şeyler vardı. Aşırı temizdi üstelik, sanki her an içeri bir denetçi göz atıp sonucu beğenmezse Connor'a sınav çekme cezası verebilirdi.

Ardından Faith'in gözüne televizyon ünitesinin üzerinde duran *Yıldız Savaşları* koleksiyonu çarptı. Daha iyi bakabilmek için üniteye yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi. Luke, Leia, Chewie, Han Solo, R2-D2 ile C-3PO en üst rafta

duruyordu. Bir storm trooper, Darth Vader ile Death Star diğerk yandaydı ama Luke ile Darth Vader hâlâ yan yana duruyordu. Dövüşecek ya da yakınlaşacak kadar yakınlardı. Vader'ın Güç'e teslim olup olmadığına göre değişebilirdi. Bir ışın kılıcı, bir lazer değildi ama ucuz plastik taklitlerden de oldukça kaliteliydi, arkalarında duruyordu.

Onun da inek bir yönü var. Midesinden kalbine doğru bir çırpınma hissetti. *Başım büyük belada.*

“Onları toplamaya beş yaşında başladım,” dedi Connor arkasından, Faith ona döndü. “Sekizinci yaş günüm için yatak takımını hediye ettiler, çarşaf ve yorganla birlikte.” Ağzının bir kenarı insanın salyalarını akıtacak kadar seksi bir şekilde kıvrıldı. “Onları hâlâ kullanıp kullanmadığımı kendin görmelisin.”

Ölümcül derecede seksi. Bu onu tanımlamak için mükemmel ifadeydi. Onu öldürebilecek kadar seksiydi.

Bir adım yaklaştığında Faith direncinin, fazla esnetilmiş bir lastik gibi kırıldığını hissetti. “Önceden çizgi romanlardan çıkan kâğıt heykelleri de toplardım. Aslında hâlâ duruyorlar ama hepsi bir kutuda.” Çenesiyle *Yıldız Savaşları* figürlerini gösterdi. “Bunları kutulamaya gönlüm elvermedi çünkü dünyayı güvende tutma arzumu ilk tetikleyen onlardı.”

Faith ona baktı: gözlerindeki çapkınlık, çenesinin okşanmak için yalvarıyormuş gibi duran sert hatları... Görüntüsüyle, beş yaşından beri bir film serisinin oyuncularını toplayan adam öyle birbirine zıttı ki Faith'i baştan çıkıyordu. Peki bunu kaç kadına daha anlatmıştı? Kaç kez bu hikâyeyi anlattığı için akşamı bir kadınla yatakta kapatmıştı?

“Ben...” diye başladı Faith ama cümlesini nasıl bitireceğinden kendisi bile emin değildi.

“Anchor’da bira içtiğini hatırladım, umarım doğrudur.”

Faith birayı alıp midesine cömert bir yudum gönderdi. Bedeni şimdiden beklentiyle kasılıyordu. Buraya gelmemeliydi. Gitmeliydi.

“Neden *Dördüncü Bölüm*’ü izlemiyoruz?” diye sordu Connor televizyon ünitesinden filmin DVD’sini çıkararak.

Bilinçli verilmemiş bir karar sonucunda Faith’in dizleri titredi, bir an sonra poposu koltukla buluşmuştu. Bedeniyle beyni kalmakla gitmek arasında savaşıyor gibiydi. Ama oturunca gerçekten de rahatladı.

Sinirleri midesinin yakınlarında dans edip an geçtikçe yaşadığı hisler güçlenirken Connor yanına oturdu. Varlığının yeterince farkındaydı, çok yakındı ama birbirlerine temas etmiyorlardı. Aldığı her nefesle göğsünün nasıl kalkıp indiğini görebiliyordu, kahretsin ki adamın harika bir göğsü vardı, şimdi bir kez daha onu üstsüz düşünüyordu. Bedeni kontrol edemediği bir şekilde ürperdi ve sebebi, ya Connor ya da üşümek olabilirdi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Connor.

“Biraz.” Bunun bir hata olduğunu biliyordu, Connor şimdi onu ısıtmakla ilgili bel altı cümleler kuracaktı. Ama ayağa kalkan genç adam onu şaşırtarak gidip dolaptan bir kapüşonlu çıkarttıktan sonra Faith’e uzattı.

“Sihrimi kaybediyor olmalıyım,” dedi ardından şakacı bir tonla. “Normalde akşamın bu kısmında kıyafetler azalır, artmaz.”

“Çok komik.” Faith kendisine çok büyük gelen, tamamen Connor gibi kokan yumuşak kapüşonluyu aldı. “Bunu üstünden asla çıkaramazsın.”

“Bir şeyleri çıkartmaktan bahsetmişken...” Connor’ın gözleri muzip ışıltularla parlayınca Faith onun kolunu yumrukladı. “Ne var? Kumanda altında kaldı. Onu çıkartmalıyız.” Kumandayı alıp televizyonu açtı, yüzünün her santimi sahte bir masumiyet ifadesiyle örtülmüştü.

Penny koltuğa zıplayıp başını Faith’in kucağına yasladı. Faith köpeğin kafasını okşayıp kulaklarının arkasını kaşırken bir yandan da dikkatini verebileceği bu yeni şeye minnettardı.

“Eğer istersen onu aşağı indirebilirim,” dedi Connor.

Kalın kürk avcunu kaşındırıyordu. “Yapma.”

“Normalde benden başka kimseye sokulmaz. Genelde eve misafir geldiğinde onu dışarı çıkarmam gerekiyor çünkü kıskançlık yapıyor.”

Bu da başka bir tavlama cümlesi miydi? Yoksa gerçek miydi? Son seferde yaptığı salaklıklar yüzünden artık her şeyi ince eleyip sık dokuyordu. Eğer Connor’la kontrolü elinden bırakırsa ona körkütük âşık olacağını düşünmeden edemiyordu. Galiba nefes almayı bırakmıştı, göğsü sıkışıyordu.

“Neden bu kadar gerginsin?” diye sordu Connor omzuyla onu dürterek.

Faith’in kasları biraz daha gerildi, o kadar ki ağrımaya başlamışlardı. “Gergin değilim.”

“Öyle diyorsan...” Filmi başlatıp arkasına yaslandı, kolu

Faith'inkine değiyordu, eli bacağıının üst kısmında öylece duruyordu ama bu dokunuşun içinde uyandırdıkları bu sahneyi anlatmak için kullanılan kelimeler kadar basit değildi. Aralarındaki çekimi yok saymak saçmalık olurdu ama öte yandan, Connor'ın bir ekmek kızartma makinesiyle de arasında çekim olabileceğine emindi.

Film başladığında biraz olsun rahatladı. *Tamam, bunu yapabilirim. Beni güldüren, aşırı ateşli bir adamla güzel bir akşam geçiremeyecek değilim ya. Sadece sınırları belirlemem lazım. Sevişmeyeceğimizi açıkça söyledim zaten. Ama sarılıp oturmak...* Arkasına yaslanıp başını Connor'ın omzuna dayadı, yan yana oturmaya başladıklarından beri bunu yapmayı istiyordu. Penny'yle ikisi arasında o kadar ısınmıştı ki mayışmaya başlamıştı.

Evet, sarılıp oturmak kesinlikle yapabilecekleri bir şeydi. Bunu keşfetmek Faith'i başka hangi sınırları aşabileceklerini düşünmeye itiyordu.

Connor'a bakıp televizyon ekranından yansıyan ışıkların yüzünde dans etmesini izledi. Connor da ona baktı, kolundaki parmakları sıkılaştı. Şimdi başını eğmiş, onu kendine çekiyordu.

Faith çenesini kaldırıp dudaklarını hafifçe araladı, teni beklentiyle karıncalanıyordu.

Ardından kapı çaldı, Penny koltuktan fırlayıp kapının önüne koştu; bir yandan havlıyor, bir yandan ileri geri dolanıyordu. İç geçiren Connor filmi durdurup kalktı.

“Işığının yandığını gördüm, o yüzden bunu sana getirip ne

yapıyorsun bakabilirim diye düşündüm,” dedi tiz bir kasın sesi, sesteki davetkâr tavır ise daha açık olamazdı. “Fırından daha yeni çıkardım, senin her daim kurt gibi aç olduğunu biliyorum.”

Çift anlamı güzel kullandı. Şimdi neden burada olduğunu merak etmiyorum. Connor buraya sürekli birilerini getirmekle kalmıyordu, o insanlar sonrasında, Connor’ın evde olduğunu gördükleri gibi, açık niyetlerle kapısına dayanıyorlardı.

“Ben, eee, şey, meşgulüm,” dedi Connor kapıya doğru iyice yaklaşıp bedeniyle bir duvar örerek. Faith sadece uzun boylu, esmer bir kadının dış hatlarını görebilmişti, içeriye dolan acı-nası hava da azımsanamayacak kadar yoğundu. Connor ondan kurtulup elinde bir turtayla salona dönene kadar Faith’in bedeni nasıl işleyeceğini anımsamıştı. Ayağa kalktı, duygu durumları arasında bu kadar hızlı geçiş yapmaktan ötürü biraz zangırdıyordu.

“Komşum hep bir şeyler pişirir,” dedi Connor, yüzünde özür dileyen ama hâlâ çok yakışıklı bir gülümseme vardı.

Demek bazıları hemen yürüme mesafesinde yaşıyordu. Harika, şimdi kesinlikle buradan defolup gidiyordu, bir kez daha incinecek değildi. “Benim gitme vaktim geldi bence.” Eve gittiğinde ona aksini söyleyen her şeye rağmen, Connor’ın evine gelecek kadar aptal olduğu için kendini haşlayabilirdi.

Connor’ın gülümseyişi silindi. “Faith, hadi ama. O önemli biri değildi, yemin ederim.”

“Yattığın kadınlara ‘önemli gibi değil’ demek huyun mudur?”

“Ben... Biz... Düşündüğün gibi değil. Sonuçta biz çıkıyor falan değiliz.”

Faith’in göğsünde bir şeyler düğümlendi. “Neyin ne olduğunu ben biliyorum. Sorun da bu.”

Connor turta tabağını koltuğun yanındaki sehpanın üzerine bırakıp Faith’in elini kavradı. “Hadi ama. Film daha başlamadı bile, ben onu senle izlemeyi iple çekiyordum.”

Faith elini geri çekti. “Bu bir hataydı. Biz sadece arkadaş olma planımıza sadık kalalım...” Onun gözlerine baktığında damarlarında dolaşan hayal kırıklığının bu kadar çok olmasına inanamadı. “Gitmeliyim.” Eve girdikleri arka kapıya yöneldi.

Connor kapıya onunla aynı anda ulaştı. “Bekle bir dakika, yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Eğer şu an gitmekte kararlıysan ben geçiririm.”

Faith ona ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordu. Mantıklı bir yanı, buranın güvenli bir kasaba olduğunu biliyordu ama öbür yandan, ne olursa olsun, gecenin bu saatinde yalnız başına yürümenin mantıklı olmadığını da farkındaydı. Cesur olmakla aptal olmak aynı şey değildi.

Connor ıslık çaldığında Penny koşarak geldi. “Hep beraber akşam yürüyüşüne çıkıyoruz.” Faith içinde bir şeyler kırılıyor muş gibi hissederken, o nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Nasıl olup da Connor’ın kendisini bu kadar etkilemesine izin vermişti? Daha dikkatli olacağına yemin etmişti.

En azından yolun başından döndük.

“Seni arabayla götürürdüm,” dedi Connor, “ama restoran da iki, burada bir bira içtim. Herhangi bir etkisini hissetmiyo-

rum ama risk almaya değmez. Hem Penny de yürüyüşe asla hayır demez.” Kapıyı açıp hep beraber dışarı çıktılar.

Kaleb’in evi buradan çok uzakta değildi. Restorana göre biraz daha uzak, tam tersi yöneydi ama doğrudan Kaleb’in evine yürümek arabasını alıp bir de benzinciye gitmekten daha mantıklıydı, bu gece bir de benzinci kâbusuyla uğraşamayacaktı. “Yürüyeceğim.”

“Araban restoranda sanıyordum.”

“Sonra alırım. Senin de dediğin gibi, alkol aldım.”

Connor kaşlarını çatmıştı, Faith’e tam anlamıyla inanmadığı belliydi, Connor’ın evinde birasından sadece bir yudum almıştı, yine de kafa salladı. “Nasıl istiyorsan.”

Atıkları her adımla kırgınlığı arttı. Bir başka kadının kendisini kollarına atma çabasını izledikten sonra o evde kalıp onunla koltukta film izleyeceğini düşünmemişti, değil mi? Geçenin böyle bitiyor olması biraz olsun umurunda mıydı ya da?

Hem içinde, hissettiğini kendisine itiraf bile etmek istemediği bir şey, başka bir his daha vardı. Connor’ı öyle bir kadından alabileceğini kanıtlamak istiyordu. Daha önce bunu yapmıştı.

Tabii birkaç ay sonra aslında yapamadığını öğrenmişti.

O yüzden, seksi bir *Yıldız Savaşları* koleksiyoncusu olsun olmasın, diğer kadınlarla, hele ki komşularıyla, bardan öylesine kadınlarla yatıp kalkan bir adamla bir şeyler yaşamasına gerek yoktu. Olanların nasıl bok gibi hissettirdiğini anımsayınca, *Yok, ben almayayım*, cümlesi kafasında dönüyordu.

Gözlerini yoldan ayırmadı, yanında yürüyen adama ya da onun dünya tatlısı köpeğine hiç bakmadı. Connor Maguire

ona uygun değildi, bu nedenle onu en azından bir kez öpse bunun nasıl olacağını merak etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Connor yanında mekanik adımlarla yürüyen, ona büyük gelen kapüşonlunun içinde kaybolmuş kollarını göğsünde kavuşturmuş, Faith'e bakıp duruyordu. Bir an önce onunla kanepede birbirlerine sokulmuş, dudakları değmek üzere oturlarken bir an sonra aralarında uçurum açılması bir şeyleri yumruklama arzusuyla dolup taşmasına sebep oluyordu. Kafasını geriye atıp iç geçirdi. Lanet olsun, Leah'nın zamanlaması daha kötü olamazdı. Geçen yaz biraz takılmışlardı ama hemen ardından Leah, bir adamın onunla çıkmak istediğini söylemişti. Connor'ın içinde, kadının bir kavga beklediğine dair bir his vardı ama Connor ona iyi şanslar dilemekten başka bir şey yapmamıştı. Birkaç ay önce adamla ayrılınca Leah zaman zaman kapısında belirmeye başlamıştı, elinde hep yiyecek bir şeyler ya da hep harcayacak iki-üç saati olurdu. Ama ailesini ziyaret etmek için şehirden ayrılmıştı. Gerçi, belli ki dönmüştü. Connor onun sonsuza kadar ailesiyle kalmasını dilerdi.

Bir kez daha Faith'e bakarak kendine bunu umursamadığını söylemeye çalıştı. Ama kahretsin ki umursuyordu. Bundan kısa bir süre önce el ele, anıları paylaşarak evine yürüdüklerini düşünmek, şu anki bu sessiz yürüyüşü yalnızca daha acı verici bir hale getiriyordu. Faith yine yakınındaydı ama gülmüyordu. Elini tutmuyordu. Bütün endişeleri silinip gitmiş gibi görünmüyordu.

Midesi kurşun gibi ağırlaştı. Buna kendisi sebep olmuştu. Ama ne yapabiliirdi ki? Kendisini değiştiremezdi.

Sessizlikten zihni patlamak üzereyken Kaleb'in evinin arka kapısına ulaştılar. Etraflarında ateşböcekleri uçuşuyordu, çardakta geçirdikleri geceki gibi. Ama şimdi büyülü hissettirmiyordu. Sanki onlar sevişiyor da Connor seviştiği için cezalandırılıyor gibiydi.

Uzanıp Faith için kapıyı açtı. Faith içeri girmeye çalıştığında kolunu çekmedi. "Geçmişim yüzünden bana kıyamazsın."

Faith'in gözlerinde alevler yandı. "Sana canım hangi sebeple isterse kızarım, Connor Maguire, o yüzden sakın bana neye kızıp neye kıyamayacağımı söyleme." Kapıyı itti ama Connor onu bırakmadı. Bu kadın onu o kadar çıldırtıyordu ki Connor düzgün düşünemiyordu bile. Ona ukala benliğini de alıp gitmesini söylemekle onu kendisine çekip öpmek arasında kalmıştı.

Gözleri onun dolgun dudaklarına kaydı. Böylesine sinirli-lerken bile onu öpmeyi seçiyordu.

"Hey, göt herif," dedi Faith birbirine kenetlediği dişlerinin arasından. "Bırak. Beni."

Penny birkaç adım geride oturmuş, başını bir yana yatırmıştı, kulaklarından biri katlanmıştı, izleyip bekliyordu. Gerçekten de götün teki gibi görünüyor olmalıydı. Ama Faith, isterse onun da kendisi gibi inatçı olabileceğini görmeliydi. Artık ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. Bu kadın onu çıldırtıyordu. Daha önce hiç düşünmediği şeyler getiriyordu aklına.

"Tatlım, başka kadınları kıskanman için hiçbir neden yok.

Sen ortaya çıktığından beri başka bir kadınla yatmak *istememedim bile*. Sarışın, eğer beni tanısaydın bunun sana olan hislerimle ilgili ne çok şey anlattığımı bilirdin.”

Faith bir kahkaha patlattı, içinde mutluluktan çok acıyla şüphe barındıran kahkahalardan biriydi. “Senin gibi adamlar asla değişmez. Bunu ikimiz de biliyoruz, o yüzden kendimizi kandırmayalım.”

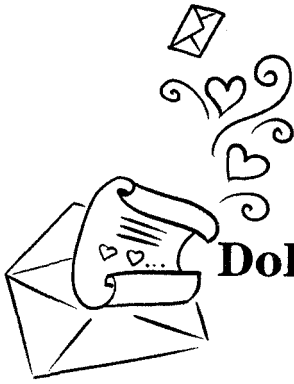
Connor onun kendisini belli ki bok çuvalı olan diğer adamlarla aynı kefeye koymasından hoşlanmamıştı, onun hayatını bu şekilde yaşamak için geçerli sebepleri vardı. Karşısındaki kadının iri, yeşil gözlerine bakıp söyleyebileceği en samimi cümleyi buldu. “Sana nasıl harika bir erkek arkadaş olunacağını bildiğimi söylemeyeceğim. Ama senin için denemeye hazırım.”

Faith, sanki kelimeleri onu incitmiş gibi geri kaçtı. Connor anlamıyordu. Ona elinden gelen her şeyi öneriyordu, Faith ise sanki ona vurmuş gibi davranıyordu.

Göz göze gelebilsinler diye çenesini tutup başını eğdi. “Faith.”

“Lütfen, bırak gideyim.” Faith’in sesi soğuktu.

Connor’ın midesi düğümlendi, bir şeyler söyleyip hüznünü yok etmek için bir şeyler yapmak istese de onun kendisinden istediği şeye karşı gelemezdi. Kapıyı açtı. Faith arka bahçeden geçerken Penny’yle ikisi dikilip izledi. Connor o güvenle eve girene kadar bekledi, ardından eve kadar acı verici bir sessizlik içinde yürüyüş yaptı.

Dokuzuncu Bölüm

Faith uyuyarak geçirdiği bir gecenin, bir önceki günün kendisine yaşattığı acıları silip götüreceğini ummuştu ama uyandığı anda aklına gelen ilk şey, Connor'ın sözleriydi: *Sana nasıl harika bir erkek arkadaş olunacağını bildiğimi söylemeyeceğim. Ama senin için denemeye hazırım.*

Kelimeler bir anlığına içlerinde umut kıvılcımları barındıran ışık tanecikleri gibi asılı kalmıştı. Ardından Faith aklında Jeff'in sesini duymuştu, o da buna benzer bir şey söylemişti. *Sana en başından ilişkilerde iyi olmadığını söylemiştim.*

Sonra diğer herifin ofiste beraber çalıştığı kadınla uygun-suz vaziyette basıp yüzüstü bıraktığı zamanı hatırladı, acı veren her saniyesi zihninde donmuş kalmıştı sanki. Onun başkasıyla olması yeterince korkunçtu ama Faith, Lisa'yı arkadaşısı olarak görmüştü. Birlikte yemeklere çıkmışlardı. Faith ona birilerini ayarlamayı denemişti, böylece iki çift olarak dışarı çıkabileceklerdi.

Faith orada dikildiğinde onlar kendilerini çarşafarla örtmeye çalışırken birbiri ardına patlayan bahaneleri dinlemişti. “Öylece oluverdi,” gibi, “Seninle hiç ilgisi yoktu,” gibi; en vurucusu ise, “Sana en başından ilişkilerde iyi olmadığını söylemiştim,” gibi.

Sanki ona çıkma teklifi ederek hata etmiş gibi. Beraber daire almalarının daha derin bir bağlılığa işaret edeceğini düşünerek aptallık etmiş gibi.

Jeff ona büyük sunumunu izlemek için gelemeyeceğini söylediğinde Faith sadece iş için evde kalmadığını bilmeliydi. Jeff asla işi için yaşayan adamlardan olmamıştı. Golf ya da son dakikada çıkan geziler için işi savdığı çok olurdu. İlk şoku atlattıktan sonra, en azından hareket edecek hale geldiğinde Faith kendini daireden dışarı atmış, arabasına binip sürmeye başlamıştı. Kasabadan çıkıp başka bir yere, nereye olursa gitmek istemişti. Ama ipotekli aldıkları ev için bankaya aylık ödemeleri; yeni alınmış yatak, yemek odası masası, bir koltuk takımı gibi şeylerin de kredi borcu duruyordu, o göt herifin yaptıklarının ardından her şeyin üzerine konmasına izin vermeyecekti.

Tabii Jeff, Faith bir avukat tutana kadar daireyi satın almayı ya da hâlâ kullanmakta olduğu mobilyaların parasını ödemeyi reddetmişti.

Örtüleri üstüne çekip homurdandı. Hatalı olan kendisi değilken bile canı neden yanmaya devam ediyordu? Asıl acıtan, onu aldatan bir adamla olması değildi, canını yakan şey, güveninin sarsılmasıydı. Hatta gidip bir terapistle içini de dökmüştü ama yine de aldatılmışlığın batan acısı hâlâ bedeninin bir yanında saplı duran bir hançer gibi yerindeydi.

Eski sevgilimin beni aldattığı gerçeğini kabullenemiyorum, babamın öldüğü benzini istasyonuna gidemiyorum. Onca yıllık terapinin, okulda öğrendiklerimin ardından hâlâ düzelemedim. Ben bir dolandırıcıyım. Bütün kariyerim dolandırıcılık üzerine.

Yıllardır savaştığı yalnızlık hissi üzerine çöreklenip boğucu dokunuşlarıyla her yanına sardı. Faith kendisini uzun zamandır çağıran karanlık bir çukura doğru düştüğünü hissediyordu. Boşluk ona her şeyi bırakmasını söylüyordu: Hiçbir zaman bir adama yetmeyeceğini. Sonsuza dek yalnız olacağını.

Kapısının aralandığını duydu, ardından minik paytak ayakların adım sesleri geldi.

“Faith teyze,” diye fısıldadı Ella, Faith’in örtülerin altındaki yüzünün hemen yanında. Ardından örtüler aşağı çekildiğinde Ella’nın tombul yanakları görüşüne girdi.

Işık karanlığı delip onu uzaklaştırdı.

Faith esnedi. “Günaydın, güzel prenses.”

Ella yatağa tırmanırken bir an için yalpaladı, ardından başarıya ulaştı. “Oje sürebilir miyiz? Çünkü bak.” Ella parmaklarını Faith’in gözlerinin o kadar dibine soktu ki Faith çift görmeye başladı. Pembe oje köşelerden soyulmaya başlamıştı, belli ki Ella tırnaklarının kusursuz olmamasına dayanamayan kızlardandı.

Faith doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. Kalkıp koşuya çıkmalıydı ama istemiyordu. Bir günlük tatil artık zorunluluk gibi bir şeydi; ne de olsa dün çift vardiya yapmıştı, sabah koşuya çıkıp gece de yüzmüştü. “Bir duş alayım, sonra ojelelerini düzeltiriz, olur mu?”

“Oley, oley, oley!” Ella yatakta zıpladı, ardından Faith’in üzerine atlayıp boynuna o kadar sıkı sarıldı ki Faith’in nefesi kesildi. Ama bırakmak istemiyordu. Ona yalnız olmadığını hatırlatan, kollarının arasındaki bu küçük şeydi. Ne olursa olsun bir ailesi vardı, artık onlardan eskisi kadar uzak yaşamadığı için şanslı yıldızlarına teşekkür etti.

Şimdi sadece abisinin yakın arkadaşı olan ortağını görmezden gelmenin bir yolunu bulmalıydı. Çünkü kahraman olma takıntılı çapkın Connor, onu deneyebileceğine dair vaatlerle kandırıp henüz tam iyileşmemiş yarasını yeniden katabilirdi. Faith bu andan itibaren, Kahramanlar Giremez, Çapkınlar Giremez vagonundaki yolculuğuna dönmüştü.

Bunu düşünerek hızlı bir duş aldı. O maskara sürerken Ella içeri girdi, bir süre sonra tüm yüzüne yapılmış makyaj ve tazelenmiş ojelerle odadan çıktı.

“Vay canına,” dedi Anna ikisi mutfağa girdiğinde.

Faith meyve sepetinden bir elma kaptı. “Umarım sorun olmaz. Görünüşe bakılırsa şu ufaklığa hayır diyemiyorum.” Tezgâha yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine attı. “Bugün programda neler var?”

Anna, Ella’yı tezgâha oturtup ona bir parça peynir uzattı. “Ella’yı kütüphanede kitap saatine götüreceğim, ardından toplum merkezine gidip sonbahar dekorasyonları için gerekenleri arayacağım. Çardak yenilediğinden geriye sadece etrafa sahate yapraklar serpiştirmek, balkabaklarını yerleştirmek, saman balyalarını koymak kaldı. Ama bunların çoğunu festivalden hemen önce yapacağız. Sadece iki hafta kaldığına inanami-

yorum.” Anna elini saçlarından geçirdi. “Umarım hiçbir şeyi unutmuyorumdur.”

“Kaleb’in arka bahçede yaptığı standı gördüm.” Dün geldiğinde stüdyonun yanında, farklı boylardaki sütunları fark etmişti.

“Evet, dün işten sonra halletti. Onları kendi çadırıma koyacağım ki geçenler rahatça görebilsinler.”

“Eğer istiyorsan peşine takılıp yardım edebilirim. İşimiz bittiğinde beni Cappano’nun Yeri’ne bırakabilir misin? Arabamı orada bıraktım da.”

“Tabii. Bu ayak işlerini yapmak istediğine emin misin? Sıkıcı olacağına eminim.”

Faith omuz silkti. “Yapacak başka hiçbir şeyim yok.” Hem eğer şans varsa aklını da meşgul ederdi, bütün gün boş oturursa düşünmemesi gereken tek şey üzerine saatlerce kafa patlatacağından şüphesi yoktu. Belki yarın Charlotte’a gider, Tıp Fakültesi’nin yanından geçerd, kendine hevesle beklediği işini anımsatırdı. Atlanta’da olanlarla burada yaşadıkları arasında hedeflerinin izini kaybetmişti, bunu tekrar yapmayacaktı. Stajını bitirip sertifikalı bir psikolog olmak istiyordu.

Bütün gün Ella ile Anna’nın yanında olmanın tadını çıkarttı, elinden geldiği yerlerde yardım etti. Öğlen yemeğini dışarıda beraber yediler, onlara park için saman balyalarını sağlayacak Bay Landcaster’la sonraki haftanın başında buluşmak için de program yaptılar.

Öğleden sonra Faith arabasına bindiğinde, yeni planının işe yaradığını hissetti, şu ana kadar hep yanlış şeylere odak-

lanmıştı sadece. Sonbaharın ufak dokunuşları havada asılıydı, ağaçlardaki birkaç yaprak renk değiştirmeye başlamıştı bile, sonbahar gerçekten tam da festival zamanı çıkıp gelebilirdi. Anahtarı çevirdiğinde arabasının çalışmasının normalden biraz daha uzun sürdüğünü fark etti. Tamam, bugün O istasyona ne olursa olsun gidecekti. Bugünün hayatını yeniden yoluna koyduğu gün olmasını istiyordu. Bir kez başardı mı, kendisini takılarla ödüllendirecekti.

Derin bir nefes alıp yola çıktı. Benzin istasyonuna doğru sürdü, tabela önüne çıktığında yavaşladı. *Bunu yapabilirim.* Yapması gereken tek şey, bölümlere ayırıp planlamaktı. Bunu daha önce defalarca duymuştu.

Burası sadece benzin alman bir yerdi, arabasını sürmeye devam etmek için benzine ihtiyacı vardı, o kadar. Bugünlerde böyle yerlerde daha sıkı güvenlik önlemleri alınıyordu. Her gün onlarca, belki de binlerce insan benzin istasyonlarına, benzin istasyonu marketlerine giriyor, sonra yürüyüp gidiyordu.

“Hadi yapalım şu işi,” dedi arabada yalnız olmasına rağmen. Gaza bastı ama araba hızlanmadı. Gitgide yavaşladı, hızlanmak yerine yokuş aşağı sürükleniyor gibiydi.

“Ah, hadi ama. Işık daha dün yandı. En az on beş mil daha gidebileceğim anlamına gelmiyor mu bu?”

Araba cevap olarak tıkırdadı. Gaza bastığında motorun devri bir an için arttı ama ardından tamamen durdu. En azından yol ortasında kalmamak için yeniden başlatmayı denedi ama karşılığında sadece bir tıkırtı duydu. “Utaç verici,” diye fısıldayıp dörtlülerini yaktı. Arabalar onun yanından

geçip gitmeye başlayınca Faith telefonunu eline aldı. Anna, Ella'yı yatırmak için eve geçmişti, Kaleb de isteydi. Birini arayıp yardım istememek için çekici çağırıp ödeme mi yapacaktı gerçekten?

Telefonunu indirip hangi seçeneğin daha az korkunç olduğuna karar vermeye çalıştı. Dikiz aynasından bakıp yaklaşmakta olan devriye arabasını gördüğünde kalbi tekledi, sahip olduğu her şeyle, bu arabanın içindekilerin tanıdığı polisler olmaması için dua etti.

Kasabada pek bir şey olmasa da Connor ofiste oturup aramaları cevaplamaktan, evrak işleri yürütmektense devriye doluşmayı yeğliyordu. Kaleb'in sürekli havadan sudan bahsetme isteğiyle saatler akıp geçiyordu. Olaysız günlerde büyük bir şehre taşınmayı ciddi ciddi değerlendiriyordu; böylece daha geniş alanları etkileyebilir, SWAT eğitiminden yararlanacak daha çok şey yaşayabilirdi. Ama burayı özleyeceğini biliyordu. Sabahları gölün yanında koşmaktan ya da içinde yüzmekten zevk alıyordu, neredeyse herkesi tanıdığı bir kasabada, özellikle de en yakın dostuyla çalışmaktan ötürü mutluydu.

Öne eğilip ön camdan dışarıya baktı. Yolun ortasında, dörtlüleri yanan bir Jetta duruyordu.

"Ah, Faithie," diye mırıldandı Kaleb. Devriye arabasını Jetta'nın arkasına çekip ışıkları yaktı.

Connor gergindi. Dün gece kendini ortaya koymuştu, son ana kadar böyle bir şey yapacağından kendisinin bile haber

yoktu ama Faith onu reddetmişti. Reddedilmiş olmak, onu o korkunç lise günlerine geri götürmüştü; en hafif şekliyle, Connor bundan nefret etmişti. Bir süre boyunca onun etrafında olmak istemiyordu.

Tabii ki yolun ortasındaki araba onundu. Büyük bir şehirde çalışmak gitgide daha cazip geliyordu.

Kaleb arabadan indi, Connor kendisinin de bunu yapmasının en mantıklı seçenek olduğuna karar verdi. İnmesee Kaleb neler olduğunu merak edebilirdi.

Jetta'nın kapısı açıldığında Faith arabadan indi, başı öne eğikti.

“Bunu aştığını sanıyordum,” dedi Kaleb.

Faith ayakkabısının ucuyla yeri tekmeledi. “Aşmıştım. Aştım. Dikkat etmedim sadece, o kadar.”

Connor önce Faith'e, sonra burun kemiğini sıkan Kaleb'e, ardından tekrar Faith'e baktı. “Neler oluyor?”

“Hiç.” Faith onunla göz göze geldiğinde Connor genç kadının yüz hatlarına kazınmış utancı rahatlıkla gördü. “Benzinim bitti. Ben de oraya gidiyordum, yemin ederim.”

Dün Cappano'nun Yeri'ne giderken yanından geçtiği benzinlik biraz ilerdeydi. Kaleb'in tepkisiyle Faith'in utancı arasında, Connor'ın, bu benzin istasyonunun onun için ne anlam geldiğini çözmesi hiç zor olmadı; yapbozun eksik parçaları bir anda yerine oturdu. “Vitesi boşa al, biz arabayı kenara çekeriz.”

Faith kafa sallayıp arabasına bindi. Connor'la Kaleb arabayı yolun kenarına ittiler. Kaleb kafa salladı. “Bunu lisedeyken

hep yapardı. Bittiğine dair yemin etmişti. Önceden onun için deposunu doldurmam da onu kötüleştirmiş olmalı. Bununla yüzleşmeyi bir noktada öğrenmek zorunda.”

Connor, Kaleb’in ne kadar bıkmış olduğunu hissedebiliyordu ama bu bıkkınlığı Faith’e yansıtmasını istemiyordu, Faith zaten bu kadar aşagılanmışken olmazdı. “Sen devriye arabasını çek,” dedi Connor. “Ben Faith’le konuşurum.” Kaleb karşı çıkacakmış gibi görüldüğünde omzuna telkin eder gibi vurdu. “Gerçekten, ben hallederim.” Jetta’nın sürücü kapısına yürüyüp arabaya bindikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Faith başparmağıyla direksiyonla oynuyordu. “Kaleb sana problemimden bahsetmiştir eminim. Aptalca olduğunu biliyorum. Yemin ederim oraya gidiyordum. Bu sefer gidecektim.”

Dün gecenin ardından, Connor olmadığı bir adam gibi davranmaktan vazgeçmeye karar vermişti. Faith’le bir ilişki yürütmeyi denemek bile aptalcaydı. Ama şimdi orada oturmuş, bu kadar kırılğan görünürken... Normalde bu, onu tanımlamak için kullanacağı bir kelime bile değildi.

Ona rahat bakabilmek için koltuğunda dönmeye çalıştığında dizi torpido gözüne çarptı, bu küçük arabalarda kendini hep kafese kapatılmış gibi hissediyordu. “Bunu birkaç şekilde halledebiliriz. Senin için bir çekici çağırabilirim, arabayı kasabanın öbür ucundaki istasyona çektirebilirim ya da sen burada otururken gidip bir bidona seni en azından benzinliğe taşıyacak miktarda benzin alabilirim. Ya da...” Onun elini direksiyondan çekip avcuna aldı. “Sen benimle gelirsin.”

“Oraya gitmekten korkmuyorum,” dedi genç kadın, çenesi kasılmış olsa da gözleri başka bir hikâye anlatıyordu.

“Tabii. Ben aslında gelmeni bencilce sebeplerden ötürü istiyordum. Benimle gelmeni tercih ederim.”

Faith ona “işe yaramazın tekisin” diyen bakışlarından birini attı.

“Neden başkasıyla yapabileceğin şeyi tek başına yaparsın?” Connor gülümsedi. “Benim mottom hep bu olmuştur.”

Faith’in dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı, ardından sadece gülümsemekle kalmadı, kahkahalarla güldü. Bu ses Connor’m göğsünde aynı anda bir sürü havai fişegın patlamasına yol açtı. Bundan sonraki hayat amacı, Faith’i güldürmekti. Faith benzin istasyonuna doğru baktığı anda ifadesindeki bütün mutluluk silindi. Derin bir nefes verdikten sonra ona döndü. “Tamam. Seninle gelirim.”

Birlikte arabadan indiler. “Yürüyeceğiz,” dedi Connor, Kaleb’e. Faith’i bir suçlu gibi polis arabasının arka koltuğuna oturtmanın hiçbir anlamı yoktu. Üstelik oraya yürümek Faith’e kendini toplamak için bir şans verirdi, buna ihtiyacı olduğu belliydi.

Kaleb bagajı açıp içindeki bidonu Connor’a attı. Tek kaşını kaldırıp ona bunu yapmak konusunda emin olup olmadığını sordu. Connor kafa salladı. Faith’in elini tutmak istiyordu ama Kaleb’in izlediğinin farkındaydı.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Ardından Connor, “Dün filmi tek başıma izlemek zorunda kaldım. Penny bile uyuyakaldı,” dedi. Böyle hassas bir konuyu açmak iste-

miyordu ama aynı zamanda, ona ne kadar kızmış olursa olsun, eve döndükten sonra geceyi yalnız geçirdiğini, Leah'ı aramadığını bilmesini istiyordu.

Faith'in gözleri sanki devriye geziyormuş gibi dört bir yanı kolaçan ediyordu. Bu, Connor'ın da etrafa dikkatli gözlerle bakmasına sebep oldu. "Kapüşonlunu sana getirmesi için Kaleb'e verecektim ama böyle bir şey yaparsam çok fazla soru soracağını düşündüm. O yüzden Kaleblere geldiğin bir sonraki sefer sana verebilirim ya da uğrayıp bırakabilirim."

"Uğrayıp bırakmanı tercih ederim." Elini Faith'in sırtına koydu, bunun iki Fitzpatrick için de uygunsuz kaçmayacağını düşünüyordu. Faith'in adımları benzin istasyonu yaklaştıkça yavaşlıyordu, bir noktada Connor ilerlesin diye onu itmek zorunda kaldı. Genç kadının teni beyazladı, Connor onun soluklarının ne kadar sıklaştığını görebiliyordu.

"Faith."

Faith gözlerini benzin istasyonundan çekmedi.

"Bana bak."

Tanıştıklarından beri ilk kez Faith, Connor'ın kendisine söylediği bir şeyi yapıp ona baktı. Connor onun elini tuttu. "Ben iyi eğitimliyim, silahlıyım, benimleyken güvendesin."

"Babam da iyi eğitimli ve silahlıydı," dedi Faith yere bakarak.

Connor'ın bu konuda söyleyebileceği bir sürü şey vardı; babası o gün izindeydi, o yüzden kurşungeçirmez yeleğini giymiyordu mesela. İki saldırganla karşı karşıyaydı. Diğerlerini kurtarma görevini kendi hayatının önüne koyup des-

tek ekibini beklememişti, Connor bu nedenle adama ayrı bir hayranlık duyuyordu. Ama bunların hiçbirinin şu an Faith'e iyi geleceğini düşünmüyordu. En azından... “Bir polis olma babanın sebep olduğunu biliyor muydun?”

Faith başını kaldırıp ona baktı.

“Dün de dediğim gibi, *Yıldız Savaşları* içimde kahraman olma arzusunu uyandırdı. Ama baban, gerçek dünyadaki gerçek kahramanlardandı.”

“Onun bir kahraman olduğunu biliyorum,” dedi Faith, bu esnada sesi çatladı. Gözlerinin kenarlarında gözyaşları birikmeye başlamıştı. “Burada olduğunu bilmek... Bu istasyonda. Benzin almak kadar basit bir eylemi gerçekleştiremediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben insanların korkularını aşmalarına yardım edecek bir kariyer seçtim ama bu benim daha az korkmama yardımcı olmuyor.”

Connor onun yanağını avuçlarının içine alıp ve başparmağıyla okşadı. “Biliyorum, bebeğim. Ama ben tehlikeli durumlarla yüzleşmek için eğitim aldım. Kemerimde bir silah var, biraz arkamda da ortağım bekliyor. Seni koruyacağım.”

Faith'in derin yeşil gözlerinin içine baktı, onu korumaya duyduğu ihtiyaç saniyeler ilerledikçe artıyordu. “Seni koruyacağım.”

Faith'in solukları boğazına dizilmişti, kelimeleri de Connor ona dokunduğunda yok olan korkusuyla birlikte silinip gitmişti. Bu, insan içinde yaşadığı en özel andı, yanlarında-

ki yoldan arabalar geçiyordu ama bir şekilde etraflarındaki bütün insanlar silikleşmişti. Sadece ikisi kalmış gibiydi, beraber her şeyi çözebilirlermiş gibi hissediyordu. Connor'ı görmezden gelmek konusunda ne kadar başarısız olduğunu şu an düşünmeyecekti. Şu an önemli olan, benzin istasyonuna duyduğu bu aptalca korkuyu aşmaktı. Her seferinde tek bir problemle ilgilenmeliydi; eğitimi, gittiği onca terapi seansı ona böyle öğretmişti, yani yanlış bir şey yapıyor olamazdı.

Benzin bidonunu Connor'dan kapıp onun elini tuttu. Böylelikle, eğer gerek olursa, silahına uzanabilecekti. Bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu bilse de yanında silahlı biriyle olmak iyi hissettiriyordu.

Benzin pompasına yürürlerken dizleri titredi ama pompayı kavrayıp Connor'ın elini biraz daha sıkı tuttu. Connor cüzdanını çıkarttı, Faith kendi kartını okutabilmek için onunla neredeyse yarışmak zorunda kaldı. Pompayı yerinden çıkararak Connor oldu. Bidonu doldurabildiği kadar doldurup pompayı yerine taktıktan sonra bidonu eline aldı. "Başka bir şey var mı?"

Faith mağazanın ön kapısına baktı. Bu kadar yakinken bedeninin her zerresi buradan kaçıp gitmek istiyordu ama bu yolculuğu başarılı sayabilmesi için yapması gereken bir şey daha vardı. "Sakız alacağım."

"Peki."

İçeri girdiği sırada kalbi o kadar fena atıyordu ki kulakları uğulduyordu. Sıcak günle benzinlik marketinin buz gibi havası, tenini iyice yapış yapış bir hale getirmişti. Adımları

birbirine dolandığında Connor onun elini tutup düşmesini engelledi. Diğer elinin de dolu olduğunu bilen Faith yine de onu bırakmaya hazır hissetmiyordu. Connor etrafa bakınıp ona kafa salladı.

Faith bir kutu sakız alıp tezgâha bıraktıktan sonra mümkün olan en hızlı şekilde ödemeyi yapıp yeniden Connor'ın elini kavradı, ardından mağazadan koşarcasına çıktı. Adrenalin yüzünden kasları titriyordu ama benzinlikten uzaklaştıkça nefes almak kolaylaştı. Bijuteri mağazasına gözücüyle baktı; burayı benzin istasyonuna gelebildiği zaman ödül olarak seçmişti kendine ama bugünlük yeterince şey yaptığına karar verdi. Elindeki küçük bidonun onu kasabanın öbür ucuna götürmeye yetip yetmeyeceğinden emin değildi, bu da burada durup deposunu doldurması gerekebileceği anlamına geliyordu.

Yine de... İçeri girmişti.

Connor'm yardımıyla.

Ona baktı, yüzü güneşle aydınlanmıştı. Dün gece olanlardan sonra Faith'e gidip problemleriyle kendi başına uğraşmasını söylemesi daha yerinde olurdu. Kaleb olsa bütün yol boyunca ona nutuk çekerdi. Ama Connor, Faith'in kendisinden destek almasına izin vermiş, yalpaladığında onu ayakta tutmuştu. Göğsünde için için bir şeyler yanmaya başladı. "Sana karşı koymamı hiç kolaylaştırmıyorsun, Connor Maguire."

Genç adamın yüzüne bir tebessüm yayıldı, parmakları onunkileri kavradı. "Amaç buydu zaten, bebek."

"Dün gece için özür dilerim. Daha önce incindim, aynı hatalara düşmemeye çalışıyorum. Ama öyle çekip gitmemeliy-

dim, az önce benim için yaptıklarına ne kadar teşekkür etsem az.” Birkaç adım sonra ağabeyinin görüş açısına gireceklerdi. Dolayısıyla şansını kaybetmeden önce parmak uçlarında yükselip Connor’ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Connor en son ne zaman böyle pişmiş kelle gibi sırtarak saatler harcadığını hatırlamıyordu ama duracak değildi. Faith’in arabasını çalıştırmış, onu benzinliğe kadar takip etmişlerdi, Faith de benzinlikte deposunu doldurmuştu. Tek başına. Her ne kadar gidip onun elini tutmak istese de işi bittiğinde Faith’in yüzünde beliren gurur bunu yapmamasına değmişti.

Onu nasıl öptüğünü aklından çıkaramıyordu. Tam orada, tam o anda, yanaktan öpücüklere yeteri kadar önem verilmediğine karar vermişti.

Koltuğunda geriye yaslanıp ikinci devriyeleri için kendini toplamaya çalıştı. Faith ne zaman işlerinin tehlikelerinden bahsetse, kışının düzleşmesinden ya da kâğıt kesiklerinden ölme ihtimallerinin daha yüksek olduğuna dair şaka yapmak istiyordu ama neyse ki kendini tutacak kadar zekiydi. Böyle şakalar, babası bir polis olarak vurulmuş birine yapılmazdı. Şimdi aralarının farklı olacağına inanıyordu. Aralarında bir şeyler değişmişti, gerçi Faith’in bunu itiraf etmeyeceğinden oldukça emindi çünkü o, Connor’ın tanıdığı en inatçı kadındı.

Connor, Faith’in deposunu doldurduklarından beri sessizliğini koruyan Kaleb’e döndü. Bu adama duyduğu saygı, yap-

maları gereken konuşmayı daha fazla ertelemesini imkânsız kılıyordu. “Ya kız kardeşinden hoşlanıyorsam?” Oldum olası lafı dolandırmaktan hoşlanmazdı. Şimdi Kaleb’in ne kadar kızgın olduğunu görmek biraz garipti tabii.

Kaleb’in parmak eklemleri direksiyonu daha sıkı tutmasıyla birlikte beyaza döndü. “Hoşlanmıyorsun.”

“Hoşlanıyorum. O farklı.”

Kaleb iç geçirip en sonunda Connor’a baktı. Çenesi kasmıştı, gözlerinde faillerin bir polise saldırmadan önceki ifadesi vardı. “O farklı,” dedi buz gibi bir sesle. “O benim küçük kız kardeşim.”

“Biliyorum.” Connor’m midesi taşlaşmış gibiydi, yanındaki bu adam için kendini iki kez bile düşünmeden kurşunun önüne atardı. “Tek gecelik bir şeyden bahsetmiyorum. Onunla çıkmak istiyorum. Bu ilişki şeyine bir şans verirsem neler olacağını görmek istiyorum.”

Kaleb alnını ovaladı. “Bu daha da kötü.”

“Yardımanın iyi olabilirdi, adamım. Daha başlamadan her şeyi mahvetmek istemiyorum.”

Kaleb kafasını iki yana salladı. Neyse ki arabayı sürmek için ellerine ihtiyacı vardı çünkü elleri boş olsa Connor’a bir tane patlatmaktan kesinlikle büyük zevk alacak gibi görünüyordu. “Kafayı falan sıyırmış olmalısın, ahbap. Sana günü gelip sıklığında onu başından savabileşin diye kardeşimi nasıl âşık edeceğini anlatmayacağım. Bunu daha önce yaşadı zaten.”

Bu kelimeler göğsünü delen kurşunlar gibi içine saplanıp kaldı. Onca zamanı onların evinde, Anna ve Ella’yla geçirmişti... “Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Kaleb dudaklarını birbirine bastırđı. “Sen benim kardeřim gibisin. Ama kadınlarla iliřkini biliyorum, seni kız kardeřimle dűşűnmek istemiyorum. Olmaz. Sadece, olmaz.”

“Senden izin istemiyorum. Sana ona çıkma teklifi edeceęimi sűylűyorum. Sanırım biraz anlayıř bekliyorum.”

Kaleb’in alnında bir damar atmaya bařladı. Harika. řimdi gűnűn kalanını űfkeli bir yakın arkadařıyla bir arabada geçirecekti. Bu konuyu açmak için mesai sonunu beklemek daha akıllıca olurdu belki de. Faith ona daha űnce bir řeylere dűřűnmeden, balıklama daldıęını sűylemiřti, Connor onun ne demek istedięini anlıyordu. Belki de gerçekten bir řeyleri daha iyi dűřűnmeliydi. Bir yol bulurdu. Tabii bu durumda Kaleb, Faith’in onunla çıkmaması için Faith’e ısrar edebilirdi. Gerçi műdahale edecek bir tip deęildi.

Genelde.

Kaleb’in bakıřları sertleřip űnlerindeki yola sabitlendi. “Benim ne dűřűndűęűműn bir űnemi yok. Faith seninle çıkmaz. En azından uzun sűreli.”

Connor gűzel bir meydan okumayı hep sevmiřti ama Kaleb’in kelimeleri, Connor’ın Faith’le ilgili bildikleriyle birleřince, belli ki bundan fazlası vardı. “Ben zekiyim, gűc্লűyűm, bűtűn gűn beraber arabada tıklılı olmamız sana fark ettirmiřtir, oldukça da yakıřıklıyım.” Bir řakanın aralarını yumuřatacaęını ummuřtu. “Ben...”

“Bir polissin,” dedi Kaleb, kelimeleri bir űlűm fermanı gibiydi. “Tut ki senin apkın olduęun gerçeęini ařtı, ikiniz gerçekten de çıkmaya bařladınız. O bu hayat tarzı için yeterince gűc्लű deęil. Bugűn ne halde olduęunu gűrdűn.”

Connor ağzını açıp Kaleb'e Faith'in ne kadar güçlü olduğunu söylemek istedi. Yalnızca birinin ona yardım etmesine ihtiyacı vardı. *Connor'a ihtiyacı vardı.*

“Her gününü eve gelecek misin diye stres içinde geçirecek. En sonunda depresyon onun içini kemirip sadece kabuğunu bırakacak, aynı annem gibi. Faith'in bu hayata ihtiyacı yok, ben de bu hayatı yaşamasını istemiyorum. Belki bu beni ikiyüzlü biri yapıyor, sonuçta ben de polisim ama umurumda değil. Onu korumak benim işim, kardeşimin önünde parlak bir gelecek yatıyor. Senden onu geleceğini bulması için bırakmanı istiyorum.”

Kaleb'in ağzından çıkan her cümleyle Connor'ın karşı çıkmaya duyduğu istek azaldı. Kaleb annesinden nadiren bahsederdi. Connor'ın kasabada duyduklarıyla son birkaç yılda Kaleb'leyken öğrendiklerinden, Connor, onun kocası öldükten sonra ağır bir depresyona girdiğini, on sekiz yaşındaki Kaleb'in her şeyle ilgilenmek zorunda kaldığını biliyordu; evi çevirmek, Faith'le ilgilenmek, her şey onun üzerine kalmıştı. Sonra annesi buradan taşınmış, kendi anne babasının yanına dönmüştü, asla ziyarete gelmiyordu. Faith bu senenin başına kadar bu şehirden uzakta kalmayı seçmişti, belli ki babasının ölümü onu gerçekten çok etkilemişti.

Connor insanın annesinden geriye sadece kabuk gibi bir boşluk kalmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bir insanı bir daha iyileşip iyileşmeyeceğinden emin olamayacak kadar yaralanmış görmenin nasıl hissettirdiğini biliyordu. Böyle bir zararın sebebi olmayı asla istemezdi, bu yüzden çok

Cindi Madsen

uzun zaman önce, kendisine biriyle derin bir ilişki yaşamaya-
cağı sözünü vermişti.

Bu nedenle Kaleb'i anlıyordu. Onu anlaması bu durumu kolaylaştırmıyordu. En sonunda Faith'i kazandığını düşün-
düğü sırada o parmaklarının arasından sızıp gidiyordu. En
şaşırtıcı olansa, onu tamamen bırakma fikrinin göğsünün or-
tasında açtığı devasa boşluktu.

Onuncu Bölüm

Faith gölün kıyısında koşuyordu, kendisine iki dakika daha koştuktan sonra iki dakika yürüyebileceğini söylüyordu. Connor'ı düşünmeden edemiyordu. En büyük korkusuyla yüzleşmesine yardım etmişti, hem de Faith onu reddettikten sonra. Kalbi sızladı; elini tutan, onu düşmekten alıkoyan elini hissetti. O gece ona mesaj atıp sadece iki hafta sonra gerçekleşecek olan 5K'ya hazırlanmak konusundaki yardım teklifini kabul edeceğini söylemişti.

Connor'dan cevap gelmemişti. Hem gece, hem de sonraki gün. Benzin istasyonuna gittikleri günden bu sabaha kadar onu görmemişti. Bu sabah penceresinden baktığında onu Penny'yle göl kıyısında koşarken görmüştü. Yani koşuyordu, sadece Faith'le değil. Bu da Faith'in ne olduğunu merak ederken aklını kaçırmamanın kıyısına gelmesine sebep oluyordu.

Ya çok sorunlu olduğuma karar verdiyse? Ya ona biraz açıldığım anda benden sıkıldıysa? En kötüsü: Ya komşusuyla çok meşgulse?

Faith hızlandı, bacakları yanıp ciğerleri biraz hava için çığlık atana kadar koştu. İki dakikadan çok daha uzun koşup eve döndü. Mutfağa girdiği sırada hâlâ nefes nefeseydi. Kaleb masada oturmuş kahve içiyordu.

“Erken kalkmışsın,” dedi ağabeyi.

“Güne erken başlamanın en iyisi olduğunu düşündüm.” Tamam, belki kasten, *yanlışlıkla* Connor’a rastlayıp neler olduğunu sorabileceğini ummuştu. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra saate baktı. “Connor seni almaya gelecek mi? Benim... Eee, şey. Ona bir şey sormam gerekiyor.”

Kaleb’in çenesindeki kaslar gerildi, son birkaç gündür süreklili huysuzdu zaten. Kafasını iki yana salladı. “Bunun olacağını biliyordum.” Sandalyesinden kalkıp Faith’in omuzlarından tuttu. “Faith, Connor bir çapkın.”

Faith gerildi. “Biliyorum.”

“Gerçekten biliyor musun? O iyi bir adam, benim de en yakın arkadaşım ama ilişkileri olan biri değil, incinmeni istemiyorum.”

Beraber yüzdükleri zamandan sonra o da bunu düşünmüştü, Connor’ın deneyebileceğine dair söylediklerini, benzin istasyonunun ardından ona denemesi için izin vermeyi düşünmüştü. Ama Kaleb’in kelimeleri bir önceki adamın, içinde açtığı yarayı sızlattı. Faith asla bağlanmadan yaşayabilen biri olmamıştı, bağlarının çoğu da defalarca acımasız bir şekilde koparılmıştı, uçları hâlâ hasarlıydı.

“Ayrıca o bir polis. Geç saatlere kadar çalışıyor, stresi başından aşkın. Ona bağlanmak hata olur. Buradaki zamanını geçir, sonra da Charlotte’a stajına git. Tamam mı?”

Kapı çalındığında Kaleb önce kapıya, ardından Faith'e baktı. Lisedeyken de ona böyle bakardı, babaları ölüp de ebeveyn rolü onun üzerine kaldığından beri.

“Tamam.”

“İyi.” Kaleb kapıya yöneldi. Faith yerinde kaldı, Connor'a bakabilmek istiyordu ama... İstemiyordu da. Kalbi hızlandı ama açılan kapı çok hızlı kapandı.

Kaleb ona bilmediği bir şey söylememiştir ki.

Ama Kaleb'in ciddi uyarısı Faith'e bunun gerçek olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Bugün parka saman balyalarını yerleştirme günüydü, o yüzden Faith duşu es geçip iş kıyafetlerini giymeye çok meylliydi. Ama kasları ağrıyordu, terliydi, üstelik sıcak buharın altında birkaç dakika geçirmek, kafasını boşaltıp Connor'la aralarındaki her neyse başlamadan bittiği için kötü hissetmediği konusunda kendini ikna etmesine yardım ederdi.

Ella'nın odasında oynadığını duydu; ufaklığın oyun oynama, kıyafet deneme, film izleme isteklerine maruz kalma kısmını biraz ertelemek için kapının önünden parmak uçlarında geçti. Kıyafetlerini alıp banyoya yürüdü.

İnsanı haşlayacak kadar sıcak suyun altında geçirdiği birkaç dakikanın ardından Ella'nın ağladığını duydu.

Bir dakika içinde gidip onunla oynayacağım. Biraz mola Anna'ya iyi gelecektir. Faith, Anna'nın bunu aralıksız nasıl yapabildiğini anlamıyordu, özellikle de hamileyken. Su son

hızla akarken bile yeğeninini ağlayışını duyabiliyordu, *Yüce İsa, bu kız tam bir ölüm perisi gibi*. Uzun duş fikrinden vazgeçip hızla giyinerek ağlama sesini takip etti.

Ella, annesiyle babasının odasının önünde koridorda dikiyordu, gözleri ve yanakları ağlamaktan kırmızıya dönmüştü.

“Neler olu...” Anna’nın halıda bir top gibi kıvrılmış yatmakta olduğunu görünce sanki bedeninin altında bir delik açıldı da bütün iç organları oradan düştü. Faith dizlerinin üzerine çöküp Anna’nın omzuna dokundu. “Anna?”

“Bir şeyler... Yanlış,” diye acıyla fısıldadı Anna, karnını tutuyordu. “Beni hastaneye götürmen gerek.”

Faith kafa salladı. “Tabii ki. Hadi gidelim.”

“Ella’yı yan komşuya götür. Bayan Ferguson biz yokken ona bakar.” Anna ağlayan küçük kızına baktı. “Sen komşuda oyun oynayacaksın, Faithie Teyzen beni doktora götürecektir. Annen iyi olacak, tamam mı?”

Ella kafa salladı ama gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ediyordu. Faith onu kucaklayıp yan eve koştı, olanları Ella’yı korkutmadan Bayan Ferguson’a anlatmayı denedi. Ama sakın maskesinin altında kan basıncı giderek yükseliyordu, zifir karası korku kalbini pençeleri arasına almış sıkıyordu. Bebeğin gelmesine daha beş hafta vardı. Eğer Anna doğuma girerse... Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışıp bunu düşünmemek için savaştı. Şimdi Ella ile Anna için güçlü olmak zorundaydı.

Eve girer girmez Anna’nın doğrulmasına yardım etti. Kadının teni bembeyaz, terden yapış yapıştı, alnında da ter

damlaları birikmişti. Faith kolunu Anna'nın beline biraz daha sıkı dolayıp onu Jetta'sına taşıdı. Garaj yolundan hızla çıkıp hastaneye yöneldi. Kaleb'i aradı ama telefon açılmayınca acil bir mesaj bıraktı.

Anna acıyla irkilip iki büklüm oldu.

“Bebek mi geliyor?” diye sordu Faith.

“Bilmiyorum. Öyle görünüyor.”

Faith kriz yönetimi konusunda hiçbir zaman harika olmamıştı, hayır, normalde en çok panikleyen kendisi olurdu. Connor'ın elini tutmasını, tıpkı geçen gün yaptığı gibi ona güç vermesini istiyordu. Ama o burada değildi, dolayısıyla derin bir nefes alıp sesini sağlam tutmayı denedi. “Her şey iyi olacak. Doktorlar ne yapacağını bilir.”

Anna acıyla çığlık attı, Faith gözucuyla ona baktığında gri eşofman altının kanla kaplandığını gördü. Kalbi atmaya bırakmış gibiydi, direksiyonu daha sıkı kavrayıp ağlamamak için çenesini kilitledi. “Neredeyse geldik. Biraz daha dayan.”

Arabasını acil kapısına çektikten sonra olanlar bir bulañıklıktan fazlası değildi. Anna'yı hastaneye yatırdılar, hemşireler onu bir tekerlekli sandalyeye alıp bir odaya götürdü. Fırsat bulunca Kaleb'i yeniden aradı.

“Neden açmıyor?” diye bağırdı yüksek sesle, nefesi gitgide sıkışıyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. O burada olmalıydı. Telefonunu karıştırdı, ona ilk günden beri bu numarayı telefonunda tutmaması gerektiğini söyleyen sese inat Connor'ın numarasını rehberinde bulduğunda mutlu oldu.

Telefonun ucunda Connor'ın sesini duyduğu anda göz-yaşlarına boğuldu.

Connor devriye arabasını kenara çekip neler olduğunu soran Sullivan'a tek eliyle durmasını söyledi. Şu ana kadar arayanın Faith olduğunu anlamıştı, ağlıyordu. Onu daha iyi duyabilmek için telefonunun sesini açtı. "Sorun ne?"

"Anna," dedi Faith. "Sanırım bebek geliyor ama bilmiyorum, acildeyim, ne yapacağımı bilmiyorum. Kaleb seninle mi, telefonlarımı açmıyor..."

"Hemen geliyorum." Connor dikiz aynasından yolu kontrol edip bir U dönüşü yaparak hastaneye yöneldi. Onca gün arasından bugün Kaleb'le ayrı devriyeye çıkacakları tutmuştu. Connor biraz uzaklaşmanın ikisine de iyi geleceğini düşünmüştü çünkü Kaleb özellikle bu sabah Connor hiçbir şey yapmadığı halde normalden daha öfkeli görünmüştü. O yüzden Kaleb bugün devriyeye Johnson'la çıkacağını söylediğinde onun da işine gelmişti. Ama şimdi ortağının yanında olmasını istiyordu.

"Telsizi al," dedi Sullivan'a. "Fitzpatrick'e ulaşmayı dene."

Hastaneye varmaları asırlar sürmüş gibiydi, oysa Connor sadece birkaç dakika olduğunu biliyordu. Sullivan, Kaleb'e ulaşmaya çalışıyordu ama belli ki Johnson'la ikisi göldeki bir tekne kazasıyla ilgilenmeye gitmişti, oradan sinyal gelip gidiyordu.

Connor kapıdaki güvenlik görevlisine rozetini gösterip etrafa bakındı. Faith'i göremeyince danışmaya gidip hemşireden

bilgi istedi. Hemşire onlara Anna'yı bir odaya aldıklarını söyleyip odanın numarasını verdikten sonra yolu işaret etti. Connor kadının gösterdiği yönde ilerlerken kafasının zonkladığını hissedebiliyordu.

Faith'in sarı saçlarını görünce göğsü biraz daha daraldı. Faith bir duvara yaslanmış, başını önüne eğmişti.

Yapmak istediği tek şey, onu kollarının arasına çekip asla bırakmamakken, nasıl ondan uzak duracaktı? Uzanıp elini onun omzuna koydu. "İyi misin?"

Faith gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdığında Connor'ın midesi içinde acıyla büzüldü. "Bebekle ikisini monitöre bağlıyorlar, ben... Ben kendimi o kadar yararsız hissediyorum ki." Burnunu çekti. "Sonra ağlamaya başlıyorum, Anna için her şeyi zorlaştırmaktan korkuyorum." Gözünden kaçan bir damla yaş yanağına doğru indi.

Connor kadınlar ağladığında ne yapacağını asla bilemeyen erkeklerdendi, kız kardeşlerinden biri ağladığında genelde arkasını dönüp aksi yönde koşardı. Faith'in yanağındaki yaş başparmağıyla silip elinden geldiğince kendinden emin bir şekilde konuştu. "İkisi de iyi olacak."

Faith kollarını onun beline dolayıp sımsıkı sarıldı, başını göğsüne gömdü. Connor da ona sarıldı, duyguları onlarca ayrı yöne sapmıştı. En başından beri aralarındaki söz dalaşını, onu kızdırmayı seviyordu. Ama bu... Yapmak istediği tek şey, onun başına bir daha asla kötü bir şey gelmeyeceğinden emin olmaktı.

Sırtını ovaladı. "Her şey iyi olacak."

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Faith göğsüne doğru.

Çenesini onun başının üzerine koydu. “Biliyorum işte,” dedi, aklında ise sadece şunlar vardı: *Çünkü iyi olmak zorunda.*

Kaleb otuz dakika sonra koridorda belirdiğinde darma-
dağın görünüyordu, rengi atmıştı, saçları her yöne kalkmıştı.
En yakın arkadaşının acısını kendi göğsünde hisseden Con-
nor’ın da göğsü sıkıştı.

“Erken doğum başlangıcı vardı ama kasılmalarını durdur-
mak için ona ilaç verdiler,” dedi Faith, ağabeyi yaklaşırken.
“Olur da doğurursa diye, bebeğin ciğerlerini güçlendirmek için
steroid aşısı vuruldu. Şimdi daha iyi görünüyor, uyuyor aslin-
da. Bebeğin kalp atışları da normal.”

Kaleb, Faith’e sarıldı. “Tanrı’ya şükür.” Connor’a döndü.
“Geldiğin için teşekkürler. Bana ulaşmalarını sağladığın için
de.” Connor’a hızlıca sarılıp sırtına vurdu. Ardından kapıyı
açıp karısını görmeye gitti.

Connor eliyle yüzünü ovaladı. Bugün diğer günlerin iki
katı uzunluktaydı. “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu
Faith’e.

“Ben yeterince gerginim zaten, kafein iyi gelmeyecektir.
Su iyi olabilirdi ama.”

“Tamamdır.” Connor otomata yürüyüp birkaç şişe su al-
dıktan sonra geri döndü. Faith gözlerini dikmiş, boşluğa ba-
kıyordu; bu da Connor’a onu incelemek için bir dakika verdi.

Kırmızı gözlerle, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarla bile o kadar güzel görünüyordu ki ona bakarken Connor'ın canı yanıyordu.

Su şişelerinden birini ona uzatıp yanma oturdu. Burada boş durup haberleri beklemek ona kendini işe yaramaz hissettiriyordu ama Faith istemedikçe gitmeyi düşünmüyordu. Anna'nın karnındaki bebek, kan bağı olmasa da, yeğenydi.

Faith uzanıp Connor'm elini tuttu. "Burada olduğun için mutluyum." Connor söyleyecek düzgün bir cümle ararken Faith başını onun omzuna koydu; genç kadının şampuanıyla birleşmiş parfüm kokusu, Faith'i sonsuza kadar kollarında tutmak istemesine sebep olan o koku, Connor'ı çarptı.

Onu yalnız bırakmaya, hayatını yaşamasına izin vermeye boyun eğmişti, tıpkı Kaleb'in kendisinden istediği gibi.

Ama burada onunla el ele otururken artık geri dönmek için çok geç olduğunu biliyordu.

Faith arabasını Connor'ın evinin yakınlarında yavaşlattı. Bu uzun, fiziksel ve duygusal olarak yorucu günün ardından gelen baş ağrısı çok güçlüydü, başının tepesinden bütün kaslarına varıncaya kadar etkisini hissettiriyordu.

"Beni bırakma," dedi Connor yolcu koltuğundan. "Ella'yla ikinizin iyi olduğundan emin olunca eve yürürüm."

En ufak bir esintide yıkılabileceğini hissetmiyor olsa buna karşı çıkabilirdi. Ama şu an Connor'ı asla bırakmak istemediği bir noktadaydı. Hastanede ona sarıldığında olduğu gibi, o sert kaslarla ona olabilecek en yumuşak şekilde sarıldığında hissettiği gibi... Bunu düşünürken kalbi içinde şişti sanki.

Connor'ın evini geçip arabasını Kaleb'in park yoluna bıraktı, ardından Ella'yı almak için Bayan Ferguson'ın evine yürüdüler. Yaşlı kadın kapıyı yüzünde bir gülümsemeyle açtı. "Sizi görmek çok güzel, Bay Maguire."

"Sizi de hanımefendi. Ön bahçenizdeki ağacın budandığını görüyorum. Bunun için beni aramayacak mıydınız?"

Bayan Ferguson elini şöyle bir salladı. "Senin meşgul olduğumu biliyordum, o yüzden birini tuttum. O kadar pahalı değiller."

Connor kalçasını kapıya yasladı. "Ben kurabiyeler karşılığında çalışıyordum. Bence size daha iyisini sunmuş olamazlar."

"Ah, sen yok musun," diyen kadın kıkırdadı, bu adamın etkisi altına alamadığı bir kadın yok muydu? Bayan Ferguson kafasıyla kanepeyi işaret etti. "Ufaklık tükenmiş vaziyette. Annesiyle karnındaki bebek nasıl?"

Faith ağrıyan boynunu ovdu, ayaklarını biraz dinlendirebileceği ana kadar geçen saniyeleri sayıyordu. "Bu gece, her şeyin yolunda gittiğinden emin olana dek onu gözetim altında tutacaklar. Hamileliğinin kalanında yatak istirahati zorunlu görünüyor."

"Pekâlâ, bana ihtiyacınız olursa haber verin."

"Teşekkürler," dedi Faith.

Connor kanepeye gidip Ella'yı kucakladı. Ella omzuna dolanıp bir saniye kadar etrafa bakındıktan sonra tekrar uykuya daldı. Faith, Bayan Ferguson'a el salladıktan sonra Kaleb'in evine giden kısa mesafeyi yürüyüp kapıyı açtı. Arkasını döndüğünde kalbi bir anda eridi. Bütün sertliği ve ünifor-

masıyla kanun adamı olduğunu haykıran Connor ile onun kolları arasında uyuyan, pembe tütülü, sarı bukeleri dört bir yana dağılmış Ella birleşince insan bünyesine fazla geliyordu.

“İçeri geçip bu prensesi yatırmama izin verecek misin?” Sesi o kadar derindi ki Faith titreşimlerini kendi bedeninde hissedebiliyordu. Gerçekten de buna nasıl karşı koyacaktı? Dili damağına yapışmış, kelimeleri acizleşmişti, bu yüzden sadece kenara çekildi. Koridorda peşinden gidip Ella’yı yatırmasını seyretti.

Connor örtüleri ufaklığın üzerine çekip alına bir öpücük kondurdu.

Faith yumurtalıklarının patladığından emindi..

Işıkları söndürüp koridora çıktı. Connor’ın hemen arkasında olduğunu duyabiliyordu. Arzu bütün bedenini damarlarında gezinen kan gibi kaplamıştı. Arkasını döndüğünde göğsü ona çarptı.

Connor’ın elleri onu belinden yakaladığında bu adam karşısına çıktığı andan itibaren ona karşı koymak için sergilediği irade daha fazla dayanamayıp ikiye ayrıldı. Elleri, Connor’m kollarından sert omuzlarına kaydı.

Connor’ın gözleri Faith’inkilere kilitlemişti, arzu grinin derinliklerinde yüzüyordu. Ama harekete geçmedi, sadece an geçtikçe beline gömülen parmakları onun da bu durumdan en az kendisi kadar etkilendiğini gösteriyordu.

“Bir hata yapmayı düşünüyorum.” Faith yutkundu, boğazı o kadar kurumuştü ki sanki gırtlığına bir avuç pamuk tıkanmış gibiydi. Yavaşça parmak uçlarında yükseldi, ellerini

Connor'ın ensesine götürüp parmaklarını birbirine kenetledi. Ardından uzanıp dudaklarını onunkilere bastırdı.

Connor, Faith kendini çektiğinde homurdandı; Faith'in bedenini bir elektrik dalgası sardı. Dudaklarını bir kez daha onunkilerin üzerine yerleştirdi, bastırmadı...

Henüz...

Bir an sonra sırtı karşı duvara yaslanmıştı, Connor'ın dudakları kendininkilerin üstüne kapanmıştı. Güçlü bedeni Faith'i duvara sabitlerken dudaklarıyla Faith'in dudaklarını eziyordu. Baskısıyla temposunu artırdı, zamanla mekân algısı kırılana kadar Faith'i aptal bir baş dönmesinin içinde, arzunun tüketici alevleriyle yıkadı.

Altdudağını nazikçe ısıırıp emdikten sonra aynı şeyi üstduğaına da yaptı. Faith artık kendi bedenini taşıyamayacak hale geldiğinde geri çekildi. Dilinin ucundaki itiraz iniltisiyle kalamayan genç kadın kesintisiz bir şekilde göz kırparken Connor onu tutup salona doğru çevirdi. Poposuna bir şaplak atıp "Benimle uğraşmanın cezası bu. Şimdi bir şeyler sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum," dedi.

Açlıktan ölüyor musun? Dalga mı geçiyorsun?

Ardından Connor sanki öpüşmeleri onu hiç etkilememiş gibi yanından geçip koridorda ilerledi.

Connor ellerini ceplerine sokup yumruklarını sıktı, adrenalinden titriyordu; o kadar tahrik olmuştu ki düz yürümek tam bir imtihandı. Salona doğru ilerlerken bile yaptığının doğru olup olmadığını merak ediyordu

Onu durduran *hata* ihtimaliydi. Eğer onu omzuna atıp yatak odasına götürür, şu anda yapmak istediği gibi kıyafetlerini dişleriyle parçalarsa Faith bunu sonsuza kadar bir *hata* olarak görecekti. Hatta onun bu hassas durumundan yararlandığı için Connor'ı suçlaması bile muhtemeldi.

Hayır, onun yakayı bununla sıyırmasına izin vermeyecekti. Ona aralarındakinin bir çekimden fazlası olduğunu göstermek istiyordu, Tanrı biliyor ya, aralarındaki çekim bile başlı başına dağları yerinden oynatmaya yeterdi. Tırnaklarını avuç içlerine saplayıp kendisine bunu düşünmeyi kesmesi gerektiğini söyledi çünkü eninde sonunda dönüp onunla yüz yüze gelmesi gerekecekti. Aklından tutuklu bir şüpheliye hep okunması gereken yasal hakları geçirmeye başladı. *Sessiz kalma hakkına sahiptin*. İnsanların bu hakkı kullanmalarını sıklıkla diliyordu ama bu nadiren oluyordu. *Söyleyeceğin ya da yapacağın her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir*.

Aleyhine delil olarak kullanmak demişken, Kaleb çok sinirlenecekti. Ama aklına Faith'in bugünkü bakışı geldiğinde... Sanki yıllardır beklediği kahramanı en sonunda çıkıp gelmiş gibiydi. Buna nasıl karşı koyacaktı? Onu bir kez daha öpmek istiyordu, tenini bir kez daha parmak uçlarında hissetmek istiyordu.

Odaklan, Maguire.

Polisle konuşmadan önce, sorgulama sırasında, şimdi ya da daha sonra bir avukat bulundurma hakkına sahiptin.

Derin bir nefes daha alıp kontrolünü geri kazandı. Telefonunu çıkarıp kendini koltuğa bıraktı. "Pizzanın üstünde ne istersin?"

Faith kaşlarını çatınca Connor ondan yayılan öfkeyi hissetti. Dudakları ona sinirlendiğinde hep olduğu gibi kıvrılmıştı. “Her şey. Soğanı da bol olsun.”

Pizzayı tam da onun istediği gibi söylerken gülümsemeyi bir an olsun bırakmadı. Ardından koltukta arkasına yaslanıp yanındaki boşluğa eliyle vurdu. “Buraya gel.”

Faith kollarını önünde birleştirdi. “Ben köpek değilim. Böyle komutları dinlemiyorum.”

Connor öne uzandı, Faith’in şortunun kemer askılarından tutup onu kendine çekti. Faith kucağına düştü, Connor onu sertçe öptü. “Seni istiyorum. Seni o lanet barda gördüğüm andan beri istiyorum. Ama ben bir hata değilim. Sen bunu o güzel kafana sokana kadar seninle yatmayacağım.”

Faith’in ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Ciddi misin? Onca imalarla flörtün ardından şimdi hayır mı diyorsun?”

“Henüz değil diyorum.” Dudaklarını Faith’in boynuna kaydırıp kulağının altındaki hassas noktaya kadar indi. Faith’in, ifadesini sabit tutmaya çalıştığı belliydi ama sığlaşmış nefesleri onu ele veriyordu. “Yalnızca zor bir gün geçirdiğin için değil.”

Faith’in içindeki bir şeyler kırılmışa benziyordu, *ah, lanet olsun*, yeniden ağlayacaktı. Eğer adam düşünceli davranmaya çalıştığında böyle oluyorsa, belki de planını tekrar değerlendirmeliydi.

Faith onun kucağından kalkıp yastıklara gömüldükten sonra başını geri yasladı. “Haklısın. Sadece bir süre için iyi hissedirdim.” Connor araya girip bunun uzun süreceğini söy-

lemek istiyordu ama onun gözlerinin yaşardığını görünce kendini tuttu. “Onu yerde görünce, o kadar kan... Ama o iyi. Bebek iyi.” Kendini inandırmak için yüksek sesle söylemeye ihtiyacı varmış gibiydi.

Connor onun elini tutup başparmağıyla eklemelerini okşadı. “İkisi de iyi olacak. Onları hastaneye zamanında yetiştirerek harika bir iş çıkardın.”

Faith otomatige bağlanmış gibi tekrar tekrar kafa salladı. “Yatak istirahatıyla başa çıkabiliriz. Ben Ella’yla ilgilenir, yemekleri ve ihtiyacı olan diğer her şeyi yaparım.” Kararlı ifadesi bir an için sarsıldı. “Tabii... Bir çocukla yedi yirmi dört nasıl ilgilenilir bilmiyorum. Ella sürekli ağlıyor, ben normalde böyle zamanlarda onu annesine veriyorum. Oje sürüp makyaj yapmak konusunda iyiyim ama ne zaman yemek yediğini, ne yediğini ya da yemek yemesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.”

“Endişelenme. Ben sana yardım ederim. Bunu halledeceğiz.”

“Biz?” diyerek tekrarladı Faith ona dönerek. Gözlerinde soru işaretleri vardı.

Şimdi Connor işleri üçüncü aşamaya taşımadığı için kendini yine bir aptal gibi hissediyordu. Öne eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. “Biz,” dedi üstüne basarak. “Ben sana yardım edeceğim, Sarışın.”

Uzun bir anın ardından Faith uzun bir nefes verdi. “Tamam. Eminim yardıma ihtiyacım olacak. Kaleb bana Ella’yla nasıl ilgileneceğimi anlatabilir. Anna da. Yapabileceği zaman bize açıklamaları ve yapılacaklar listesini yazmasını isterim.”

Connor onun ağabeyinden bahsetmemiş olmasını dilerdi. Doğru şeyleri yapan onurlu bir adam olurken aynı zamanda Faith ile beraber olmak da istiyordu. Ancak ne yazık ki şu an için, ikisi birlikte yürüyecekmiş gibi görünmüyordu. Belki Kaleb'e onunla uzun süreli bir ilişki yaşayabileceğini göstermesi gerekiyordu. Panik hissi göğsünü sarmaladı, bu çok büyük bir baskıydı, normalde gelecek hakkında böyle düşünmezdi.

Bildiği tek şey, hayatında bir boşluk olduğuydu, ne zaman Faith'le yan yana olsa bu boşluk kayboluyordu. Ama o en yakın arkadaşının kız kardeşiydi, kahramanlarından birinin de kızı, öylesine biri değildi ve eğer işler yürümezse bu ciddi bir mesele olurdu, basitçe arkasında bırakabileceği bir şey değil. Ama kendini kaptırmadan önce, her seferinde tek bir güne odaklanmayı deneyecekti. Bu gece Faith'in her şeyin yoluna gireceğini bildiğinden emin olacaktı, ona gerçek bir ilişki istediğini gösterecekti.

Faith başını onun omzuna yasladığında Connor'm içi eridi. "İşler ciddiye bindiğinde sen iyi bir adamsın, Connor Maguire."

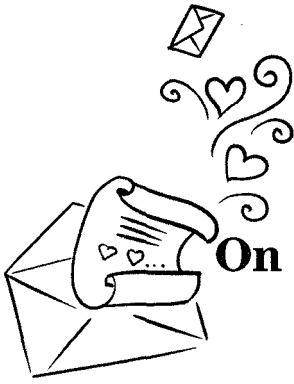
Lanetler laneti, daha önce bir kadının adını söylemesi onu böyle baştan çıkarmamıştı.

"Beni yanlış anlama, egon hâlâ fazla büyük. Tavlama numaraların da gerçekten korkunç..." Kafasını kaldırıp ona gülümsedi. "Ama sanırım tam bir gerzek değilsin."

Connor kahkahalarla güldü. "Bana biraz daha iltifat edersen egomun bir daha asla iyileşemeyeceğinden korkuyorum."

"Ben korkmuyorum. Fazlasıyla yedek malzemen var."

Faith'i kendine çektikten sonra o da koltuğun arkalığına yaslandı, başını göğsüne koyduğunda Faith'in dudaklarından dökülen minik iç çekişin tadını çıkarttı. Kalbinin nasıl attığını duyuyor muydu? Kapı çalıp bol soğanlı pizzaları geldiğinde ikisi de neredeyse uyumak üzereydi, Connor yemek bahsini açtığına bir kez daha lanet etti.

On Birinci Bölüm

Faith, Connor'm önceki gece ileri gitmemiş olmasından ötürü memnundu. Gerçekten. Tamamen.

Normalde bir hiçmişçesine herkesle sevişmesine rağmen, Faith'e gelince standartlarını yükseltmesini düşünüp durmuyordu ya da sırf bir öpüşmeyle bu hale geldiği düşünülecek olursa, gerçekten aralarında bir şeyler geçse bunun ne kadar harika olacağını merak da etmiyordu.

“Faith teyze?”

Faith yatağında doğrulup sert ışıktan gözlerini kırıştırdı. Ella'nm bu sabah odasına ikinci geliyordu; tabii saat dört sabah sayılırsa. Faith o saatin gece dahilinde kaldığından emindi, insanlar geceleri uyurdu ama Ella'nın çikolatalı süt içmesi gerekiyordu, sonra tuvaleti gelmişti, prenses bebeğini bulamamıştı, bir daha makyaj yapamaz mıydılar?

Gün daha başlamış sayılmasa bile Faith şimdiden yatağa dönmek istiyordu. Ama yeğenine bakıp Anna ile Kaleb'le il-

gilenmesi gerekiyordu. Bu nedenle gelmiş geçmiş en iyi bebek bakıcısı/aşçı/kimin neye ihtiyacı varsa o olacaktı.

“Kahvaltıyla başlayalım mı, ne dersin?” diye sordu Faith ellerini çırparak. Ella kadar kendini de heyecanlandırmaya çalışıyordu.

Ella’ya bir kâse mısır gevreği koyduktan sonra pencereden göle baktı. *Kabretsin. Ella’yı bırakamazken nasıl koşuya çıkabilirim ki?* Bayan Ferguson yardım etmeyi önermişti ama bunu suistimal etmek istemiyordu, zaten bir buçuk haftada koşusunu çok geliştirebileceğini de sanmıyordu.

Mutfağa göz atınca ne kadar kirli olduğunu gördü. Kalan son sütü Ella’nın mısır gevreği için harcamıştı, bu da market alışverişinin şu an öncelikli olduğu anlamına geliyordu; alışverişe daha yeni gitmemişler miydi? Kafasını iki yana sallayıp odaklandı. Bulaşıklardan başlamaya karar verdi.

“Günaydın,” dedi derin bir erkek sesi, Faith elindeki kâseyi lavaboya düşürdü, kâse lavabonun içinde parçalarına ayrıldı.

Elini hızla çarpan kalbinin üzerine yerleştirip Kaleb’e baktı. “Burada olduğunu bilmiyordum. Ödümü patlattın.”

“Özür dilerim. Şimdi geldim.” Omuz esnetme hareketi yapınca sırtından çıtırtılar yükseldi. “Bütün gece bir sandalyede uyumak çok zordu. Pek uyumuş sayılmam aslında.”

“Anna bu sabah nasıl?”

“Çok daha iyi. Doktor uğrayıp onu kontrol ettikten sonra belki eve gelmesine izin verebilirler. Ama yataktan hiç çıkmayacak. Bunu duyunca ilk söylediği şey, ‘Festivali kaçıramam.’

Gelecek hafta sonuna kadar eminim kendimi toparlarım,' oldu, doktor bunun, sancıları dursa bile, kesinlikle seçenekler arasında olmadığını söyledi. Park için yaptığı onca şeyden sonra, özellikle de bütün çömlüklerini hazırlamışken, çok üzül- dü ama bebeği riske atmaya değmeyeceğini fark etti." Kaleb tezgâha yaslanıp kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Dün onunla, Ella'yla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Faith kırık kâseyi lavabonun altındaki çöpe attı. "Tabii ki. Neye ihtiyacın olursa söyle."

"Eğer sorun olmazsa birkaç saat daha uyumak istiyorum. Connor mesaimle ilgili her şeyi hallettiğini söyleyen bir mesaj atmış, yarına kadar işe gitmem gerekmiyormuş. Ella'nın biraz ele avuca sığmaz olduğunu biliyorum, eğer yardıma ih- tiyacın varsa..."

"Sen git dinlen. Ben hallederim."

Faith *kesinlikle* halledemiyordu. Ella üç kez alışveriş ara- basından kucağına zıplamaya çalışmış, sonuncusunda kendi kafasını teyzesinin çenesine geçirmişti. Faith onun kemerini bağlıyordu ama bu çocuk bir hainlik çevirip her seferinde sıyrılıyordu, kemeri sıkmasının bir önemi yoktu.

En azından festivalde her şeyin yerli yerinde olacağını ga- rantilemişti, bunu yaparken diğer komite üyelerinin de yar- dımını almıştı. Son zamanlarda biraz kaytarıyor olabilirlerdi ama Anna'ya olanları duyunca acil durum toplantısı düzenle- yip onun listesinde kalan işleri bölüşmüşlerdi. Bayan Lowery

tabii ki Faith'e bir sürü iş vermişti ama Anna'nın festivaldeki yerini kime vereceklerini sorduğunda Faith ona Anna yerine çömlekleri kendisinin satacağını söylemişti.

Faith'in telefonuna bir mesaj geldi. Connor ona daha önce attığı mesaja cevap vermiş, Faith'e sütunları, çadırıla çömlekleri festival alanına taşımakta yardım edeceğini söylemişti.

Tabii. Neye ihtiyacın varsa.

Nefesini bıraktı. En azından bu kısmı halletmişti. Gerçi tam olarak nasıl yürüyeceğini bilmiyordu. Ekranı bakıp ani bir karar verdi.

Bu gece gelsen de nasıl yapacağımızı konuşsak? Yemeği ben hazırlarım. Bu muhtemelen kötü bir fikirdi; özellikle de daha dün, Kaleb ona Connor'dan uzak durmasını söylemişken. Ama bu, Anna hastaneye yatırılmadan önceydi. Çömlek çadırını son anda devraldığına biraz yardıma ihtiyacı olacağı belliydi, Kaleb bunu anlardı. Connor'ı bir kez daha öpmek için duyduğu arzuyu bastırmak zorunda kalsa da bunu yapabiliirdi.

Neredeyse emindi.

İşten çıkar çıkmaz gelirim.

Faith sırtıp Ella'ya baktı. "Yemek için güzel bir şeyler bulsak iyi olur. Güzel ama kolay." Arabayı bir sonraki koridora sürükleyip bir kavanoz Alfredo sosu kaptı. Ella doğrulmaya çalıştığına bir eliyle onu yerinde tutmaya çabalarken diğer eliyle de kutuya ulaşmaya çalışıyordu. "Hangi lanet makarnayla bunun yapılması gerektiğini nereden bileceğim ki?"

"Lanet!" Ella öyle yüksek sesle bağırmişti ki etraftaki herkes

dikkatlerini onların üzerine çevirdi. Çevrelerindeki bütün yetişkinler Faith'e buz gibi gözlerle bakıyordu.

Söylediği onca kelime arasından Ella neden onu seçmişti ki? Faith düdük makarnadan vazgeçip daha tatlı görünen fiyonk makarnalara yöneldi.

“Onun öyle ayakta dikilmesine izin vermemelisin,” dedi kendisine yaklaşan bir kadın, kendi çocuğu arabanın önünde oturuyor, sanki uyku yapan öksürük şuruplarından bol miktarda içmiş gibi görünüyordu.

Bunu yapabiliyor muyuz? Yapacağından değildi tabii ama fikir baştan çıkarıcıydı.

Ella bir kez daha ayağa kalktı, ayağı Faith'in iki saniyelikliğine bıraktığı tutacaktaydı. “Otur,” dedi Faith, yeğeni muzipçe sırtıp oturdu. Kolları bugün yaptığı onca şeyin ardından ağrıyordu, Faith kendini tam bir beceriksiz gibi hissediyordu ama evi temizleyip Ella'yı yaklaşık yüz kez yakaladıktan sonra yorulmuştu, alışverişi bitirip gitmek istiyordu.

Arabasındakilere baktı. Bütün üniversite hayatında dışarıdan yemiş ya da hazır yemeklerle idare etmişti. Yemek yapmayı öğrenme vakti gelmiş olmalıydı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Faith kapıyı açtığı anda Connor içinin ısındığını hissetti.

“Uyumadı,” dedi Faith herhangi bir karşılama cümlesi yerine. “İşin aslı, bu sabah uyandığından beri hareket etmeyi kesmedi. Çıkmayan kalemle banyoyu ve kendini boyadı. Yıkamaydım denedim ama elimden o kadar kolay kaçıyor ki.

Üstelik bu suyla sabunlu hali bile değil. Sanırım onun küvetin içinde ıslanmadığı kadar ıslandım.” Elini saçlarından geçirip başının tepesine topladı. “Durmuyor.”

Connor içeri bir adım attı. “Minik kasırğa şu an nerede?”

“Muhtemelen bir yerleri yıkmakla meşgul ama bilmek istemiyorum. Çünkü ağlamıyor, evin içinde olduğundan eminim, yani bence iyiyiz.”

Ella odaya daldı, kollarıyla yüzü mavi kalemle kaplıydı. Connor’a koştu, Connor onu yakalayıp havaya fırlattı. Ella kıkırdayıp bağırdı: “Tekrar!”

Faith’in gözleri bu hareketi takip etti, ardından genç kadın iç geçirdi. “Bunu önümüzdeki bir ay boyunca nasıl sürdürebilirim bilmiyorum. Bu konuda çok kötüyüm.”

Ella kıkırdayıp kollarını Connor’ın boynuna doladı. Connor ona komik bir surat yaptığında ellerini çırpıp bir tane daha istedi.

Faith somurttu. “Cidden, onunla ilgilenmekte nasıl ben-den daha iyi olabilirsiniz?”

Connor belki de bu lafa alınmalıydı ama onun ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyordu. “Birincisi, bütün gün onunla uğraşan ben değilim. İkincisi, ben buna alışığım. Tek seferde üstüne koşan dört tanesini daha hayal et.”

Faith’in gözleri o kadar büyüdü ki Connor kahkahasını yutmak zorunda kaldı. Kollarını genç kadının beline dolayıp elini kalçasına yerleştirdi. “Bunu halledeceksin. Şimdi ben yardım etmek için burada olduğum için... Bana iş ver.”

“Eğer şu tarlafaresini biraz alırsan ben akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım.”

Connor, Ella'yı mutfağa götürüp ona balık krakerler verdi, bir yandan da Faith'in mutfakta dolanmasını izliyordu.

"Bugün düşünüyordum da..." dedi Faith.

Connor onun en sonunda kendisinden hoşlandığını itiraf etmesini bekleyerek umutla baktı.

"Çocuklar çok iş gerektiriyor," diye devam etti Faith. "Eğer o bir kurt olsaydı şimdiye kendi başına avlanma yaşına gelmiş olmalıydı. Eğer kurtlar bunu yapabiliyorsa, biz insanlar da bir yol bulabiliriz."

Connor, Ella'ya baktı. "Bir kurt olmak ister misin?"

Ella uludu.

"Bence yolunu çoktan bulmuşuz." Elini kaldırıp Ella'yla çak bir beşlik yaptılar. Ardından Ella burnunu kullanarak krakerleri Connor'a itti. Connor birkaçını aldı ama Ella elini onunkinin üzerine koyup durdurdu.

"Kurt. Böyle." Masaya eğilip krakerleri ellerini kullanmadan yemeye başladı.

Connor, Faith'e bakıp omuz silktikten sonra krakerleri masadan yemek için eğildi. Masada, kim bilir ne zamandır orada duran, jöle de vardı. Faith ikisine de gülümsediğinde Connor ona göz kırptı. Faith'in gülümseyişi genişleyip yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. Günün stresi üzerinden akıp gidiyor gibiydi, Connor o mükemmel dudakları öpmek için sabırsızlanıyordu.

Genç kadın bir kutu makarna çıkarıp arkasını okudu, ardından dolaptan bir şeyler almak için uzandı. Tişörtü sıyrılıp kotu aşağı kaydıığında minik bir dört yapraklı yonca dövmesi

ortaya çıktı. Yüzdükleri gece bunu nasıl görmemişti? Muhtemelen hava çok karanlık olduğundan, daha çok bedeninin ön kısmına odaklandığından olmuştu. Çoğu kadında dövmeleer seksi dururdu. Ama Faith'te buna sadece seksi demek yetmiyordu, öyle seksiydi ki Connor sandalyesinde geriye yaslanıp ona dokunma dürtüsünü bastıramadı. Faith irkilip omzunun üzerinden Connor'a baktı.

Bu bile Connor'ın onu daha çok öpmek istemesi için yetip artmıştı.

Bir İrlandalımn sinir katsayısına sahip İrlandalı bir kadın? Connor kendi sinir katsayısını kontrol altında tutmak konusunda çok uğraşiyor, her daim dikkatli davranıyordu. Birkaç vakada kendini kaybetmeye çok yaklaşmıştı, mesela Corbett'lerinki onlardan biriydi. Sinirli oluşunu babasının yaptığı gibi bir bahane olarak kullanmayı istemediğinden sinirini atabileceği başka yollar bulmuştu; koşmak, ağırlık çalışmak gibi. Ama Faith'in inatçılığıyla onunla tartışmalara dalmanın bu kadar kolay olması hesaba katılınca, kendini daha yakından izlemek zorunda kalacaktı. Sürekli kontrol altında olmak zorundaydı.

Böylece, kendini bir kez daha onunla çıkmanın iyi bir fikir olup olmadığını sorgularken buldu.

Sandalyesi, beklemediği bir hızla aniden öne düştü. Suratının yan tarafıyla birkaç krakeri ezdi. Faith güldükten hemen sonra ağzını kapattı ama çok geç kalmıştı. Ella bunun çok komik olduğunu düşünüp başka bir krize girmişti. Connor cephaneliğini önünden almadan önce Faith'e bir avuç dolusu kraker atmayı başardı.

Ella ciyakladı, gözleri yaşarmıştı. Connor onu kucakladığında bu sefer onun kulağına bağırdı. Ufaklığı havaya atıp yakaladı ama bu sefer işe yaramamıştı. Bu işte iyi olmak buraya kadardı demek.

“Bugün öğlen uykusuna yatmayı reddettiği için huysuzlanıyor,” dedi Faith. “Bak, eğer bir kurt olsa kendi kendini uyuturdu.”

Ella bu sefer ulumadı, eh, yani bir kurt gibi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ama Connor onun kolları arasında gevşediğini hissedebiliyordu. Başını omzuna yaslayıp onu zıplatmaya başladı. “Bakalım onu uyutabilecek miyim?”

Connor salona geçip kucağındaki Ella’yı uyutmak için “Stella Stellina”yı söylemeye başladı, bu şarkıyı annesi ona bebekken söylerdi, şimdi de torunlarının uykuya dalması için yapıyordu aynısını.

Birkaç hafta önce, bu gecenin onun için mükemmel geçeceğini söyleseler gülerdi. Ama Faith’i mutfakta yemek yaparken hayal ettiğinde bu, Anchor’da yiyeceği bir yemekten ya da çocuklarla içki içmekten daha cazipti. Eğer bu yorgun savaşçının uykuya dalmasını sağlayabilirse, sabah uyandığından beri aklını meşgul eden kadınla birkaç yalnız dakika geçirebilirdi.

Connor’ın söylediği ninni başka bir dildeydi, Faith İtalyanca olduğundan emindi. Sahiden mi? Buna nasıl karşı koyabilirdi ki? Sanki biri mükemmel erkekte olması gereken her şeyi bu adama özellikle koymuştu. Unuttukları tek şey

sadakatti. Belki de bu adil değildi. Faith onun ilişkilerde iyi olmadığını söyleyişini Jeff'le kıyaslıyordu, sanki yeterince ince elerse yalanları yakalayabilirmiş gibi.

Connor'ın sırtı ona dönüktü, Ella'nın gözleri her saniye biraz daha kapanıyordu. Ona duyduğu çekimle yakınlık hissi damarlarında dolaşıyordu. Normalde, en azından görünürde, kendini kaptırmamak için çok uğraşırdı ama son zamanlarda hisleri ayaklanıp saklanması imkânsız hale gelmişti. Özellikle de Connor'ın etrafındayken. Connor bu hafta ona çok yardım etmiş, Faith'e sadece yakışıklı bir adamdan fazlası olduğunu göstermişti. Ama fazla bağlandığından korkuyordu, onun yardımına çok muhtaç hale gelmişti.

Kaleb onu uyarma şansını elde etmeseydi kendini daha iyi hissedecekti.

Yine de kimseyle bu kadar kısa bir sürede böyle ciddi bir bağ kurduğunu hissetmemişti; Connor, gerçeğin etrafında Jeff gibi dans etmiyordu. Her şeyi, Faith'ten hoşlandığından ilişkilerde kötü olduğuna kadar kafasından geçen her şeyi, çat diye ortaya döküyordu. Sonsuza dek mutlu olmasa da onunla çıkılacak bir yolun macera dolu olacağından şüphesi yoktu.

Ateşle buluşan suyun tıslaması üzerine düşüncelerinden sıyrılıp ocağa koştu. Makarnanın suyu köpürüp taşmıştı. "Siktir." Ocağı kapatıp talimatları bir kez daha okudu. Tam olarak orada yazanları yapmıştı. Alfredo sosu kaynıyor, ocağa parçalar fıskırtıyordu. Onu da ocaktan alıp surat astı çünkü tavuğun alt kısmı kahverenginin de ötesinde, artık siyaha yakındı.

Kömürde tavuk da bir yemek değil miydi sonuçta? Yemeğin böyle olması gerektiğini söyleyebilirdi. Alfredo sosunun içine doğradığı parçalara bakarken en azından sosun güzel olduğundan emindi, bir hazır yemek markası onu hazırlamışken kendisinin kalkışmaması akıllıcaydı.

Faith bütün malzemeleri büyük bir kâsede karıştırdı. “Bence gayet güzel görünüyor.”

Telefonu çaldı, arayanın Kaleb olduğunu görünce geciktirmeden cevap verdi. “Geliyor musunuz? Yemek neredeyse hazır.”

“Çok sağ ol ama Anna’nın tansiyonu yükseldi, onu ne olur ne olmaz diye bir gün daha gözetim altında tutmak istiyorlar. Ella’nın yorucu bir çocuk olduğunu biliyorum,” dedi.

“Sorun yok. Bizim için endişelenme,” diye cevap verdi Faith ama Ella’yla ikinci bir bütün günü geçirmek konusunda endişeleri vardı. Öte yandan, Anna ile bebeğin sağlığı daha önemli olduğundan çenesini kapatıp gereken neyse onu yapacaktı, sabah dörtten beri yeniden yatağa girmenin hayalini kurmasının da hiçbir önemi olmayacaktı.

“Anna’nın morali oldukça bozuk, o yüzden ben yine burada kalacağım. Sabah erkenden iş için giyinmeye eve gelirim. Ama tabii bana şimdi ihtiyacın varsa... Dediğim gibi, Ella’nın zor bir çocuk olduğunu biliyorum.”

“İşin aslı...” Faith, Kaleb’i sinirlendirmek istemiyordu, eve gelmeyecekse bunu öğrenmesi ihtimali de yoktu ama ondan bir şeyler saklamak saçmalıktı. “Connor şu an burada. Ella’yı uyutmayı deniyor. Onun yardımıyla başa çıkabilirim.”

Hattaki sessizliğin uzadığı her an midesi gerginlikle büzüldü. Neden kendini bu kadar gergin hissediyordu? O yetişkindi, kendi kararlarını verebilecek yaşıydı. “Ona teşekkürlerimi ilet,” dedi Kaleb en sonunda. “Onun orada olduğunu bilmek bana iyi hissettiriyor.”

“Ella’yla gerçekten çok iyi anlaşıyor.”

“Biliyorum.”

Benimle de çok iyi anlaşıyor, diye düşündü. Aptalca da olsa doğrudu. Eğer Connor’ın sadece şimdilik hayatında olduğunu kabul edip kendisine ya da ona daha fazlası olmak için baskı yapmaktan vazgeçerse kalbinin kırılmasını önleyebilirdi. Bir yaz aşkı. İnsanlar böyle ilişkileri hep yaşıyordu. Zaten uzun süreli bir ilişki yürütebileceğini kim bilebilirdi ki?

Kaleb’e kendisini haberdar etmesini söyleyip telefonu kapattı ve hazır salatayı açtı. Masayı kurmayı sürdürürken Connor boş ellerle mutfığa girdi.

“Onu uyuttun mu?” diye sordu Faith.

Connor çenesini sıvazlayıp kafa salladı. “Evet, uyudu. Ne kadar uyuyacağınıysa kim bilir.”

Faith ona Anna ile Kaleb’in durumunu anlattı, sofraya oturup yemek yediler; yalnızca ikisi. Bir anda Faith onunla göz göze gelmekten çekinir oldu, sanki gözlerine bakarsa Connor onun kafasından geçenleri, kendisiyle bir yaz aşkı yaşamayı kabul ettiğini görüp üzerine atlayacaktı.

Gerçi bana saldırması hoşuma gidebilirdi doğrusu, diye düşündüğünde yanakları ısındı.

Connor boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıp içeceğine uzandıktan sonra birkaç büyük yudum aldı. Ardından bardağını

bırakıp Faith'e baktı. "Vay canına, bu..." Elinin tersiyle ağzını silip kafasını iki yana salladı. "Çok seksisin, çok komiksin, kimseyi umursamadan küfretmek konusunda harikasin. Ama yemek yapmakta rezilsin, bebeğim."

Bütün o mutlu, kıpır kıpır hisler, bu adamla bir şeylere başlamak istiyorum titreşimleri bir anda yok oldu. "Ah! Senin için bir daha asla yemek yapmayacağım!"

Connor masadan uzanıp Faith'in elini tuttu. "Sinirlenme. Eminim gitgide daha iyi olursun ya da biz sürekli dışarıdan yemek yiyen çiftlerden oluruz, bana o da uyar."

Faith elini çekti. "Sen tek başına gidersin, pislik şey. Ayrıca bana bebeğim deme."

"Tamam, seksi şey."

Faith çenesini sıktı ama Connor ona yalnızca sırtıttı, ne kadar eğlendiği gözlerinden belliydi. "Sen daha denemedin," dedi Connor çenesiyle Faith'in tabağını işaret ederek.

Faith çatalını alıp Connor'a o kadar kötü olmadığını kanıtlamak için ağzına makarna attı. Connor onu dikkatle izlediğinden ağzındakileri çiğneyip yutmak, hayatında yediği en iğrenç şeyi yemiyormuş gibi yapmak için çok uğraşmak zorunda kaldı. Makarnalar yapış yapış olup topaklaşmıştı ama bir şekilde hâlâ çıtır çıtırdı, baygın yanık tattan anlaşıldığına göre, Faith'in tavuktan daha çok yandığı anlaşılıyordu. Şöyle bir bakınca, sos da beyazdan çok kahverengiydi. Yutkunurken irkilmemek için çok çabaladı. Connor dudaklarını birbirine bastırılmış, belli ki gülmemek için uğraşıyordu.

Faith dolu bardağa uzanıp az önce ağzından geçen her şeyi temizlemesi için büyük bir yudum su aldı. "Bu..." Çatalını bı-

rakıp iç geçirdi. “Bunu bir buçuk ay boyunca nasıl yapacağım? Sabrımı yitirmeden Ella’yla ilgilenemiyorum, onu uyutamıyorum, yemek yapamıyorum.”

Connor’ın ifadesi yumuşadı. “Hey, *o kadar da* kötü değil. Ben sadece... Sanırım aynı anda hem çiğ hem yanık olmasını beklemiyordum. Çok fazla... Tat birbirine karışmış. Artık buna hazırlıklı olduğuma göre...” Çatalına bir kez daha doladığı makarnayı ağzına götürmek üzere elini kaldırdı.

Faith elini onun bileğine koydu. “İğrenç. Yeme onu.”

Çatalı tabağına bıraktığında minik bir şingirtti çıktı. “Emimin salata güzeldir. Hep daha fazla sebze yemem gerektiğini düşünmüşümdür zaten.” Kendisine bol miktarda salata alıp kabı Faith’e uzattı. Şanslarına, salata, özellikle de yanık yemekten sonra harikaydı ama tabii pek doyurucu olduğu söylenemezdi.

“Ella’yla ilgilenme meselesine gelince,” dedi Connor bakışlarını Faith’in gözlerine kilitleyerek. “Amca ya da teyze olmanın güzel yanı, gelip onlarla oynamak, birkaç saatin ardından gidebilmek. Ağlayışlar ya da sinir krizleriyle bir-iki saatliğine başa çıkmak başka bir şey, bunu bütün bir gün yapmak başka. Ama eminim alışacaksın.” Ağzının bir kenarı btebessümle kıvrıldı. “İkimiz yemek yapmak üzerine çalışabiliriz.”

Salatayla bol miktarda ekmek yedikten sonra savaş alanına dönmüş mutfak topladılar. Connor tezgâhı silmek için uzandığında Faith’i tezgâhla kendisi arasına sıkıştırıp bedenini onunkine bastırdı. Ardından uzanıp dudaklarını kadının ensesine bastırdı. Dudaklarının değdiği yerden bütün bedenine sıcaklık yayıldı.

“Connor,” demeye çalıştı ama daha çok iç geçirmiş gibiydi.

“Efendim, bebeğim?”

Faith onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndü. “Eğer bunu yapacaksak...”

“Yapacağız,” dedi Connor, aralarındaki son birkaç santimi kapattı.

Faith yutkundu, kalbi göğüs kafesini dövüyordu. “Son birkaç günde bana çok yardım ettin. Buna minnettarım, ben... Seni önemsiyorum.” Bir anda teni dar gelmeye başlamış gibiydi, bu nedenle gerisini de söyleyiverdi. “Ama normalde kimseye bağlanmadığını biliyorum, bence, neye başlıyorsak bunun ciddi bir şey olmadığını en baştan bilmek en iyisi olacak. Biz... Bu bir ilişki gibi değil.”

Connor onu hafifçe öptü. “Eğer bu bir ilişki gibi değilse, ne olduğunu bilmiyorum.”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Aramızdakiler özel olmak zorunda değil. Eğer başkasıyla çıkmak istersen... Çıkabilirsin. Önemli değil.” Kelimeler ağzında, yalan gibi kekremsi bir tat bırakmıştı. Evet, başkasıyla çıkabilirdi ama bu onu *incitirdi*, kendisine bununla başa çıkabileceğini söylese de incinse şaşırmasdı.

Connor elindeki bezi bırakıp onu kendine çekti. “Eğer sen bir başkasıyla çıkmak istersen onun benden iri, daha güçlü olduğundan emin ol.” Kaldırdığı tek kaşı, bunu söylemesine rağmen mümkün olmadığını bildiğini gösteriyordu. “Çünkü böyle bir şeyin olmasına seyirci kalmam söz konusu bile değil.”

“Benim farazi randevumu mu tehdit ediyorsun?”

Connor onu öptü; dilini ağzına kaydırıp her santimine sa-

hip oldu. Başını çekip ona baktı. “Sana benimsin diyorum, *bebeğim*. Bu da ilişki *gibi* değil. Bu bir ilişki. Kendini buna alıştı.”

Faith buna karşı çıkmak istiyordu, onun gibi bir adam bir gecede değişmezdi, bunu biliyordu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ama sonra Connor’ın dudakları dudaklarını bir kez daha esaret altına aldığı anda kelimeler bir anda önemsizleşti.

Öpüşmelerine boyun eğdi, Connor onu tutup tezgâha oturttu. Eli bacağından yukarı, şortunun paçalarına çıktı, dokunduğu her yer alev alıyordu.

“Anneciğim!” Ella’nın sesinden ağladığı belli oluyordu. “Anneciğim!”

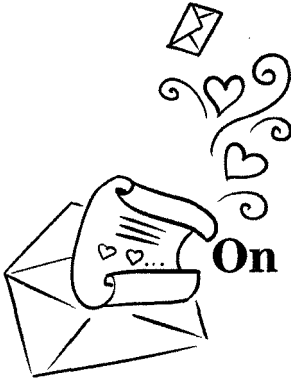
Connor alnını Faith’in arkasındaki dolaba yasladı, solukları derin ve düzensizdi.

“Ben hallederim,” dedi Faith, onun da göğsü Connor’ınki gibi inip kalkıyordu. Yanağına bir öpücük kondurup tezgâhtan indi. Ella, annesiyle babasının odasının dışında, koridorda dikiliyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Anneciğim,” dedi burnunu çekerek.

“Biliyorum, tatlım. Annen yakında dönecek, tamam mı?” Faith, Ella’yı kucakladığında yeğeni kollarını boynuna doladı. Faith onun bukleleri arasından dağılmış görünen Connor’a baktı, sanki birkaç kez ellerini saçlarından geçirmiş, hatta belki yüzüne su çarpmıştı.

Connor koltuğa oturduğunda Faith kucığında Ella’yla onun yanına gitti. *Uyuyan Güzel*’i açıp uzun olacağı belli bir geceyle yetineceklerini kabullendiler.

On İkinci Bölüm

Faith, Ella'nın tiz sesiyle daha derin bir ses duydu. Yarı uykuda olduğundan beyni çok sisliydi, boynunun garip açısıyla bir daha asla geçmeyecek gibi görünen tutulmasına bakarak koltukta uyuyakaldığı sonucuna ulaştı.

“O Uyuyan Güzel oldu,” dedi Ella. Bu tatlı bir benzetmeydi ama Faith saçlarının kuş yuvasını andırdığını biliyordu, o yüzden biraz abartıydı.

“Peki, Uyuyan Güzel'i nasıl uyandırıyoruz?” diye sordu Connor, Faith'in kalp atışları hızlanıp kafasındaki sisin kalanını sildi.

“Öpeceksin tabii ki.”

Connor'm ağır adımları ona yaklaşınca Faith gülümsemek için kendini zorladı. Connor'm nefesi yüzünü okşadıktan sonra dudaklarını dudaklarına bastırdı. “Uyan, Uyuyan Güzel.” Kelimeleri dudaklarından bedenine titreşimler gönderdi.

Faith gözlerini kapalı tuttu. “Ya prensim sen değilsen?”

“O zaman hâlâ uyuyor olurdun.” Onu bir kez daha öptükten sonra dilini dudaklarında gezdirdi. Bir anda Faith çok uyanık hissetmeye başlamıştı, dün gece nasıl bölündüklerini hatırladı.

Gözlerini açtığı anda ölümüne seksi polis memuruyla göz göze geldi, üzerinde üniforması da vardı. Ella da çikolatalı süttten bıyığı, yanaklarından çıkmayan kalemin kalıntılarıyla onun yanında dikiliyordu.

“Saat üç gibi Ella’yı yatırdıktan sonra seni de yatağına taşımayı düşündüm.” Connor ona biraz daha yaklaşmış sesini alçalttı. “Ama seni sadece yatağa yatırmakla yetinebileceğimden emin olamayınca ağabeyinin beni orada yakalayıp öldürmesinden korktum.” Dudakları Faith’in kulağına sürtündüğünde genç kadın bütün teninde beliren ürperti dalgasını bedeninin merkezinde hissetti. “Şimdiyse bu riski almaya degeceğini düşünüyorum.”

Faith eliyle Connor’ın yanağını okşayıp dünden daha yumuşak olduğunu fark etti. “Tıraş olmuşsun.”

“Kendi evime sıvışıp Penny’yle ilgilendim, işe hazırlandım. Kaleb bir saat kadar önce geldi, ona bir gün daha onun yerine de bakabileceğimizi söylediğim halde bugün çalışmakta ısrarcı davranıyor.”

Koridorda bir kapı açılıp kapandı, Kaleb üniformasıyla içeri girdi.

“Connor Amca bir öpücükle Faith teyzeyi uyandırdı,” dedi Ella, Kaleb’in omuzları gerginlikle kasıldı.

Connor, Faith'in üstbacağına hafifçe vurup ona gülümse-
di. "Anlaşılan benim günüm oldukça ilginç geçecek." Ayağına
kalkıp kemerini düzeltti. "Senin yerine mesainle ilgilenmemi
istemediğine emin misin, adamım? Benim için sorun olmazdı."

"Hayır. Bir gün ortadan kayboldum, herkes onlara verdi-
ğim *basit* talimatları unutmuş gibi görünüyor."

Faith önce Kaleb'e, sonra Connor'a, sonra yeniden Ka-
leb'e baktı. Aralarında garip bir çekişme vardı, Faith konunun
kendisi olduğundan eminken dışlanmış hissetmekten hoşlan-
mıyordu. "Bak, şey, koruyucu tavırlarına minnettarım Kaleb
ama kendi seçimlerimi kendim yapabilirim."

"Seçimlerin kötü sonuçlanınca her seferinde bana geliyor-
sun," dedi Kaleb, "bu sefer benim hiçbir şeyle uğraşacak halim
yok. Ellerim yeterince dolu."

Faith'in midesi incinmişlikle büzüldü. "Kendime ben ba-
karım."

"Benzinin bittiğinde baktığın gibi mi?"

"Bu herkese olabilirdi," dedi Connor, Kaleb'le ikisi az ön-
ceki çekişmelerine geri döndüler.

Faith ayağına kalkıp iki adamın arasına girerek Kaleb'e hi-
taben konuştu: "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Anna'mın
iyileşmesini en az senin kadar çok istiyorum, bunun için ya-
pabileceğim her şeyi yapıyorum. Keşke Ella'yla ilgilenmek
konusunda daha iyi olsaydım ama bunu daha önce hiç yap-
madım. Ama sana yemin ederim, bir yolunu bulacağım."

Kaleb iç geçirdi. "Biliyorum. Özür dilerim." Ellerini saç-
larından geçirdi. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." O

anda, onu hep koruyan adamdan, başından geçenlerin baskısı altında kırılmaya hazır genç bir adama dönüştü. “Ama yine de endişeleniyorum. Şu an hem en yakın arkadaşşıma hem kız kardeşşime ihtiyacım var, ikisinden birini öldürmek için yanıp tutuşmadığıın zamanlarda daha iyi hissediyorum.” Sertleşmiş bakışlarını Connor’a çevirdi.

Connor ağzını açtı ama Kaleb elini kaldırııp onu durdurdu. “Çıkılmazsak geç kalacağız. Zaten Ella’nm bu tartışmayı duymamasını yeğlerim.” Eğilip kızının yanağıına bir öpücük kondurdu. “Faith teyzen için uslu ol, tamam mı? Eğer annen bu öğleden sonra gelmezse seni ona götüreceğim.”

Ella’nm altdudağı titredi. “Anneciğim.”

Kaleb elini Faith’in omzuna koydu. “Eğer ihtiyacın olursa beni ara.” Çenesini kapıya doğru çevirdi, Connor bir an için Faith’e baktıktan sonra onu takip etti. Faith, Ella’yla gününün kolay geçmeyeceğini bilse de Connor’ın günü onunkinden daha zor olacak gibi duruyordu.

Connor devriye arabasına yürürken kendi kendine, ne olursa olsun, Faith’i öpmenin buna değıeceğini düşündü. Üstelik bundan fazlası da vardı: Faith’in ona ihtiyacı vardı, bunu itiraf bile etmişti, Connor o ana kadar birinin kendisine ihtiyaç duymasının ne kadar güzel bir duygu olduğunu bilmiyordu. Bu, işinden bile daha derindi, Faith’e onu önemsedğini söylediğinde kalbinin etrafındaki kabuk çatlayıp açılmış, Faith kalbinin içine dolmuştu. Artık dönüş yoktu, eğer mecbur kalırsa Faith için savaşırdı.

“Bu hafta ailem için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu sana anlatamam,” dedi Kaleb. “Ama Faith’le aranızdaki bu şeyin kötü biteceği şimdiden belli, sana bunu neden istemediğimi söylemişken bile beni dinlememiş olman beni sinirlendiriyor.”

Connor yolcu koltuğuna yerleşti. “Denedim, adamım. Ama o beni aradı, ne yapmalıydım?”

“Aletini pantolonunun içinde tutmalıydın.”

“Teknik olarak tuttum. Şu ana kadar biz sadece öp...”

“Bilmek istemiyorum. Sanırım onunla görüşmeyi bırakmanı söylesem bir yararı olmaz, değil mi?”

“Sana yalan söylemeyeceğim, adamım. Gerekçelerini, seni anlayabiliyorum ama onu zaten umursuyorum ben. Ona hak ettiği gibi davranacağım, söz veriyorum.”

Kaleb kafasını iki yana sallarken çenesi hâlâ kasılmış haldeydi, sonra arabayı çalıştırdı. Aralarındaki sessizlik yoğundu, rahatsız ediciydi.

Connor yolda bir tümseğe denk gelirlerse yerinden çıkmasın diye telsizi ayarladı, bir yandan da ellerini meşgul etmek iyi geliyordu. Sessizlik içinde geçen bir dakikanın daha ardından boğazını temizledi. “Faith, aldığı eğitim ve seçtiği kariyerle, yaptığım işle nasıl başa çıkacağını bilir. Eğer o kadar ciddileşirsek.”

“Siktir,” dedi Kaleb. “O kadar sonrasını düşündün mü sahiden? Gerçekten de ciddisin.”

“Sana öyle olduğumu söylemiştim.”

“Ona babamı nereden tanıdığını anlattın mı? Neden bir polis olduğunu?”

Connor yutkundu. Memur Fitzpatrick'in tam olarak neden kahramanı olduğunu, ailesi için neler yaptığını anlatabilmek için önce altı ayım Kaleb'i iyice tanımaya ayırmıştı. "Ona babanın benim kahramanlarımdan biri olduğunu söyledim. Gerisini henüz anlatmadım, ciddi olmadığımın değil ama lanet olsun, Kaleb, biz daha bir randevuya bile çıkmadık. Ona acıklı hikâyemi anlatmadan önce en azından onunla bir kez güzel bir yerde yemek yiyip onu biraz daha iyi tanıyabilmek istiyorum."

Kaleb bir dur levhası yüzünden yavaşladı. "Bundan hâlâ hoşlanmıyorum. Ama... Onu insan içinde bir yere götürsen iyi edersin; evine değil. Eğer onu incitirsen..."

"Anladım."

"Anladığını sanmıyorum. Kendimi bildim bileli, onu korumak hayatımın bir parçası ama babam öldükten sonra her şey daha farklı bir boyuta taşındı. Çıktığı her adamdan nefret ettim. En yakın arkadaşımı kaybetmek istemem."

Sanki spor salonunda ukalalık edip kaldıramayacağı bir ağırlığı sırtlanmış ama bacakları onu taşımamış gibi, Connor üzerine binen baskıyı hissetti, ezilmeden bu ağırlıktan kurtulup kurtulamayacağından emin değildi. Kendini işi için riske atmak, normalde yapmadığı bir şey yapıp kendini ortaya koymak... Bunlarla başa çıkabilirdi. Ama Faith'le olmanın en yakın arkadaşını kaybetmesine yol açabileceğini bilmek, üstelik bu dünya üzerinde istediği son şey olsa da Faith'i incitmesi ihtimali de vardı... Normalde buna değmeyeceğini söylerdi. Ama gözünün önünde Faith'in yüzü vardı:

Connor'ın saçmalıklarını bir an olsun yemeyen Faith, başkalarına yardım etmek için çırpınan, korkunç pişmiş bir makarnayı bile sevimli kılabilen Faith.

Eğer dünya üzerinde bu riski almaya geçecek biri varsa onu bulmuştu. “Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum.”

Kaleb cevap vermedi. Ama sert bakışlarıyla katı oturuşu onun yerine konuşuyordu: *Baksan iyi edersin.*

Öğle yemeği vakti geldiğinde Faith daha fazla dayanamadı. Connor'ı kontrol etmek zorundaydı. Ona bir mesaj attı.

Hayatta mısın? Bütün organların yerinde mi?

Birkaç dakika sonra Connor cevap verdi. *Özellikle ilgilendiğin bir organ var mı?*

Faith kafasını sağa sola salladı, rahatlamıştı. Eğer şaka yapabiliyorsa iyi olmalıydı. Ukala bir cevap vermek için düşünürken başka bir mesaj aldı.

Bu hafta sonu seni dışarı çıkarmak için izin aldım. Tabii bir sürü kural var ama görünüşe göre, tanıştığımız gecedeki beri benimle çıkmak için yalvarmaların işe yaradı. Bir dakika sonra bir mesaj daha geldi. Kafanı sallamayı bırak. Beni istediğini biliyorum.

Ella sandviçini havaya kaldırıp sızlandı, Faith onun konuştuğu dilin yüksek ciyaklamalar içeren bir uzaylı dili olduğundan emindi. Odada beş yaşından küçük bir çocuk varken telefonda flört etmek, sahip olmadığı çoklu çalışma becerilerini gerektiriyordu.

Faith, Ella'ya yürüdü ama gözleri telefonundaydı. *Aslında mesajı yanlış numaraya atmışım. Diğer kendi-sağlığım-icin-çok-kendimi-beğenmişim şahsıyla konuşurken lütfen bana izin ver.*

Mesajlarını şimdi listeletiyorum. Diğer şahıs birkaç dakika içinde ortadan kalkacak. Hiç komik değildi.

Ella sandviçinin kahverengi kenarlarını gösterdiğinde Faith, Anna'mn ona kenarları keserek verdiğini fark etti. Dolarısıyla sandviçi budayıp Ella'ya geri uzattı.

Ortağım iş üstünde mesajlaştığım için bana pis pis bakıyor. Sonra görüşürüz, BEBEGİM.

Midesinde kelebekler uçuşan Faith, kendini durdurmak yerine bu hissin tadını çıkardı. Evet, korkularını bastırmayı bilen, iki yaşındaki bir bebekle uğraşmak konusunda kendisinden iyi olan bu aşırı seksi adama karşı koymakta tamamen başarısız olmuştu. Birkaç hafta önce bu özelliklerin ne kadar harika olduğunu bilmiyordu.

“Gülle atlayışı!” Ella kendini mama sandalyesinden attı, az kalsın tezgâha çarpıyordu. Kıkırdayıp masum masum sırttı.

“Bana kalp krizi geçirteceksin çocuğum.”

Ella koridorda koştu, muhtemelen bir şeyleri mahvetmeye gidiyordu, Faith ona izin vermenin artı eksi yanlarını kafasında listeledi. Artısı, bir süreliğine mutlu olup Faith'e on dakika vermesiydi. Eksisi ise, sonrasında temizleyecek kişinin Faith olmasıydı. Başka bir artısı, belki Ella'nın en sonunda yorulup uyumasıydı.

Artılar kazandı.

Faith ellerini yıkamak için döndüğünde, tezgâhın üzerindeki fatura yığınının altından çıkan albümü gördü. Annesi önceleri albümler üzerinde saatler harcardı, fotoğraflarını rengârenk albümlere yerleştirip çıkartmalar yapıştırır, üzerlerine zekice konuşma balonları çizerdi. Faith bir kez yardım etmeyi denemişti ama beş dakika sonra sıkılıp bırakmıştı.

Faturaların altından çıkardığında, tanıdık mavi albümü görünce göğsü sıkıştı. Albümün kapağında annesi, babası, Kaleb ile kendisinin bir aile fotoğrafı duruyordu. Faith'te bunun aynısı pembe bir albüm vardı ama her taşındığında götürmekten usandığı kolilerden birinin içinde, bir depodaydı. Mutfak masasına oturup albümü açtığında kendini bir anda anılar tüneline geriye doğru çekilirken buldu. Norman Gölü'nde balık tutarken. Ona Kendin Pişir fırınına aldıkları Noel, gerçi belli ki bunun ona bir yararı olmamıştı; şimdi düşününce, önceden, yaptığı bütün ıslak kekleri yakıyordu.

McAdams'lar da bir sürü fotoğrafta yer alıyordu. Sayfalar dolusu balık tutma serüvenleri vardı, her balık da oradaydı. Başka fotoğraflar: üniformasıyla babası çünkü Kaleb'le ikisi genelde kapıdan girdiği an babalarının üzerine atlarlar, onları sırtında taşımaya için zavallı adama yalvarırlardı. Babaları da onları hiçbir zaman kıramaz, ne kadar yorgun olsa da eve gelir gelmez çocuklarıyla oynardı.

Ella koşarak odaya girdi, kolunun altında bir bebek duruyordu, tersti, düşmesine ramak kalmıştı, diğer elinde de bir prenses asası vardı. "O kitapta dede var. O bir polisti, babam gibi." Albümü aşağı çekip işaret etti. Sonra diğer yönde koşmaya başladı, bebeği arkasından sürükleniyordu.

Bir an önce Connor'la çıkacağı randevuyu düşünüp heyecanlanan Faith şu an unuttuğu bir şeyi hatırlıyordu. *O bir polis. O bir polis. O bir polis.*

Yaz aşkı fikri aptalcaydı ama Connor Maguire'la uzun bir ilişki yaşama fikri ya da ona âşık olmamayı başarabileceğini düşünmesi daha aptalcaydı. Adam bataklık gibiydi, her şeyi kendine çekiyordu, bir kez adım attınız mı, kaçışınız kalmıyordu. Faith'in onun tarafından emilmesine ise tek bir gece kalmıştı. Beraber geçirilecek bir gece.

Belki de buluşmamızı iptal etmeliyim. İşimin çıktığını söylemeliyim.

Onu tanıyorsa Connor mesajla bir bahaneyi kabul etmezdi. Faith onun sesini duyarsa buluşmalarını iptal edebileceğini sanmıyordu.

Connor, Kaleb'in evinde olmak, Ella konusunda yardım etmek, Faith'ten öpücükler çalmak, Anna eve dönmeden önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu. Ama tam mesai bitiminde çıkacağı sırada Sullivan onu bulmuştu. Erica Corbett'in komşuları aramış, evden bağrışmalar geldiğini haber vermişti.

Bu nedenle Connor kendini yanında Sullivan'la, artık kendisine çok tanıdık olan kapının önünde bulmuştu, birinin kapıyı açmasını beklerken yumruklarını sıkıyordu. Erica'nın yüzünde morluklar görmeyi bekliyordu ama tabii pislik çuvalı kocası sadece kıyafetlerle gizlenebilen yerlere vurmadıysa.

“Kendini kaybetme, ahbab,” dedi Sullivan. “Bir kez daha patlarsan şerif seni bu olaydan tamamen alır.”

“Biliyorum. Her şey kontrolüm altında.” İşin aslı, söz konusu aile içi şiddet olayları olduğunda asla tam anlamıyla kontrollü olamıyordu ama bu oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Onu son tutukladıkları sefer, Hal Corbett’e bir tane geçirmenin kıyısından dönmüştü. Kendisinden öyle korkmuştu ki bu olayı kafasında defalarca kez tekrarlamış, hangi noktada gözünün döndüğünü saptamıştı, bunu tekrar yapmaya hiç niyeti yoktu.

Connor bir kez daha kapıyı çalmak için elini kaldırdığında Erica Corbett kapıyı açtı. Ağladığı belliydi, gözleri kırmızıydı, yanakları yaşlarla ıslanmıştı. “Komşularınızdan bir arama aldık. Bağışmalar duymuşlar.”

“Sadece ufak bir tartışmaydı, Memur Maguire. Ben iyiyim, yemin ederim.” Gülümsemeye çalıştı ama gerisinde hiç neşe yoktu.

Geçmişten gelen kötü anılar paçalarından çekiştirirken kontrolde olmama hissi göğsünü dolduran Connor, “Size yardım edebilirim, biliyorsunuz,” dedi. “Söylemeniz yeter, onun bir daha size dokunmayacağını garantileyebilirim.”

Erica sonuna kadar açılmış, korkuyla ışıldayan gözleriyle omzundan geriye baktığında Hal bir an sonra kapıda belirdi.

“Sorun ne, Memur Bey?” diye sordu bok herif, suratında sağlam bir yumruğu hak eden, kendini beğenmiş, pis bir sırıtış vardı.

Öfkeli bir ateş Connor’ın midesinde yanmaya başlayıp

oradan göğsüne yükseldi, damarlarına yayıldı. Bir nefes alıp nefesini tuttu, aklından ona kadar saydı.

“Şikâyet aldık,” dedi Sullivan.

“Her şey yolunda.” Erica’nın gözleri Connor’inkilerle buluştu. “Maç izliyorduk, tezahüratlar konusunda kendimizi biraz kaptırmış olabiliriz. Dikkatli olacağız. Uğradığınız için teşekkürler.”

Connor, zihninde kapıyı itip açtığını, adamı duvara yaslayıp kendisinden iri biri tarafından dövülmenin nasıl bir şey olduğunu göstermek için onu patakladığını gördü. Derin bir nefes al, yavaşça ver. Sullivan ona bakınca adama kısaca kafa salladı, iyi olduğunu söylemek istiyordu. “Bütün gece bu mahallede devriyedeyiz, asayişin berkemal olduğundan emin olmak istiyoruz.”

“Teşekkürler, Memur Bey,” dedi Hal, Connor’ı çileden çıkaran başka bir sinsi gülümseme eşliğinde. “Minnettarız.”

Yapabilecekleri başka bir şey olmadığından Sullivan’la birlikte devriye arabasına döndü. “Eğer istiyorsan eve gidebilirsin,” dedi Sullivan. “Ben seni bıraktıktan sonra buranın önünden birkaç kez geçirim.”

Connor eve göz gezdirip içeriye taradı. En büyük korkularından biri, bir gün Erica’nın hastanelik ya da daha kötüsü olduğunu görmektir. Ona ulaşabileceğini umuyordu sürekli. Faith’in bir şekilde yardım edip edemeyeceğini düşündü, belki de eğitimini kullanabilirdi. Belki Erica’yı kendisiyle evin dışında buluşması için ikna edebilirdi. Erica gibi insanlardan vazgeçmek kolaydı ama Connor biri sizden vazgeçmediğinde bunun nasıl sonuçlanabileceğini de biliyordu.

Bir gün kendini yeterince güçlü hissettiğinde ben yanında olacağım. “Hayır, bir süre daha seninle devriye gezebilirim. Zaten saat *benim hatunla* görüşmek için çok geç oldu.”

“*Hatunlar* demek istedin sanırım?”

Connor kafasını olumsuz anlamda salladı. “Böyle şeylerle işim bitti. Artık Faith’leyim.”

Sullivan kahkahalara boğuldu ama Connor ona pis pis bakınca sustu. “Fitzpatrick kardeşini düdüklemeden memnun mu?”

Connor uzanıp onun kafasının arkasına bir tane patlattı. “Onunla çıkıyorum.” Sullivan’ın kaşları çatıldı, ifadesinden ne kadar şaşkın olduğu anlaşılıyordu. Yanında oturan adamın ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu, Connor bunu daha önce anlamayarak aptallık etmişti. Ama kimseye neden bu kez farklı olduğunu ya da Faith’in onda daha fazlasını yaşama arzusu uyandırdığını açıklayacak değildi. “Yalnızca çeneni kapat, ben bütün sinirimi senden çıkarmadan önce şu arabayı sür.”

Sullivan vitesi takıp homurdandı, “Öf be, birileri birilerini götüremeyince sinirli oluyormuş.”

“Hey, ben oyundan çıktığıma göre artık bir şansın olabilir.”

Sullivan ona ortaparmağım gösterdikten sonra arabayı çalıştırdı. Minik, gri evden uzaklaşırlarken Connor ışıldayan pencerelere baktı, içeride yanan ışık evin içinde gizlenen karanlığa çok zıttı. Bir aramanın böyle sonuçlandığı zamanlardaki gibi göğsü sıkıştı. Genelde gidip ağırlık çalışarak başa-

rısızlık hissinin peşinden gelen kötü anıları uzaklaştırırdı. Bu kez onun yerine Faith'e odaklanıp sonunda aralarının nasıl değiştiğini düşündü.

Telefonu çaldığı zaman ekranda Faith'in ismini görünce gülümsedi. "İşte benim hatun," dedi, bunu ikinci kez söylediğinde ilkinden daha çok hoşuna gitti. Benim diyebildiği birine sahip olduğunu hissetmek günü atlatmasının en büyük yardımcısıydı.

On Üçüncü Bölüm

Faith, Connor’la randevusunu iptal etmeye gerçekten niyetlenmişti. Ama Connor telefonu açtığı anda sesi çok mutlu, umutlu çıkmıştı, bu duyguların tam anlamıyla gizleyemediği bir kırıl-ganlık Faith’e onun harika bir gün geçirmemiş olabileceğini düşündürmüştü. Ardından Connor ona nasıl olduğunu sor-muştu, Faith zihninde Connor’ın huzur veren sesiyle uykuya dalana kadar saatlerini telefonda konuşup gülüşerek geçir-mişlerdi.

Sonraki üç gün boyunca “Connor’la çıkmamda bir sakınca yok” ile “Bu, bugüne kadarki en büyük hatam” arasında gidip gelmişti. Ama zamanın çoğunda eve dönmüş olan Anna’yla ilgilenmiş, onun kendisini yormamasını sağlamış, Ella’ya bak-mış, festivalde son anda çıkan işlerle uğraşmıştı. Başını kaşı-yacak zaman bile bulamadığından dışarı çıkmaya çaresizce ihtiyacı vardı. Bir de, şey, Connor kendisi gibi görünerek kapı-sında belirmişti, Faith’in hormonları mantıklı düşüncelerinden daha yüksek sesle bağırmıştı.

Connor eğilip onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Selam, Sarışın.” Kaleb arkalarından boğazını temizledi. Ella onun yanında oturuyordu, gözleri *Küçük Deniz Kızı*’na kilitlenmişti, *Uyuyan Güzel*’i günde yüz kez izledikleri günlerden sonra bu aslında hoş bir değişiklikti. Anna, Faith’in bir mucize eseri mahvetmediği peynirli makarnayla, izleyebileceği onlarca filmle yatak odasındaydı.

Connor, Faith’in elini tutup parmaklarını onunkilerin arasından geçirip Kaleb’e baktı. Aralarında sözsüz bir konuşma geçti, ardından vedalaştılar, Connor onu dışarı çekti.

Faith yüksek tekerlekli dev pikaba baktı, Connor kendisi için kapıyı açtığı anda kafasını iki yana salladı. “Bu kadar dev bir şeyi ancak sen sürersin.”

Connor elini onun beline koydu. “Her şeyimin dev olmasından etkilenmiyormuş gibi davranmayı bırak da bin hadi.” Faith’i koltuğa itip kapısını kapatmadan önce dizini bir anlığına sıktı. Araba tam olarak Connor gibi kokuyordu; topraksı, odunsu, işte seksi nasıl kokuyorsa öyle.

Bu koca pikapta bile Connor arabaya zor sığıyormuş gibi duruyordu. Bir trafik lambası nedeniyle yavaşladığında gözlerini yoldan çekip Faith’e baktı. Gözleri koyulaşmıştı, Faith’in tenini beklentiyle yüklü bir ürperti okşadı. Connor uzanıp bacaklarının üzerinden ayar koluna ulaştı.

Bir anda Faith’in koltuğu tamamen yatmıştı. Connor dudaklarını onunkilere bastırdı, hızlı, sert bir öpücüğün hemen ardından koltuğu tekrar doğrulttu. Işık yeşile döndüğünde Connor kavşağı geçti, yüzünde devasa bir sırıtma vardı. Bu sırada Faith soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu.

“Başarılı,” dedi.

“Değil mi?” Connor’ın eli onun üst bacağını kavradığında Faith’in midesi içten içe ısınmaya başladı. Charlotte’a gidene kadar geçen yolda heyecanla gergin ruh halleri arasında gidip geldi, bunun sebebi sadece Connor’la bir randevuya çıkmış olması değildi. Randevunun bir helikopter içeriyor olması da diğer bir sebebi. Sanki Connor ne tür bir macera planlamış olursa olsun korkmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Helikopter ofisinin önünde durduklarında buna daha fazla devam edemedi. “Bu hafif bir macera olacak, değil mi? Ama benim tanımımınla hafif, seninkiyle değil.”

“Endişelenme,” dedi Connor, tabii Faith daha fazla endişelendi. “Çoğu kadın seni götürüleceğim yerden hoşlanmazdı ama ailenle çıktığın gezilerden bahsetmen...” Elindeki anahtarlıkla oynadı. “Eh, seni pahalı bir yemekle etkilemeye çalışmaktan daha iyi olacağını düşündüm.”

Faith ona bakmayı kesemiyordu. Connor’ın özgüvenini seviyordu ama bu akşamın planından bahsederkenki ufak tereddüdü kalbini ısıtmıştı. “Helikopterden atlamamız gerekmedikçe bununla başa çıkabilirim sanırım.” Uzanıp yanağından öptü. “Ben diğerlerine uyguladığın yöntemleri istemiyorum.”

Connor kolunu onun omzuna atıp Faith’i kendine çekti, genç kadın ona sokulduğunda eğilip burunları birbirine sürttü. “Eh, bu öylece kapatabileceğim bir şey değil.” Dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Bu hem hediye hem ceza.”

“Kendimi kontrol etmeye çalışacağım.”

“Çalışmamayı tercih ederdim.” Onun altdudağını hafifçe

ısırdıktan sonra elini tutup kendine çekti. Bir gösteriş meraklısına yakışır bir şekilde kocaman bir sırt çantasını omzuna attı, bu sırada Faith'in elini bırakmıyordu. Kasları, sırtması, onu balığa götürmesi... Karşı koymak imkânsızdı.

Dani ile Wes onları ofiste karşıladıktan sonra helikoptere bindiler. Helikopter yükselirken Faith'in midesi de havalanıyormuş gibiydi. Uçuşları kesinlikle sorunsuzdu, altlarındaki manzaralar eşsizdi. Neredeyse yarım saat sonra Blue Ridge Dağları'nın eteğinde bir çayıra iniş yapıyorlardı.

Wes kulaklıklarını çıkarıp helikopteri kapattı, pervaneler yavaşlarken her şey bir sessizliğe gömüldü, Wes uzanıp tırmanış halatlarını çıkarttı.

“Şey, biz tırmanmayacağız, değil mi?” diye sordu Faith, Connor'a bakarak. “Çünkü bu hafif değil.”

Connor onun elini sıktı. “Wes ile Dani oradaki minik şelalelerden birine tırmanacaklar. Biz sadece balık tutacağız.”

Wes halatı büyük bir sırt çantasına tıktı. “Tabii tırmanmak istersen o başka? Helikopterde herkese yetecek tırmanış takımları var.”

“Kaygan bir şelaleden tırmanmak mı?” Faith kafasını iki yana salladı. “Balık tutmakta iyiyim, şeyde, bütün kemiklerimi kırmamakta.”

“O kadar kaygan değil,” dedi Wes tek kaşını kaldıran Dani'ye. “Bald Dağı'nda yaptığımız tırmanıştan çok daha kolay, suyun içinde bile.”

Dani kafasını iki yana salladı. “Beni ikna ettiğin şeylere inanamıyorum.”

“Beş papele bahse girerim ki tepeye senden önce ulaşacağım.”

Dani ona baktı, gözleri muzip ışıklarla parlıyordu. “Kaybedeceksin, Turner.” Wes elini uzattı, Dani elini tutunca beraber vahşi doğaya baktılar. İçinden geçmek için büyük bir palanın gerekeceği türden bir doğaya.

Connor, Faith’in elini tuttu, Wes ile Dani’nin peşinden yürümeye başladılar. Faith bir patikaya rastlayacaklarını umuyordu ama Connor’la Wes sadece pusulalarını kullanıyordu, arada biraz doğuya ya da batıya kaymaları gerektiğini söylüyordu. Faith onların ne yaptıklarını bildiklerini umdu çünkü hayatı buna bağlı olsa bile helikopteri bulamayacağını biliyordu. Üçlü bunu daha önce yapmış gibi göründüğünden onlara ayak uydurmaya çalıştı ama en kısa bacaklar onundu. Dalların altından eğilerek geçip bacakları yanana kadar kayaların üzerine tırmandı.

Gergin geçen yaklaşık kırk dakika boyunca doğanın içinde ilerledikten sonra, Connor ona büyük bir kayanın üzerine çıkması için yardım ederken Faith, “Göle ulaşmanın kolay bir yolu yok mu?” diye sordu.

“Var, ama...” Ağaçlar bir anda açılınca karşılına mağaraya akan bir su kaynağı çıktı, mağaranın içinden şelale akıyordu. Güneş tepedeki kayaların arasından içeri süzülüyor, akan su perdesinin üzerine vuruyor, karanlık arka planın önünde ışıldayan damlacıklar yaratıyordu. Bu tezatlık mağaraya bir sinema sahnesi görüntüsü veriyordu; büyülü, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Connor onun elini kavradı. “O zaman bunu kaçırdık.”

Kaygan taşların üzerinden dikkatle geçip ayakları çok ısınmasın diye daha yüksek kayalara tırmandılar, ardından mağaraya girdiler. Damlalar kayaların üzerinden sekiyor, Faith'in yanaklarıyla teninin açıkta kalan her noktasına sıçırıyordu. Connor kollarını onun beline dolayıp genç kadını göğsüne çekti.

Bir an için, Faith önündeki sahneyi izledi. Ardından omzunun üzerinden Connor'a baktı. Connor öne eğildiğinde ona döndü, öpüşmeye başladılar, Faith onu kendine çekebildiği kadar çekmek isteyerek tişörtüne asıldı. Connor onu öperken sırttı, güçlü kollarından birini onun sırtına doladı. Faith, Connor'ınkiyle karışmış suyun kokusunu içine çekip dudaklarının üzerindeki sıcak dudaklarla tenine çarpan serin suyun tadını çıkardı.

Geri çekildiğinde, Wes ile Dani'nin de özel bir an paylaşmakta olduğunu gördü. Böyle maceralar içeren bir gün şöyle dursun, Faith daha önce hiç çiftli randevuya bile çıkmamıştı. Ama bunu yaşamak güzeldi, onlarla Connor'ın arasındaki arkadaşlığı görmek, onlar tarafından bu kadar kolay kabul edilmek. Kendisiyle ilgilenecek biriyle burada olmak güzeldi.

Mağaranın içinden yürüdükçe Faith ışığın güçlendiğini fark etti. Kayaların üzerinden süzülen su, aşağıdaki gölde toplanıyordu.

Dani üzerindeki ceketini çıkarıp altındaki askılıyla kaldı. Ardından kayalık duvarın en tepesine, suyun başladığı yere baktı. Wes tırmanış takımlarını çıkartıyordu, ikili bunu daha önce yüzlerce kez yapmış iki insan gibi uyum içinde hazırlanmaya başladı.

Wes saatine baktı, ardından Connor'a, "İki saat sonra burada buluşuruz," dedi.

"İyi eğlenceler." Connor, Faith'in sırtına yerleştirdiği eliyle onu yönlendirerek aşağı inmeye başladı. Bir süre sonra yer düzleştğinde Connor sırt çantasını çıkarttı. Çantadaki şişme botu açıp şişmesi için pompaya bağladı. Ardından kayak küreklerini ayarladı. Faith çantadaki oltaları görebiliyordu, uzanıp onları aldıktan sonra hazırlayıp uçlarına yem bile taktı.

Birkaç dakika içinde sakin mavi suya süzöldüler, akşamüstü güneşi uzakta etkisini kaybetmeye başlamıştı. Connor güçlü çekişlerle onları gölün ortasına kadar götürdü, kaslarının hareketlerini izlememek çok zordu.

Faith sarı şişme botu dürttü. "Daha önce hiç şişme bota binmedim. Kafamda hep çizgi filmlerdeki gibi patlayıp da batmadan önce bütün havasını boşalttığı sahne beliriyor."

Connor'ın dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Böyle bir şey olmasın diye bot birkaç ayrı katmandan oluşuyor. Tek katı patlasa bile batmaya başlamamızdan önce bizi kıyıya geri götürebilirim."

Faith botun kenarından suya eğilip altlarında yüzen yeşil balıkları izledi. Asla durmayan, iki yaşındaki bir çocukla geçirdiği birkaç günün ardından bu huzuru içine çekerek, bir şeylerden geri kaldığından endişelenmeden gözlerini yumma şansını kullandı.

"Son günlerin nasıldı?" diye sordu Connor.

"Dün bahçede kovalamaca oynayarak Ella'yı yormayı denedim. Ama bütün bir sabahın ardından yorulan sade-

ce bendim. O sanki altılı Red Bull paketini kafaya dikmiş gibi hâlâ zıplıyordu. Bu da bana, ‘Hey, ona ayak uydurmak için Red Bull içmeye başlamalıyım,’ diye düşündürdü. Tabii bunun için markete gitmem gerekiyordu, enerji içeceğini kafama dikmeden adım atacak enerjiye sahip olmadığımdan minik bir çıkmaza girdik.”

Connor ona o ölümcül seksilikteki gülümsemelerinden biriyle baktı.

“Bugün yarı yarıya bir aydınlanma yaşadım ama.” Faith olta atmak için bir anlığına hikâyesine ara verdi, suya düşen yemin çıkarttığı tanıdık ses küçük olsa da rahatlatıcıydı. “Ella’nın yardım etmeye bayıldığını keşfettim, bu nedenle eğer onu meşgul edebilirim bir şeyleri mahvetmesi ya da en beklediğim anda kucağıma atlaması ihtimali azalıyor. Sonra günü arka arkaya iki kez *Uyuyan Güzel* izleyerek kapattık, ben uyuyakaldım. O da bana bunu yaptı.” Saçlarını kenara çekip yanağındaki mor keçeli kalemle çizilmiş örümceği gösterdi.

Connor kürekleri bırakıp örümceği incelemek için öne eğildi.

“Ella’nın boynumda bir örümcek olduğunu söylemesiyle uyandım, doğal olarak zıplayıp çığlık atarak örümcekten kurtulmaya çalıştım.”

Connor’ın derinden gelen kahkahası Faith’in göğsünde mutlu filizler açtırdı. Yanağındaki istenmeyen örümcek dövmesini öptü, yumuşak dudaklarıyla çenesindeki sakalın karışımı kalbinin teklemesine sebep oldu. “Özür dilerim, son birkaç gündür işler çok yoğun. Sana yardım edeceğimi söyledim ama sonra geledim.”

Faith saçlarını bıraktı, artık çok yakınında olan gözlere baktı. “Sorun yok. Çıldırılmış bir şekilde seni aramadığıma mutluyum. Umuyorum ki bu bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyordur.”

“Harika bir iş çıkarıyorsun.” Günlerini yorgun, her şeyi yanlış yaptığı endişesiyle geçirmiş olan Faith’in duymaya ihtiyacı olan şey tam da buydu, göğsüne sıcaklık yayıldı. Connor parmaklarıyla kolunda bir yol çizip sıcaklığın tenine de yayılmasını sağladı, ardından elini sıktı. Sonra oltasını atınca botları hafifçe sallandı.

Faith ilk karşılaştıklarından beri onu kendinden uzaklaştırmak için uğraşp yersiz varsayımlara ulaşmakla meşgul olduğundan, bu adamla ilgili bilmediği sürüsüz şeyin varlığını bir anda fark etti.

“Burada mı büyüdün? Yani, Cornelius’ta demek istedim.” Connor ondan yaşça büyüktü, bu bölgede Faith’in tanımadığı çok fazla insan vardı ama onun gibi görünen birini duymuş olması gerekirdi.

“Çocukluğumu kasabanın öbür ucunda geçirdim ama liseye başladığımda Huntersville’e taşındım.”

Faith biraz daha açmasını bekledi ama Connor böyle bir şey yapmadı.

“Ailen hâlâ Huntersville’de mi yaşıyor o halde?”

“Annem. Geri kalan herkes de yakınlarda. Charlotte’da bir ablam var, diğer ablam Hickory’de, kardeşim de Gastonia’da. Ayda bir annemin evinde buluşuruz.” Faith’e baktı. “Bu cuma SWAT eğitimini bitirmemi kutlayacağız aslında.”

Faith irkildi. Parkta boya yaparlarken, iki yaşında bir çocuğun peşinden koşarlarken, telefonda flört ederlerken bunu unutmak çok kolaydı. Onun polis olduğunu kabullenmek bile bir şeydi ama Kaleb'le ikisinin bölgede acil bir durum olması halinde çağrılacak ilk ekibin içinde yer alması... Bunu düşünmekten hiç hoşlanmıyordu.

“Benimle gelmelisin.”

Faith SWAT kısmını düşünmeye öyle dalmıştı ki Connor'ın kendisini ailesiyle tanışmaya çağırdığını fark etmesi zaman aldı. En azından öyle yaptığını düşünüyordu. “Seninle nereye geleyim?” diye sordu, yanlış sonuca varmışsa kendini küçük düşürmek istemiyordu.

“Parti için annemin evine. Onunla tanışmanı istiyorum. Boş günüm çok az, o günü hem ailemle hem seninle geçirmek istiyorum.”

Bu da Connor'la Jeff'in taban tabana zıt oldukları noktalardan biriydi. Faith, Jeff'in annesiyle bir kez karşılaşmıştı, kısa bir karşılaşma olmuştu, kadın, Faith'in adını daha önce duymuş gibi yapmaya bile zahmet etmemişti. Connor her şeye balıklama dalıyor olabilirdi ama o bile aileyle tanışmanın ilişkinin en önemli adımlarından biri olduğunu biliyordu, öyle değil mi?

“Eğer seninle gelirim ailen ciddi olduğumuzu düşünecek.”

“Sana kaç kez söylemem gerekiyor? Ben zaten ciddiyim.”

“Ama ciddi olmak var *ciddi olmak* var.”

Connor gülümseyip başını eğdi, gözlerinin kenarları eğlenceyle kırışmıştı. “Çok düşünüyorsun.”

“Sen yeterince düşünmüyorsun.”

Bu sadece genç adamın gülümsemesinin daha da genişlemesine sebep oldu, ardından Connor, Faith’i kendine çekti, dudakları Faith’in dudakları üzerine kapandı, oltaları öylece unutuldu. Faith tartışmayı sürdürmek istiyordu ama bedeni Connor’a düşünmeden cevap veriyordu. Dudaklarını aralayıp Connor’ı ağzının derinlerine kabul etti. Her dokunuşla neden bahsettiklerini hatırlamak imkânsızlaşıyordu. Bot sallanınca Connor, Faith’i biraz daha sıkı tuttu. Elini onun kalçalarına kaydırıp kucağına çekti. Aralarında bir şeyler çıtırdıyor gibiydi, Faith ellerini adamın kollarındaki kaslarda gezdirdi. Kalçalarını ileri geri oynattığında Connor’ın gırtlığından bir inilti yükseldi, hâlâ öpüşmekte olduklarından Faith iniltisini kendi bedeninde hissetti. Connor’ın elleri tişörtünün altından sırtına ulaşip onu iyice kendine bastırdı. Faith’in başı dönüyordu, damarlarında kan yerine sıvı ateş dolanıyordu. Kendini kaybetmekten sadece birkaç saniye uzaktaydı ama onu diğer yöne çekiştiren düşünceleri ne yaparsa yapsın tamamen yok sayamıyordu.

Onun işini düşünmeye devam ediyordu. Uzun saatleri, her gün aldığı riskleri. Bunu aşabileceğini sanmıyordu. Umursamamak fikri kulağa harika gelse de önemsedığı birini kaybetmenin acısını birinci elden deneyimlemiş biri olarak bunu yapması da mümkün görünmüyordu.

“Yine düşünmüyorsun,” dedi Connor, Faith geri çekildiğini fark etti. Solukları hâlâ sığıdı, bedeni hâlâ birbirlerine değdikleri her yerden alev almış gibiydi.

“Bir beynim var. Öylece kapatamıyorum.”

Connor alnını onunkine yasladı. “Bana bir şans ver, Faith. Seni yüzüstü bırakmayacağım, yemin ederim.”

Connor’ın gözlerine baktığında genç adamın sahte çekiciliğinin silinip gittiğini gördü, şu an karşısında kendisinden samimiyetle şans isteyen bir adam oturuyordu. Faith’in kalbi sıkıştı, korkuyla çekimin acımasız bir karışımı bedenini ele geçirdi; gözünü bir ilişkiye dikmiş Connor’ın, çapkın Connor’dan daha tehlikeli olduğunu düşündü.

Connor onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu ama Faith’in kendisine bir şans vereceğini duymaya ihtiyacı vardı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, varını yoğunu ortaya koymaktan başka hangi yollar olduğunu bilmiyordu.

“Ben...” Faith elini onun yanağına koydu, parmak uçları yumuşaktı, yeşil gözleri sonuna kadar açıktı. “Bir şeyleri enine boyuna düşünmeden yaşamak daha önce incinmeme sebep oldu, senin için...” Yutkundu, sesi çatallandı. “Ödümü patlatıyor. *Sen* ödümü patlatıyorsun.”

Connor’ın Faith’i ikna etmek için yapmayacağı şey yoktu ama işi onun kişiliğiydi. Geçmişte yaptıklarını böyle ödüyordu.

“Ama...”

Kalbi bu *ama* ile birlikte hızlandı.

Faith’in parmak uçları çene çizgisine kaydı, nefesleri boğazında düğümlendi. “Eh, yani, senden uzak durma konusunda tamamen başarısız oldum. Sana seni önemsediyimi zaten söyledim. Yani... Ben varım.”

Connor’ın göğsünde aniden mutluluktan bir ağ örüldü, onu öpmek için eğildi. Tam dudakları birbirine değeceği sırada Faith geri çekildi. “Ama...”

Connor bu “ama”yı sonuncusundan daha az sevmiştii.

“Öpüşmekten ötesine geçmek için biraz zamana ihtiyacım olabilir. Eminim sen daha hızlı gitmeye alışkınsındır ama ben tekrar incinmek istemediğim için bu sefer daha dikkatli davranıyorum. Önce seni daha iyi tanımak istiyorum.”

“Tamam.” Connor gülümsedi, bu beklediği kadar kötü değildi. “Bu sanırım ellerimi senin harika kalçalarından çekip balık tutmaya dönmem gerekiyor demek.”

Faith hafifçe gülümsedi. “Muhtemelen.”

Connor bir an daha ona tutundu, Faith’in yerinden sıçramasına sebep olacak şekilde bir kez kalçasını avuçladı. Faith’in suratındaki ters bakış o kadar tatlıydı ki yasal olamazdı. Bu kadın için, onun etrafında olduğu her an fitili yakılmış bir dinamit kadar patlamaya hazır hissedeceği anlamına gelse bile sabırlı olmayı deneyebilirdi. Onun kendisine gösterdiği ilk tepkiyle kadınlarla ilişkisini sorgulamasından Kaleb’in kendisine söylediklerine... Bir önceki adamın onu aldattığı belliydi, *gerzek herif*. Faith’e aynı şeyleri yapmayacağını söylemekten öte, zamanla göstermeyi yeğleyecekti.

Faith’i serbest bırakmadan önce dudaklarına kısa bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip oltasını eline aldı.

“Ailenle olan partiyle ilgili... Eğer gelmemi istiyorsan... Onlarla tanışmayı çok isterim.”

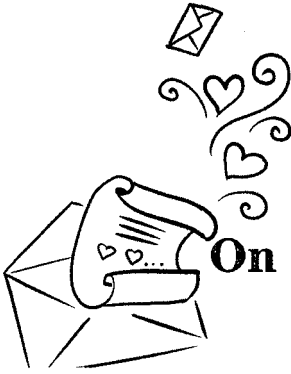
Gelmesini istiyordu. Bunun sorulara sebep olacağını bili-

yordu. Faith şüphesiz ki ona babasını soracaktı, Connor bir noktada ona tüm hikâyeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Ama bu, onu yanında götürmek istemesini değiştirmiyordu. Ayrıca, annesiyle kardeşlerinin yüzünde belirecek o paha biçilmez ifadeyi görmek için de sabırsızlanıyordu. “İstiyorum.”

Ortaya kayınca Faith’e daha yakın oldu, Faith de yan yana oturabilsinler diye döndü. Beraber ışıldayan suları izlediler. Faith başını onun omzuna yasladığında Connor’ın kalbi öyle şişip büyüdü ki göğüs kafesi dar gelmeye başladı.

Bu kadın çoktan ona aitti.

Kendisi henüz bunu bilmesede.

On Dördüncü Bölüm

Huntersville'e giden yol boyunca Faith tırnak etlerini çiğneyip hareket halindeki bir arabanın kapısını açıp dışarı atmanın ne kadar tehlikeli olacağını hesaplamaya çalıştı. Connor'ın ailesiyle tanışma fikrinin onu gerdiğini bilmiyordu ama bu buluşmanın ardından hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındaydı. Sadece bu iyi mi olacak, kötü mü, yoksa...

Connor elini onun bacağına koyup başparmağıyla tenini okşadı, bu hareket rahattığı kadar kalp atışlarını da hızlandırıyordu. "Rahatla, bebeğim." Parmakları bir kez daha tenini okşadı. "Elbisene bayıldım bu arada. Sana seksi görüdüğünü söyledim, değil mi?"

"Ağzı açık ayran budalası gibi bakıp beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, 'Siktir,' demenden bunu çıkarmıştım."

Connor onun bacağına sıktı, Faith öyle baştan çıktı ki yanında oturan adamın ailesiyle buluşma fikri bir anda gerilere itildi. "Ailem senden hoşlanacak. Eğlenceli olacak, göreceksin."

Her daim elimi tut, eğer kötü bir şey olursa ben suni teneffüs için yanı başında olacağım. Bu konuda sertifikam falan bile var.” Faith’e halinden memnun bir şekilde sırttı.

Önceki gece Kaleb ile Anna biraz kafa dinleyebilsinler diye Ella’yı McDonald’s’a götürmüşlerdi. Faith yanlarında küçük bir çocuk varken, olayların geçtiği mekân McDonald’s’ken Connor’la ikisinin yavaş gittiklerini unutup beklenmedik bir şekilde üzerine atlamaktan korkmuştu çünkü onun Ella’yla oynadığı oyunları izlemek, Connor onu kollarının arasına her çektiğinde göğsünde uçuşmaya başlayan kelebekleri gizlemek, onu anbean Connor’a itmişti ve bu konuda zaten başı beladaydı. İşin aslı, ne zaman onun etrafında olsa nasıl öpüşüklerini düşünmeye başlıyordu, sonra bunu onu üstsüzken nasıl gördüğü düşüncesi takip ediyordu, nasıl oluyor da daha az kıyafet onu daha çekici yapabiliyordu? Evet, daha önce de erkeklere çekim duymuştu ama kendini ergen bir oğlan çocuğu gibi hissetmemişti.

Erkekler hep böyle mi hissediyor acaba?

Connor’ın parmaklarının geçen saniyelerle birlikte biraz daha, biraz daha yükseğe çıkması, ona en azından Connor’ın da böyle hissettiğini gösteriyordu. Bir an için, içinden geçtikleri ormanlık yola bakıp Connor’a kenara çekmesini söylemeyi düşündü, başlarını yavaş gitmeye, o kısım bitmişti. Ama sonra aile buluşmasına gecikeceklerdi, Faith’in *az önce seks yaptım* izlenimi yaratırken oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. Bu buluşma şu anki haliyle bile yeterince zor olacaktı.

Sesinin çatlama için uğraşarak konuştu. “İki ablan, bir erkek kardeşin, beş de yeğenin vardı, değil mi?”

“Evet. İsimlerle yüzleri eşleştiremezsen endişelenme, ben bile çoğunlukla hatırlamıyorum.” Faith’e sırtıttı ama ardından gülümsemesi silindi. “Sana söylemem gereken bir şey daha var. Annemle babam boşandı. Babam orada olmayacak. Babam asla orada olmayacak.”

Sesinde karanlık bir şey vardı, çenesi kasılmıştı. Belli ki babasıyla sorunları vardı. İçindeki psikolog sorular sormak istiyordu ama aynı zamanda Connor’ın zamanı geldiğinde bunu paylaşmasının doğru olacağını da biliyordu. Yine de “Konuşmak ister misin?” diye sormaktan kendini alamadı.

“Henüz değil.” Connor ona baktı. “Ailemle tanışmanı, önce onları tanımanı istiyorum. Olur mu?”

Telefonda konuştukları o gece olduğu gibi, Faith, Connor’ın kendisine ihtiyacı olduğunu hissetti. Bu nadir de olsa, ona elinden gelen her şekilde yardım etmekten mutluydu. Connor’ın elini tuttu. “Tabii ki.”

Yolun geri kalanında sadece Connor’ın yanında olmanın tadını çıkardı.

Sonra Connor arabasını evin önüne park etti, Faith birkaç mil önce pikaptan kendini atmadığına pişman oldu. Midesi boğazına çıkarken Connor onu evin ön kapısına yönlendirdi. Parmakları parmaklarına dolandı, beraber hole girdiler.

Konuşmaların vızıltısı havayı doldurdu ama Connor’la ikisi içeri adım attıkları anda her şey durdu, üzerlerinde en az bir düzine göz vardı. Connor odanın ortasındaki yaşça büyük, güzel kadına doğru yürüdü, fotoğraftaki kadını bu, onun ya-nağını öptü. “Selam, anne.”

Diğerlerine başıyla selam verdi, Faith ablalarıyla erkek kardeşini tanıyabilmişti, gerçi fotoğraftaki hallerinden biraz daha büyüklerdi artık. Odada onlarla kan bağı olmayan iki de adam vardı, bunlar ablalarının kocaları olmalıydı çünkü ailenin geri kalanına hiç benzemiyorlardı. “Sizi Faith Fitzpatrick’le tanıştırmak istiyorum.”

Faith titreyen elini kaldırdı. “Selam.”

Connor kolunu onun beline doladı. “Faith, Kaleb’in kız kardeşi. Benim de kız arkadaşım,” dediğinde Faith’in midesi ters döndü. Herkesi ismiyle tanıştırdı, Faith de isimleri aklında tutmaya çalıştı. İşin aslı, herkes öyle hazırlıksız yakalanmışa benziyordu ki aslında komik sayılırdı. Connor’ın ailesiyle tanıştırmaya bir sürü kadın getirmediği belliydi.

Benimle gerçekten de ciddi. Gergin olmasına rağmen göğsünde beklenmedik bir hafiflik hissetti. Evet, Connor bunu kendisi de söylemişti ama her zaman laftan çok yapılanlar önemliydi, her ne kadar bu güvenceyi istememeyi dilese de *buna ihtiyacı vardı.*

Koyu saçlı küçük bir çocuk arka bahçeden koşarak eve girdiğinde gözleri sonuna kadar açıldı. “Connor amca gelmiş!” diye bağırdı, dört çocuk daha koşarak içeri girdi. Connor hepsini sırayla havaya atıp tuttu, birkaç dakika içinde oda yine konuşma sesleriyle vızıldıyordu.

Ablalarıyla kardeşi Connor’ı SWAT eğitimini bitirdiği için tebrik etti. Faith’i de konuşmalarına kattılar, ona ne yaptığını, onu tanımalarını sağlayacak soruları sordular. Anneleri yanlarına gelen son kişiydi. Faith’in elini tutup üzerini okşadı.

“Seninle tanışmak çok güzel, Faith.” Nicola, Connor’a gözucuyla baktı, oğluna duyduğu sevgi gözlerini doldurdu. Ona sanki Connor aynı zamanda hem bebeği hem kahramanıymış gibi bakıyordu. Bunu gören Faith’in göğsünde kendi annesine duyduğu özlem tomurcuklandı. Birçok yönden, anne babası öldükten sonra o kadar kendini kapatmıştı ki iki ebeveynini aynı anda kaybetmek gibi olmuştu. Annesi şimdilerde daha iyiydi, birbirlerini arayıp konuşuyorlardı ama Faith yine de onun için endişeleniyordu.

Nicola, Connor’a dönüp yanağını okşadı. “Seninle gurur duyuyorum, *mio bambino*.” İtalyanca konuşmayı sürdürürken Faith’in anladığı tek kelime *bella* oldu.

Connor, Faith’e göz kırptı. “Bu konuda sana katılıyorum. O kesinlikle *bella*.” Annesi başka bir şey söyleyince Connor ona, “Oldu bil,” cevabını verdi.

“Şimdi, hadi yemeğe geçelim,” dedi Nicola.

Faith, Connor’ı kalabalıktan ayırdı. “Annen ne dedi?”

“En sonunda birini bulduğum için mutlu olduğumu, seni çok güzel bulduğumu söyledi. Sonra sana hak ettiğin gibi davranmamı tembihledi.”

Faith kollarını onun beline doladı, parmak uçlarında yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Bu planı sevdim.”

Connor dudaklarını onunkilerle buluşturup Faith’in başını döndüren bir öpücük verdi. Ardından el ele tutuşup Connor’ın yönlendirmesiyle mutfağa yürüdüler. Masanın üzerini kaplayan o kadar çok yemek vardı ki Faith nereden başlayacağını bilemedi. Ama ilk lokmayı almasıyla birlikte ağzının her ya-

nında patlamaya başlayan tatlar, ona bir daha asla Connor için bir şey pişirmeyeceğine yemin ettirdi. Bunları yiyerek büyümüşken olmazdı.

Her ne kadar sürekli konuşan kalabalık, zıp zıp zıplayan çocuklar yüzünden mutfak fazla gürültülü ve yorucu olsa da odanın her köşesine sinmiş sevgiyle enerji, Faith'te arkasına yaslanıp bir süre bunu içine çekme arzusu yaratmıştı. Belki sonsuza kadar. Connor onlardan küçük olmasına rağmen ablalarını kontrol ediyordu, ondaki sorumluluk Kaleb'in kendisiyle ilgilenmesini anımsatıyordu.

Yemek boyunca Connor ara ara durup tek kaşını kaldırarak, onun elini sıkarak ya da gülümseyerek Faith'i de kontrol etti. Faith'in normalde onun yanındayken hissettiği kontrolünü kaybetmişlik hissi kaybolmuştu, Connor elini onun sırtına koyduğunda, aile üyelerinden biriyle yaptığı bir konuşmaya dahil ettiğinde öne çıkan his artık başkaydı. Faith her geçen saniye ona biraz daha âşık oluyordu.

Tuvalete gitmek için aralarından ayrıldığı sırada koridordaki fotoğrafları inceledi. Fotoğraflar arasında bir çocuğunki dikkatini çekti, Faith fotoğrafa yaklaştı, gözlerini kısıp ortada gülümseyen çocuğa baktı. Connor'ın hatlarını anımsatıyordu ama...

“Önceden dünyanın en tatlı tombiğiydi, sence de öyle değil mi?”

Faith, Nicola'ya döndü. “Onu daha önce hiç küçük bir çocuk olarak düşünmemiştim.” Üstelik gerçekten de *tombikti*, sadece yüzü değil, tamamı yusyuvarlaktı.

“Hep çok tatlıydı. Çok korumacı. Hâlâ öyle.”

Connor koridorun başında belirdi. Annesinden Faith’e, oradan da fotoğrafa bakınca suratı düştü. “Ah, olamaz.”

“Ben de tam Faith’e ne tatlı küçük bir çocuk olduğunu anlatıyordum.”

“Pek de küçük değildim.”

“Sen hep benim yakışıklımdım,” dedi Nicola. “Hâlâ öylesin.”

Connor’ın yanakları kızardı, utanmıştı! Faith onun utandığını izlemekten böyle zevk almamalıydı. Connor Maguire’in ateşli oluşuna alışmıştı ama bu bambaşka bir hikâyeydi. O anda, fotoğraftaki çocuğu karşısında gördü.

“Tamam, anne,” dedi Connor. “Beni yeterince utandırdın.”

Nicola onun yanağına kocaman bir öpücük bıraktıktan sonra mutfağa döndü. Faith fotoğrafın önünden ayrılamıyordu. “Çok tatlıymışsın.”

“Tombuldum. Annem bana üç kişilik makarna yedirip duruyordu. Hâlâ her geldiğimde beni şişmanlatmaya çalışıyor.”

“Eh, son baktığımda bedeninde bir gram yağ yoktu, o yüzden bence sorun yok.”

“Tekrar bakmak ister misin? Emin olmak için?” Kafasını açık yatak odası kapısına doğru eğdi, suratında onunla bütünleşmiş ukala sırtması vardı. Kollarını Faith’in beline dolayıp onu inanılmaz kaslı bedenine çekti. “Şanslıydım çünkü lisedeyken basketbolu keşfettim, ağırlık çalışmak için bir salona kaydoldum, daha fazla güçsüz hissetmek istemiyordum. Şekle girdim, yıllar boyunca reddedildikten sonra kızlar beni fark etmeye başladı. Sanırım ben de bundan biraz yararlanmış olabilirim.”

“Sanır mısın?” diye sordu Faith, Connor omuz silkti; *olan oldu, ne yaparsın* tarzında bir hareketti, bu kadar seksi olması kesinlikle yanlıştı. “Şimdi İtalyanca bildiğini de biliyorum, bunu kullanmamana şaşırımdım. Ne kadar seksi olduğunu bilmiyor musun yoksa?”

“Onsuz da gayet iyi idare ediyorum, sonuçta sen buradasın, değil mi?” Dudaklarını Faith’inkilere hafifçe dokundurdu, sanki az önce söylediklerini kanıtlamak istiyordu. “Ayrıca bu... Daha kişisel. Sadece annemin, arada sırada kardeşlerimin etrafında bu dili kullanıyorum.”

“Anladım,” dedi Faith parmaklarını Connor’ın tişörtünün içine sokarak.

“Ama...” Faith’in saçını geri itip elini onun yanağına yerleştirdi. “*Se vuoi, te ne parlo.*”

Kelimeler Faith’i sarmalayıp zaten hızlı atan kalbini biraz daha hızlandırdı. Bir anda kuruyan boğazındaki yumruyu yutup kaşlarını kaldırdı.

“Dedim ki ‘Eğer istiyorsan, seninle konuşurum.’”

Faith ona kelimelerle cevap vermek yerine, Connor’ı tişörtünden öne çekip öptü. Ayak sesleri koridorda yankılandı, ikizler koca gözlerini kırpıştırarak onlara baktı. İkisinin de çocuğu olmadığı düşünülürse, onlar tarafından çok fazla bölünüyorlardı.

Connor kızları salıncakta sallamak için peşlerinden bahçeye çıkarken kolunu Faith’in omuzlarına dolayıp “Bugün benimle geldiğin için teşekkürler,” dedi.

Artık Connor’ı daha iyi tanıyan Faith, onu Jeff’le kıyaslamakta ne kadar hatalı olduğunu görebiliyordu. Adama soku-

lup sımsıkı kucaklarken onu asla bırakmak istemediğini düşünüyordu. “Beni çağırdığın için teşekkürler.”

Connor ailesine el sallayıp Faith’in pikabına binmesine yardım etti. Faith’in kendisiyle gelmesini istemişti çünkü onunla bir gün daha geçirmek, kız arkadaşıyla ailesine hava atmak, her iki tarafa da bu ilişkide her şeyini ortaya koyduğunu göstermek fikri çok güzeldi.

Beklemediği şeyse, Faith’e baktığında kendini bir yamaçtan atlamak üzereymiş gibi hissetmekti; üstelik buna hazırdı, hiç korku yoktu. Hayatında ilk kez, atladığı yamacın dibinde yumuşak bir yüzey olup olmadığından endişeleniyordu. Belki de yere çakılıp asla iyileşemezdi.

Bir insanın bu kadar şeyi hissedebilmesi gerçekten mümkün müydü? Bir parçası bu kadar uzun süre boyunca bu hislerden kaçındığı için kendini aptal gibi hissediyordu, diğer parçası daha önce aklını hiç böyle kaçırmadığına memnundu. Ne kadar ufak tefek olursa olsun, Faith arabanın tamamını kaplıyor gibiydi. Çoktan hayatının bir parçası olmuştu, hiçbir şey onu oradan öylece çıkartamazdı.

“Ne?” diye sordu Faith, yanakları kızarmıştı.

Onu, sıcaklığını kendi teninde hissedebileceği kadar yakınında istiyordu, parmaklarını çıplak teninde gezdirmek istiyordu. “Faith Fitzpatrick, lütfen buraya kayar mısın, çok uzaktasın.” Yanındaki yeri işaret etti.

“Vay be, ailenin etrafında olmak seni de bir centilmene çevirdi.”

“Aklımdan geçenleri bilsen böyle demezdin.”

Faith ona yaklaşınca Connor bacağına tuttu, elini koymak için sırtından daha iyi bir seçenektir. Her şekilde.

Çevre Yolu'na çıkarken ciğerleri sıkışmış gibi hissetti. Zamanın geldiğini hissedebiliyordu ama kendisi ortaya dökmek istese de bedeni geçmişi içinde tutmaya çalışıyor gibiydi. Ama Faith'e gerçeği anlatma zamanı gelmişti, *bütün hikâyeyi*. “Babanla ilk kez, polisi aradığımda tanıştık.”

Faith ona baktı, Connor devamını anlatmadan önce onu kendi evine götürmenin daha iyi olup olmayacağını tartmaya çalıştı. Ama muhtemelen oraya varana kadar korkup kaçacaktı, en azından araba sürerken göğsündeki acı yerine yola odaklanabiliyordu. Gerçi şu an midesindeki boşluğa bakınca bu teorisi de tam olarak doğru sayılmazdı.

“Polisi neden aramıştın?” diye sordu Faith.

“Çünkü babam annemi dövmüştü. Bunu daha önce de yapmıştı, hep yapıyordu. Ama gün geçtikçe kötüleşiyordu. Annem önceden...” Durup derin bir nefes aldı, kelimeleri zorla dudakları arasından çıkardı. “Kavga etmeye başladıklarında bizi odamıza gönderirdi. Sanırım görmezsek babamın ona vurduğunu anlamayacağımızı düşünüyordu. Ama morlukları hepimiz görüyorduk. Ertesi gün nasıl topalladığını da.”

Gözlerini sarı şerit çizgisinden ayırmadan boğazını temizledi. “Ona ne olduğunu sorduğumda bana para verip abla-larımla kardeşimi dondurma yemeye götürmemi söylerdi. Fotoğrafta da gördün, dondurma yemeye çıkmak benim sık yaptığım aktivitelerdendi.”

Faith bir elini onun dizine koydu. “Connor...” Kelimeleri bulamıyor gibiydi.

“Sorun yok,” dedi Connor ona güven vermek isteyerek. *Kendine* güven vermek isteyerek. “Her neyse, ben en büyük erkeğim. Ablalarım bir şey yapamazdı, babam kendisine karşılık verilmesinden hoşlanmazdı. O...” Connor direksiyonu daha sıkı kavradı. “O çok kolay öfkelenir, kendini çok sık kaybederdi. Hepimiz ondan korkuyorduk ama ben büyüdükçe, belki de onu durdurabileceğimi düşünmeye başladım. Bir gece denedim. O... Eh, o benden daha iriydi.”

Bunca yılın ardından bile babasının tek yumrukla onu yere serdiğini söylemekten hoşlanmıyordu. Babası onun gözünü morarttığı için –ona vurduğu için değil, insanların fark edip sorular soracağı bir yere iz bıraktığı için– o kadar sinirlenmişti ki Connor’a bir beysbol topunun gözüne isabet ettiğini söylemesi için yemin ettirmişti, eğer insanlar inanmazsa bir daha asla gün yüzü göstermeyeceği konusunda da oldukça netti. Annesi onu o gece yatağa yatırırken, kendi kırık kaburgalarına rağmen, Connor’a bir daha aralarına girmeyeceği konusunda söz verdimişti. Ona bununla başa çıkabileceğini söylemişti.

Faith, Connor’ın elini dudaklarına götürüp üzerine bir öpücük kondurdu, bu o kadar yumuşak bir öpücüktü ki Connor az kalsın hislerini geride tutan o zayıf duvarı kaybedecekti.

Dişlerini çenesini acıtacak kadar sıkı. “Bir sonraki sefer müdahale etmediğimde kendimi korkak gibi hissettim. Bu yüzden birkaç ay sonra tekrarlandığında çalışma odasına sığıp 911’i aradım. Baban gelen memurlardan biriydi.

Babamı götürdüklerinde ne kadar rahatladığımı anlatamam. Ama tabii annem... O korkuyordu. Bütün ailesi İtalya'daydı, bir işi yoktu. O yüzden babamı hapisten çıkarıp şikâyetçi olmadı, onun bir gün değişeceğinden emindi. Ama babam değişmedi. Bir gün, okuldan sonra eve gitmek yerine polis istasyonuna gittim. Babanı bulup ondan yardım istedim.”

Bir başka arabanın farları arabanın içini aydınlattığında Connor, Faith'in gözlerinin nemli olduğunu gördü. Kahretsin, onu ağlatmak istememişti. Hele ki kendisi de ağlamaya bu kadar yakın hissederken.

“Özür dilerim.” Kelimeler dışarı çıkarken boğazını tırmaladılar. “Bu kötü bir fikirdi.”

“Hayır,” dedi Faith onun elini biraz daha sıkı tutarak. “Connor, kenara çek.”

Connor etrafa bakınıp biraz ötede bir açıklık buldu. Arabasını oraya çekti. Bir an için içeriye ölüm sessizliği hâkim oldu.

Faith kemerini çözüp ona döndü. Yanağına bir damla yaş süzüldü. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sana bana öğrettikleri cevapların hepsini sıralayabilirim ama bu seninle, annenle ilgili, bana babamla ilgili şeyler anlatıyorsun... Ne diyeceğimi bilmiyorum ama bunları söylediğin için mutluyum, durmanı istemiyorum. Ama ağlayabilirim. Buna engel olamıyorum.”

Connor genç kadının yanağındaki yaşı başparmağıyla sil-di, Faith kollarını onun boynuna doladı. Faith'i sıkıca kucakladığı uzun an boyunca onun kokusunu içine çekip kötü anıları dışarı soludu. “Baban bize yardım etmeyi öyle çok istiyordu ki polisi her aradığımda komşulardan şikâyet gel-

diğini söylüyordu, böylece babam arayanın ben olduğumu bilmiyordu.” İlk kez bu hikâyeyi böyle detaylı anlatıyordu. Kaleb’e anlatırken bile çok derine inmemişti. Ona Memur Fitzpatrick’in, babasının annesine şiddet uygularken ailesine yardım ettiğini söylemiş, bu iki yıllık sürüncemeyi es geçmişti.

“Bir gece babam ablalarımın birine saldırdı, annem çocuklarını güvende tutabilmek için bir şey yapmak zorunda olduğunu fark etti. O yüzden polisi aradı. Sonradan öğrendik ki o da uğradığı şiddeti fotoğraflarla belgeliyormuş. Babam birkaç yıl hapse girdi, biz Huntersville’e taşınıp her şeye yeniden başladık. Bir gün sorunlarıyla başa çıkamayanlara yardım edebilmek için polis olacağıma kendi kendime söz verdim.”

Derin bir nefes verdi. En sonunda hepsini anlatmıştı.

Faith arkasına yaslandı, yanaklarından birkaç damla daha süzüldü. Sanki tek kelime konuşulsa ikisi de ağlamaya başlayabilirmiş gibiydi çünkü ailesiyle bu konuda asla konuşmuyordu, bir hata yapmış olabileceğinden endişeleniyordu. “Kaleb, babamın tutuklandığını, babanın da buna yardım ettiğini biliyor ama... Onun her şeyi bilmesini istemiyorum. Ben... Daha önce bir şeyler yapmadığım için hâlâ utanıyorum.”

“Annemi kurtardın sen. Aileni.” Faith elini Connor’ın yanağına koyup bakışlarını onun gözlerine kilitledi. “Asla utanmamalısın.”

“Tam bir psikolog gibi konuştun,” diyerek şaka yapmaya çalıştı Connor ama istediği gibi olmamıştı. Faith ağzını açıp yüzünde o incelemeye yatkın deli doktorlarının yüzlerindeki ifade belirlediğinde, Connor bir parmağını onun dudaklarına

bastırdı. “Dinlediğin için teşekkürler ama daha fazla konuşmak istemiyorum. Benim... Düşünecek başka bir şeye ihtiyacım var.”

Faith kafa salladı, ardından yavaşça öne eğildi. Sıcak nefesinin hemen ardından yumuşak dudakları boynunu okşadı. Connor gözlerini kapatıp hisse odaklandı. Faith onun çenesine öpücükler kondurdu. Parmaklarını onun saçlarından geçirdi, Connor’ın düşünceleri arka planda bulanıklaştı. Ardından dudakları birbirini buldu. Bu daha önceki öpüşmelerinden çok daha tatlı, çok daha yumuşaktı ama şu anda Connor’ın tam da ihtiyacı olan şeydi.

Uzun zaman hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişti. Şimdi eksikliğin *bir şey* değil de *biri* olduğunu anlıyordu. İlişkilerini yürütebilmelerini gerçekten istiyordu çünkü Faith’le tanışmadan önce yaşadığı hayata geri dönmek ona hiç çekici gelmiyordu.

On Beşinci Bölüm

Yüzeysel olarak çok bir değişiklik yoktu. Ama derinlerinde Faith için her şey değişiyordu. Connor'la birbirlerine her bakışları, her dokunuşları Faith'in ona biraz daha âşık olmasına sebep oluyordu. Ondan daha fazla hoşlanamayacağını düşündüğü sırada kendi maratonunu bitiren Connor, Faith koşmaktan vazgeçip yürümeye karar vermesin diye yanına gelip onu sonuna kadar yüreklendiriyor, harika gittiğini söylüyordu. Varmak üzere olduğunu. Bitmek üzere olduğunu.

Faith kendisine meselenin koşuyu ne kadar sürede bitirdiğiyle ilgili olmadığını söylemişti. Bunu, maratonu tamamlarsa bir bireyi şehit düşmüş ailelere gidecek para yardımı için yapıyordu, bütün kalbiyle desteklediği bir şeydi. Ama daha önce hiç ulaşmadığı bir hızla bitiş çizgisinden geçtiğinde onu içten dışa sarmalayan bir gurur hissiyle dolmuştu. Connor'ın kollarına atlayıp onu öpmüş, dikizleyenleri hiç umursamamıştı.

“Yakala,” dedi Connor, Anna'nın mavi kilden çömlerinden birini ona sallayarak.

Faith doğrulup ellerini öne uzattı, aynı anda onu durdurmaya, atarsa diye çömleği yakalamaya çalışırken eli ayağına dolanmıştı. “Sakınatayım deme!”

Connor güldü, elindeki çömleği bırakmamıştı bile. “Gerçekten atacağımı mı sandın?”

“Söz konusu sensen asla emin olamıyorum.”

Connor çömleği Faith’in önündeki sergiye yerleştirdikten sonra onu kollarıyla kısıtırıp ensesine bir öpücük kondurdu. İkisi de maratonun ardından duş alıp Anna’nın eserlerini festivalde sergilemek üzere buluşmuşlardı. Minibüsle tezgâh arasında yaklaşık yüz kez gidip geldiklerinden, karşılardaki standda bir bijuterici gelip beş dakikada tezgâhını kurduğunda ona içerlemekten kendini alamamıştı.

Bütün sütunlarla eserler yerlerine yerleşince Faith telefonu bir fotoğraf çekip Anna’ya gönderdi. Parkla çardağın bir resmini çekmek için çadırların arasına daldı, bugün Cornelius Festival Komitesi’nin, gönüllü olsun olmasın, bir üyesi olduğu için kendini gururlu hissettiğini fark etti.

Standa geri döndüğünde Connor sandalyeye oturmasına müsaade etmeden onu kucağına çekti. Festival başladığında sandalyesine geçmek zorunda kalacaktı ama şimdilik ona yaslanmış, rahat bir şekilde oturuyor, Connor kulağının altındaki hassas noktaya öpücükler kondururken ürperiyordu.

Connor’ın dudakları biraz daha yukarı tırmanıp kulakmemesine sürtündü. “*Mi fai impazzire, bella,*” diye fısıldayınca, Faith’in bütün tüyleri diken diken oldu.

* (İtalyanca) “Beni delirtiyorsun, güzellik.” (y.n.)

Bir boğaz temizleme sesi onları böldü. Kaleb kucığında Ella'yla standın önünde dikiliyordu. Zavallı ağabeyi, kız kardeşiyle en yakın arkadaşının birlikte olduğu gerçeğine alışma sürecini henüz aşamamıştı. "İyi görünüyor." Pos cihazını masaya koydu, kartla ödeme de alabileceklerdi, Faith kendi sandalyesine geçti, böylece ağabeyi her an anevrizma geçirecekmiş gibi görünmeyecekti.

Ella kucaklaşmalarla öpücükler için öne eğildi, ardından balonlarla dolu, renkli stantları işaret ederek babasının elini çekiştirdi, onu da beraberinde götürmeye çalışıyordu.

Kaleb onun kendisini birkaç adım sürüklemesine izin verdi. "Sanırım ben Ella'ya etrafı gezdireceğim. Tabii sizin bir şeye ihtiyacınız yoksa."

"Biz iyiyiz," dedi Faith. "Eğer pamuk şekerciye rastlarsanız ona hayır demem ama." Geniş bir gülümsemeyle ağabeyine baktığında Kaleb ona onaylamaz bir şekilde kafa salladı ama Faith onun kendisine pamuk şeker getireceğini biliyordu.

Gün boyunca bir sürü insan standı uğradı, ülkenin dört bir yanından ziyaret edenler vardı. Connor'a işveli bakışlar atan bir sürü kadın oldu ama o hiçbirine ikinci kez bile bakmadı.

Arada sırada birbirlerinden bir iki öpücük çaldılar, Connor onun kulağına anlamadığı kelimeler fısıldadı, arkasından geçtiği her sefer poposunu çimdikledi, bunu ilk yaptığında Faith az kalsın elindeki tabağı düşürüyordu. Anna'nın çömleri güzel satıyordu. Faith kendini dışlanmış hissetmesin diye onu sık sık haberdar ediyordu. Kazandıkları paranın da bebek konusunda yardımcı olacağını umuyordu.

O günün işleri bitip toplandıklarında Connor onu parmağıyla çağırdı. “Gel buraya.”

Faith kollarını önünde birleştirdi. “Bu konuda konuştuk sanıyordum. *Gel buraya* dediğinde gelmiyorum.”

“Tatlı ağzını izlemekten ne dediğini dinleyemedim. İşin aslı, bu epey sık oluyor.” Ona doğru bir adım attı. “Az önce bensiz yaşayamayacağını mı söyledin?”

Faith ona doğru bir adım attı. “Anca rüyada görürsün.”

“Ah, evet, seninle sevişmeyi çok isterim. Sorduğun için teşekkürler.” Elini genç kadının ensesine götürüp dudaklarını buluşturdu. Hiç acele etmeden, ağzının her noktasını keşfederek, onu kendine bastırarak öptü.

“Memur Maguire?” Bayan Lowery minibüse yaklaştı. “Pasta atma yarışmasındaki rolünüzü unutmadınız, değil mi?” Birinin büyükannesi olsun ya da olmasın, Bayan Lowery’nin zamanlaması gerçekten korkunçtu.

“Ben de tam oraya gidiyordum.” Connor, Faith’in elini tuttu, beraber çardağa yürüdüler. Taze boyayla tahta kiremitler harika görünüyordu, etrafta ışıldayan beyaz ışıklar buraya harcanan emeği gözler önüne seriyordu.

İstasyondan birkaç kişi stantta toplanmış, Grant Sullivan’a pasta atılmasını izliyordu. Connor, Faith’i arkadaşlarıyla tanıştırtırken asla bırakmadı. Kaleb yanlarına geldi, saçları ıslaktı, üzerinde farklı bir kıyafet vardı.

“Senin sıranı kaçırdım mı?” diye sordu Faith. Kaleb’in bir süre önce Ella’yı eve götürdüğünü biliyordu ama ağabeyine bir iki pasta fırlatabileceğini düşünmüştü. Sadece hayır amaçlı tabii ki.

“Evet, şimdi döndüm. Bayan Ferguson, Ella ile Anna’nın yanında ama ben gelip katkıda bulunabileceğimi düşündüm. Anna’nın bütün çömllekleriyle standı eve götürüp...” Connor’un sırtına bir tane patlattı. “Ortağımın yeterince pasta yağmuruna tutulduğundan emin olurum dedim.”

Faith onların arasının nasıl olduğunu çözmeye çalıştı ama ikisi de o kadar düz bir ifadeyle bakıyordu ki emin olamadı. Connor minibüsün anahtarlarını cebinden çıkarıp Kaleb’e verdi. “Her şey minibüste. Ben Faith’i eve getiririm.”

Grant, üniforma giymiş bir polis şeklinde boyanmış, yüz kısmında bir boşluk olan tahta panelin arkasından çıktı, belli ki bir polise pasta fırlattığınızı bilmeniz gerekiyordu. Connor kendi kafasını boşluğa soktu. Festivaldeki diğer bütün aktiviteler yavaşlamaya başlamıştı, kalabalık, kalan son polise pasta fırlatılmasını izlemek için alana toplanıyordu.

İlk müşteri Kaleb oldu, hedefi tam on ikiden tutturdu. İstasyondan arkadaşları onlara tezahüratlarda bulundular, geri kalanlar güldü, Faith sonrasında bir kavgaya dönüşmeyeceğini umdu. Kaleb aşağı inip Faith’in yanına geldiğinde uzun bir nefes verdi. “Doğrusu şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Faith’in yanında dikilip beraber insanların pasta fırlatmak için para ödemelerini izlediler, çoğu hedefi kaçıyordu ama pastalar her seferinde Connor’ı biraz daha kremaya boyayacak kadar dört bir yana saçılıyordu. Son bir pasta kaldığında Faith parayı kutuya atıp öne çıktı, elinde bol kremalı, ağır bir pasta tutuyordu.

“Lütfen bana bunu kendin pişirdiğini söyleme,” dedi Connor. “Sonrasında en azından yalayabileceğim bir şey olsun istiyorum.”

“Ah, bunu çok fena ödeyeceksin.”

Connor’ın gülümsemesi genişledi. Faith nişan aldı, Kaleb’in çocukken ona öğrettiği teknikleri hatırladıktan sonra pastayı fırlattı, aynı Kaleb gibi o da tam on ikiden vurmuştu. Üstelik Kaleb’den daha fazla tezahürat aldı.

Connor panelin arkasından çıktı. Elini yüzünden geçirip büyük miktarda pastadan kurtuldu ama krema hâlâ kirpikleri ve suratındaydı. Genç kadına doğru yürüdü, Faith daha karşı koyamadan onu öptü. Faith bir an itiraz etmeyi denedikten sonra pes etti, öpüşürlerken kremayla muzlu pudingin tadını alıyordu.

Etkinliğin sonlanmasıyla insanlar işe koyuldular, bir hortumla pastalardan kalanları yıkadılar. Komiteden bir kadın Connor’a bir bez verince Connor kendini temizledi, bütün o çalışma ve sihir bir günde bitivermişti

Kaleb elini Faith’in omzuna koydu, bakışları Connor’la ikisi arasında gidip geldi. Faith onun başka bir nutuk çekeceğini düşünüyordu ama onun yerine Kaleb sadece, “Dikkatli ol, tamam mı?” diye sordu.

Faith kafa salladı. “Tamam.”

Connor onlara yaklaştı, aralarında bir kez daha sözsüz bir konuşma geçti. Ardından ağabeyi, erkek arkadaşına yarı selamlama yarı onaylama tarzı bir jest yaparak arkasını dönüp uzaklaştı. Connor, aynı Kaleb gibi, rahatlamayla iç geçirdi.

Faith onun araları bozuk olduğu için üzgün hissettiğini biliyordu, en sonunda normale döndüklerini görmek güzeldi.

Connor sırtıp Faith'i kendine çekti, bir elini Faith'in tişörtünün altına soktu. Çardağın ışıkları Connor'ın yüzünü yumuşak bir ışıkla yıkıyor, Faith'e onun çenesinde çıkan kirli sakalı, burnunun hatlarıyla dudaklarını rahatça görme şansı veriyordu.

"Bu konuda bir şey yapmadan bana böyle bakmana sadece bir saniye daha dayanabilirim," dedi Connor, parmaklarını Faith'in sırtına gömdüğünde bedenine bir arzu dalgası yayıldı.

Faith ona sokuldu, göğüslerini Connor'ın göğsüne bastırıyordu. "Korktuğumu mu sanıyorsun?"

Connor gözlerinin içine baktığında Faith kendini çırılçıplak hissetti, üstelik iyi anlamda da değildi. "Korkuyorsun. Ama korkmamalısın."

Kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Dudaklarını yaladı, Connor titrek bir nefes verdi. Kendini aynı anda hem bu kadar güvende hem bu kadar kontrol dışı hissettiği hiç olmamıştı. "Beni eve götür."

Connor yutkundu, konuştuğunda sesi çatallı çıktı. "Ev derken..."

"Senin evine."

Yol işkence gibiydi, bitmek bilmiyordu, Faith yanında kısacık şortuyla oturuyordu, eli Connor'ın bacağına o kadar

yukarıda duruyordu ki Connor sürekli oturuşunu düzeltip evine kadarki mesafeye küfrediyordu.

Faith bacağını sıkıp Connor'a yaramaz bir sırtışıla baktı, onu delirttiğini biliyordu, Connor kendisiyle uğraştığı için onu pişman edecekti. Evi görüş alanına girdiğinde hızlandı. Sadece... birkaç... saniye... daha...

Garaj yoluna girdikten sonra motoru kapattı. Tek bir hareketle Faith'i kucağına çekip dudaklarını onunkilere bastırıldı. Dudaklarının artık tanıdık gelen tadını, ağzının sıcaklığını özlemişti. Faith ellerini onun saçlarından geçirip kalçalarını ileri geri oynattığında Connor'ın gırtlığından tutamadığı bir inilti yükseldi. Aralarındaki ateş, birbirlerine dokunup soluklarını çaldıkları her saniye yükseliyordu.

Dudaklarını ayırmadan bir kolunu genç kadına sıkıca dolayıp pikabın kapısını açtı. Eve giderken yalpalıyorlardı, öpüşmeyi kesmiyor, birbirlerinin kıyafetlerini çekiştiriyorlardı. Salona girdiklerinde Faith onun tişörtünü çıkarttı. Faith'in tişörtü koridorda yere düştü. Ardından kadının ipeksi teni Connor'ın çıplak gövdesine yaslandı, aralarında sadece onun ince dantelden sutyeni vardı. Faith parmaklarını Connor'ın kemerine takıp onu kendine çekti.

“Beni böyle istemen çok hoşuma gidiyor,” dedi Connor.

Faith onun kotunun düğmelerini çözdü. “O zaman birazdan olacıklara bayılacaksınız.”

İşte tam da Connor daha fazla tahrik olamayacağını düşünürken Faith böyle bir şey söylüyordu. Onu kucaklayıp odasına götürdü, yatağa bıraktı. Dikkat dağıtacak kadar kısa şortu-

nu çıkardığında bir an için durup önündeki manzarayı zihnine kazıdı, ömründe hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Faith sadece güzel değildi, aynı zamanda Connor'ın teninin içine, ruhuna sızmıştı. Çok uzun bir süre boyunca kendini kapatmış, birilerini önemsemeyi kafasında acı çekmekle, hayal kırıklığıyla aynı yere koymuştu. Ama şimdi kalbi sonuna kadar açıktı, bu aynı anda hem korkunç hem de harikaydı. Bir şeyler söylemek istedi. Faith'e onu umursadığını söylemek istedi. Onun, başına gelen en güzel şey olduğunu söylemek. Ama bunları klişe bir filmde alınmış cümleler gibi göstermeden nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu, Faith'leyken klişe cümlelerden uzak durmak istiyordu.

Faith sırtını doğrultup Connor'ı kendine çekti. Connor onu uzun uzun öpüp bedenini kendi bedeniyle kapladığında kelimelere ihtiyacı olmadığını anladı.

Faith başını Connor'ın omzuna yasladı, bir adamın göğsünden daha rahat bir yer olmadığını düşündü. Özellikle de Connor'ın kaslı, çıplak göğsünden. Nefes alışverişleri hâlâ normalden biraz hızlıydı, bedenindeki son bulmayan artçılar tenini ürpertmeye devam ediyordu. Connor'la sevişmenin iyi olacağını biliyordu ama bu kadarını tarif edebilecek kelimeleri yoktu. Sevişme esnasında Connor'ın ona nasıl baktığı aklına gelince... Daha önce biriyle böyle bir yakınlık kurmamıştı.

Connor parmaklarını onun sırtında aşağı yukarı gezdiriyordu. Bir dakika sonra eli durduğunda, "Hayattaki en bü-

yük korkum babam gibi bir adama dönüşmekti, sevdiğimi iddia ettiğim insanları sinirlenip incitmekten korkuyordum. İnsanları kendimden uzak tutmak daha kolay geliyordu,” dedi.

Faith onun yüzünü görebilmek için döndü.

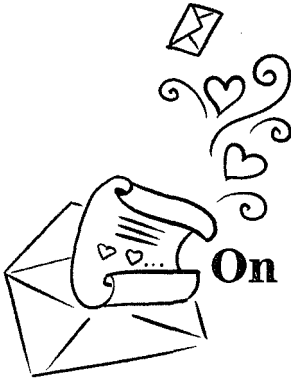
“Seni hayatıma bu şekilde almaya hiç niyetlenmemiştim, Faith. Ama sanırım seni gördüğüm anda kalbimi çaldın. Seni asla incitmem. Bir başkasının da seni incitmesine asla izin vermem. Bunu bilmeni istiyorum.”

Faith’in göğsü daraldı. Elini Connor’ın kalbinin üzerine koyup avcunun altında atan kalbi hissetti. “Biliyorum.”

Connor rahatladı ama kelimeleri Faith’e onun kim olduğunu anımsatmıştı. Endişeleri içinde uyandı. Kahraman kompleksine gelince, Connor’ınki standartların çok üstündeydi. Başta onun bir kahraman olarak tanınmak istediğini düşünmüştü ama şimdi, gençken elinden gelen her şeyi yapmadığını düşündüğü için herkesi kurtarmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Başkalarına yardım etmek için kendisini hiç düşünmeden feda ederdi; tıpkı Faith’in babası gibi.

“Bebeğim? Ne oldu?”

Faith kafasını iki yana salladı. Kafasından geçenleri kelimelere dökerse bu mükemmel geceyi mahvedecekti, bir süre daha böyle kalmak istiyordu. Biraz yukarı tırmanıp onu öptükten sonra sarıldı, bedenleri birbirine böyle kenetliken kendi kendisine bir çözüm bulabileceklerini söylemek çok daha kolaydı.

On Altıncı Bölüm

Faith uyandığında Connor'ın telefonda konuştuğunu duydu. Üzerine bir şeyler geçiriyordu, telefon kulağına yapışmıştı. Penny onunla birlikte hareketlenmişti, kulaklarıyla kaşları Connor'm her hareketiyle şekil değiştiriyordu.

“Ne kadar kötü?” diye sordu Connor. Bir anlık sessizliğin ardından genç adamın telefonu tutan eli kasıldı. “Bir silah mı? Lanet olsun!” Dişlerini kenetleyip kafasını iki yana salladı. “Evet, geliyorum. İçeri girdiğimizde, umarım o lanet piç silahını bana doğrultur. Bir bahane işime gelirdi.”

Faith'in midesi düğümlendi. Doğrulup oturarak çarşafı üzerine çekti. Connor telefonu kapatıp ona baktı. “Özür dilerim. Uyandırmak istememiştim.”

“Her şey yolunda mı?” Nefesini tuttu, Connor'ın ağzından çıkabilecek cümlelerden ya da söylemeyeceği şeylerden korkuyordu.

“İşe gitmeliyim. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ama sen istediğin kadar kal, olur mu?” Eğilip onu öptü.

Faith tişörtüne asılıp gitmesini önledi. “Neler oluyor?”

“Sadece iş. Seni sonra ararım.” Onu bir kez daha öptü; öpücük bile denemeyecek kadar kısaydı, sonra da gitti. Penny kapıda sızlandı, ardından yatağa çıkıp Faith’in yanına yattı. Bir kez daha sızlandığında Faith de ona katılmak istedi. Kalbi sıkıştıkça sıkışıyordu. Köpeği okşadı. Kafasında Connor’un cümleleri dönüp duruyordu. *Bir silah mı ve hemen ardından, Umarım o lanet piç silahımı bana doğrultur.*

Kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordu, nefesleri ciğerlerine çok hızlı doluyor ama ardından çıkmıyorlardı. Oksijenin içinde boğuluyordu.

Baktığı her yerde Connor’un kim olduğunu ona hatırlatan bir şeyler vardı. Onun bir SWAT ekibi üyesi olduğunu gösteren sertifika. Başka birkaç polis memurunun yanında çekilmiş bir fotoğraf.

Telefonunu çıkarıp onu aradı, sesini duymaya ihtiyacı vardı. Connor’un ona neler olduğunu anlatmasına ihtiyacı vardı.

Telefon çaldı, çaldı, ardından sesli mesaja düştü. Connor’un daha önceden kaydettiği mesaj Faith’e ihtiyaç duyduğu güveni vermiyordu. Annesinin evde volta atarak tırnaklarını kemirip saati izlediği geceler aklına geldi. Babasının gelmediği her dakika havadaki gerilim artardı. Voltadan daha kötüsü, hareketsizlikti.

Bir silah, bir silah, bir silah. Connor her gün silahlarla uğraşıyordu. Babası gibi.

Ta ki bir gün işinin tehlikeleri ağır basana kadar.

Faith gözlerini sımsıkı yumduğunda gözkapaklarının arkasında tabutta yatan babası belirdi, annesi tabutun kenarlarına

tutunmuştı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Panik, keskin uçlu buz parçaları gibi damarlarında akmaya başladı, değdiği her yeri soğutup katılaştırıyordu.

“Bunu yapmam,” diye fısıldadı titreyen ellerini alınına bastırarak. Connor’la beraber olacak kadar güçlü durmak istiyordu, bunu o kadar çok istemişti ki kendini bir şekilde her şeyin yolunda gidebileceğine inandırmıştı. Hayatta stresli durumlarla başa çıkmak için kullanabileceğiniz yollar vardı, evet ama aynı zamanda kendinizi, sizi sonsuz bir depresyona sürükleyecek, panik atak krizleri geçirmenize sebep olacak durumların içinden çıkmanız gerektiğini bilecek kadar da iyi tanımak zorundaydınız. Eğer Connor yaralanırsa ya da başına daha kötü bir şey gelirse, Faith bunu asla atlatamazdı. Ama eğer onunla hayatını kalıcı olarak birleştirir de sonrasında böyle bir şey olursa...

Hayatta kalabileceğini sanmıyordu.

Bunu bir kez daha yapamazdı.

Bütün kıyafetlerini toplayıp olanca hızıyla giyindi, Connor’ın evine son bir kez baktı.

Ardından en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Kaçtı.

Kaleb kapıdan içeri dalan Faith’e baktı. Ella onun yanında oturmuş, kanepede mısır gevreği yiyordu, üstelik sözde salonda bir şeyler yemek yasaktı.

Faith’in hüznü bütün hatlarına işlemiş olmalıydı çünkü Kaleb ayağa kalktı. “Seni incitti mi?”

Faith kafasını iki yana salladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu.

“Sana babamızı nereden tanıdığımı anlattı, değil mi?”

Faith burnunu çekti. “Evet. Yani, bunu önceki gün yaptı.”

Kaleb ellerini ceplerine itti. “O halde tamam. Seni inciteceğinden korkmuştum ama aslında o iyi bir adam. Aslına bakarsan bu zamana kadarki en yakın arkadaşım. Bir adamın karısıyla, çocuğuyla zaman geçirmek isteyecek çok fazla bekâr adam yok. Eğer sana bunu anlattıysa seninle ciddi olmalı.”

Faith’in boğazı öyle sıkıştı ki acısı kalbine kadar indi. “O iyi bir adam. Ama ben yapabileceğimi sanmıyorum, Kaleb. Her gittiğinde dönecek mi diye kendimi yiyeceğim. Kendime defalarca ve defalarca buranın güvenli bir kasaba olduğunu söyledim ama babamın tabutu aklımdan çıkmıyor, ben...” Yanağından bir damla yaş süzüldü, burnunu çekti. “Ona üzgün olduğumu söyle. Connor’a, onu olduğu insan için destekleyecek birini hak ettiğini söyle.”

Kaleb’in yüzü düştü. “Faithie, bunu yapma. Sonsuza kadar kaçamazsın.”

Faith yüzündeki yaşları elinin tersiyle sildi. “Döneceğim. Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Uzun zamandır annemi görmek istiyordum zaten. Hem hazır fırsatım varken biraz gezmeliyim, değil mi?” Ella’ya gözucuyla baktı. “Bayan Ferguson ona birkaç gün bakar mı dersin? Eğer ona bakacak kimseyi bulamazsan tabii ki kalırım ama...”

“Biz hallederiz. Anneme sevgilerimi ilet, bebek doğduktan sonra onu görmeyi çok istediğimizi söyle.” Kaleb elini kardeşinin omzuna koydu, Faith, ağabeyinin yoğun hislerle

boğuşunu açıkça görebiliyordu, bu da daha fena ağlamasına sebep oldu. “Seni de görmeyi çok isteriz.”

Faith koşarak odasına dönüp en temel ihtiyaçlarını bir çantaya doldurdu. Bunun bir şeylerle başa çıkmak konusunda en sağlıklı yol olmadığını, her şeyi sürekli altüst ettiğini biliyordu. Kaçmak istemesinin bir nedeni de Connor’ın hayatına da kendi hayatına yaptığı gibi zarar vermekten korkmasıydı. Kaleb’den bahsetmeye gerek bile yoktu. Ağabeyinin, hayatında ters giden şeyleri yoluna sokma zamanı geçmişti.

Anna uyuduğundan Faith ona sessiz bir veda öpücüğü gönderdi. Ardından salona geçip Ella’yı kucakladı. Yeğeni kollarını boynuna doladığında Faith’in gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. “Seni seviyorum, prenses.” Ella’nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dönüp Kaleb’i kucakladı. “Üzgünüm. Ondan benim için özür dilemeyi unutma.”

Kalbi ikiye ayrılmış gibiydi. Ama eğer kalırsa kalbiyle benliğinin tamamen paramparça olacağından korkuyordu. Connor’ın kollarında olmak, ona biraz daha, biraz daha âşık olmak bir süre için güzel hissettirirdi. Ama gerçekte, korku onu her gün biraz daha ele geçirirdi, aldığı aramaların ardından giden Connor’ın dönmeme ihtimali hep üstlerinde olurdu. Faith bunu izleyemezdi. Her gün bu kadar endişeyi kaldıramazdı.

Bu yüzden bir süreliğine uzaklaşacak, ardından stajı başlamadan önce üniversite yerleşkesine yakın bir daire bulacak, hatta zorunda kalırsa ucuz bir motele taşınıp sıfırdan başlayacaktı. Cornelius’u ziyarete geldiğinde Connor’dan mümkün olduğunca kaçacaktı. Connor bunu atlatırdı.

Muhtemelen Faith’in atlatacağından daha hızlı.

*

Connor gününü raporları doldurup Erica'nın hastaneden çıkar çıkmaz kalacak bir yerinin olacağını garantilemek için sosyal hizmet uzmanlarıyla görüşerek geçirmişti. Hal bu kez onu dövmenin yanı sıra bir de silahla tehdit etmişti. Her ne kadar onu tutuklamayı çok istese de bu işi Sullivan'a bırakmıştı. Kendisini piç kurusuna vurmaktan alıkoyamayacağından korkuyordu, sırf o sinirine hakim olamadı diye Hal'in tutacağı avukatın onu ait olduğu yerden çıkarmasını istemiyordu.

Ağır darp ciddi bir suçlamaydı, Erica'nın yardımıyla Hal'in mahkûmiyeti kesindi. Onu bizzat arkadaşının evine götürdükten sonra Kaleb'in evine sürdü. Faith'i görmeye ihtiyacı vardı. Onu kollarının arasında tutup iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı, böylece kendisi de iyi olabilecekti. Arabası garaj yolunda olmayınca telefonunu aradı.

Faith cevap vermedi.

Yürüyüp evin kapısını çaldı. Kaleb verandaya çıktığı anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Önceki gece araları düzelir gibi olmuştu ama muhtemelen Faith'le yattığı için sinirliydi. Connor ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Ama adamım, sana yemin ederim ona hak ettiği gibi davranacağım. Sanırım ben... Ben onu seviyorum."

Kaleb üzüntüyle iç geçirdi. "Faith gitti."

Connor'un kalbiyle ciğerlerini çelik parmaklar kavramış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm, ahbab. O bunu hep yapar. Senden özür dile-

diğini söylememi istedi. Sonra gitti. Ne zaman döner ya da... Döner mi bilmiyorum.”

Faith telefonuna gözucuyla baktı. Connor arıyordu. Yine. Wythesville’e birkaç saat önce ulaşmıştı, büyükannesiyile büyükbabasının evinde, sıkış tepiş ofisteki koltuğu hazırlıyordu ki uyuyacak bir yeri olsun. Hepsi Faith’in ziyarete gelmiş olmasına çok sevinmişti, bu da sadece onun suçluluk hissini artırmıştı. Evet, daha önce ziyarete gelmeliydi ama bunu yapmak için başka bir yerden kaçması gerekmemeliydi.

Telefonu bir kez daha çalınca Faith buna daha fazla dayanamadı. Connor en azından düzgün bir vedayı hak ediyordu. Telefonu açtığı anda Connor’ın tok sesi kulaklarını doldurdu. “Sarışın, o güzel kışını kaldır da buraya dön.”

Faith telefonu sıkı sıkı tuttu, dizleri titriyordu, kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefesi sıkıştıyordu. “Bak, sen harika bir adamsın...”

“Hayır. Sakın başlama. Ben harika bir adam falan değilim. Ben sinirli bir adamım, telefonunun sinyalini takip edip peşinden gelmek üzereyim. Gerekirse seni sürükleyerek geri getiririm.”

Faith’in ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. “Bunu olması gerekenden daha zor bir hale getiriyorsun.”

“İyi.”

Birkaç kez yutkunmayı denediye de başaramadı. “Bir polis olduğun gerçeğinin ötesini görebileceğimi, SWAT ekibi-

nin bir üyesi olmanın bir sorun yaratmayacağını söyleyerek kendimi kaldırdım. Ama bunu yapamam. İlişkimizin yürümesi mümkün değil, Connor.”

“Faith, sana ihtiyacım var.”

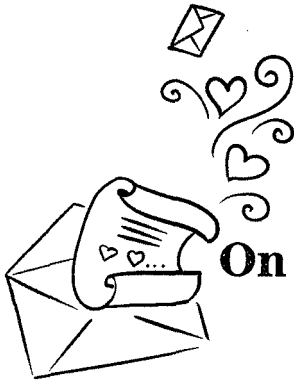
Gözlerini defalarca kırptıysa da gözyaşlarını geri itemedi. Yarı yatar pozisyonunu değiştirip koltukta oturdu. Odada bir sürü fotoğraf vardı: anne babasıyla, ağabeyiyle. Fotoğraflar çok eskiydi çünkü sonrasında bütün bir aile fotoğrafı çekmeleri mümkün olmamıştı. Fotoğraflara bakmak kararım kuvvetlendirdi ama kolaylaştırmadı.

“Bunu söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?” diye sordu Connor.

“Sen bu sabah seni silahlardan bahsederken dinlemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Birinin sana silah doğrultmasını *umdu*. Sonra gittin, bense senin iyi olup olmayacağını bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey babamdı. Sen kendini her gün tehlikeye atıyorsun, ben bunu yapamam. Seni, bugüne kadar kimseyi umursamadığım kadar umursuyorum ama bunu yapamam.” Sesi çatladı, yeniden ağlamaya başladı.

Connor’ın nefesini duyabiliyordu, onun aldığı her nefes Faith’in göğsünü delip geçiyordu. Artık doğru şeyi yaptığını biliyordu. Eğer Connor karşısında dikiliyor olsaydı bunu asla başaramazdı. “Sen gerçek bir kahramansın. Sen harikasın.” Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, göğsünden acı yayılmaya başladı. “Ama ben seninle olamam. Çok üzgünüm.”

Connor ona karşılık veremedi aramayı sonlandırıp telefonu uzağa attı.

On Yedinci Bölüm

Connor her şeyin sınırını bu kadar bozduğu başka bir zaman hatırlamıyordu. Sabah koşuları onu sakinleştirmek yerine sinirlendiriyordu, işe giderken arabasını çok yavaş giden arabalara geçirmek istiyordu, bu muhtemelen bir polis için oldukça amatör bir davranıştı. Şimdi de boş kahve demliği yüzünden işyerinde aklını yitirmek üzereydi.

Taze kahve yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? Bir an için camın kırıldığını, bunun kendisini ne kadar rahatlatacağını düşündü.

Sonra yine Faith, Faith, Faith olacaktı. Elleriyle yüzünü ovaladı. Altı gün olmuştu, gittiği için ona hâlâ kızgındı. Dün gece neredeyse Rusty Anchor'a gidip eve atacak bir kadın bulacaktı; Faith'in anısını, üzerinde uyuduğu yastıkta bıraktığı kokuyu silmeye kim yardım edecekse razıydı... Ama kimse'nin Faith'leyken hissettiklerini silmesine yardım edemeyeceğini biliyordu, işin aslı, onu silmek istemiyordu. Bu da onu daha çok sinirlendiriyordu.

Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak geçirdiği onca yılın ardından ufacık bir sarışın her şeyi yüzeye çıkarmıştı. İçindeki boşluk geri dönmüştü ama artık daha kötüydü çünkü şimdi onsuzken nasıl hissettiğini biliyordu. Sonra yine öfke geliyordu, bu üzgün olmaktan daha iyiydi. Artık babasının neden bu yolu seçtiğini anlıyordu.

Boş kahve demliğini tezgâha çarparak onu doldurmaya tenezzül etmeden masasına dönüp bitmek bilmez evraklara gömüldü. Bugün ofiste tıkılıp kalmak istemiyordu. Dışarıda olmak istiyordu, kasabada Faith'i aklından uzaklaştırabilecek olaylar olsun istiyordu.

Faith ona bir kahraman olduğunu söylemişti ama onunla olamazdı. Bir kahraman olması, Faith'in onunla *olmamak* için tek sebebiydi.

Bir kalem alıp masaya vurmaya başladı. Başka bir şey yapabilir miydi? Güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başlayabilirdi ama muhtemelen Faith bunun bile çok tehlikeli olduğunu düşünürdü. Onu arayıp manasızca inatçı davrandığını söylemek istiyordu ama Faith telefonlarına çıkmadığından bunu ancak sesli mesajla yapabilirdi. Hayatta her şey riskti. İyi eğitilmiş polislerin sokaklarda olmaması daha büyük bir riskti.

Kalemi masaya fırlatıp küfretti.

“İyi misin?” diye sordu Kaleb bilgisayar ekranının arkasından başını çıkararak.

“Kız kardeşin beni çok sinirlendiriyor.”

“Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Ama eğer sana daha iyi hissettirecekse, ben onunla dün konuştum, sesi çok kötü geliyordu.”

Bu gerçekten de iyi hissettirdi, diye düşündü ama hemen ardından Faith'in acı çektiğini düşünmek göğsünün acımasına sebep oldu. Gerçekten darmadağın olmuştu. Bilgisayarına dönüp verileri işlemeye başladı. Matematikte iyiydi. Belki de bu alanda bir kariyer seçebilirdi.

Ama bundan nefret ederdi.

Hayır, sikerler. İşler zora sardığı anda kaçıp giden bir kadın için kariyerini falan değiştirmeyecekti. Hayatını istediği gibi yaşayacaktı. Eninde sonunda bu boşluk da yok olurdu.

Eğer bunu kendine yeterince söylesen bir gün gerçeğe dönüşürdü.

Faith haftalar boyunca istediği saate kadar uyumanın hayalini kurmuştu. Sessizlik istemişti, yapılması gereken işler listesinin önünde uzanmadığı bir gün istemişti. Ama şimdi o günler elinin altındayken onlardan nefret etmişti. Minik ayakların onu uyandırmak için gelirken çıkardığı pıtırtilar yoktu. Yatağına tırmanıp ona sarılan, çikolatalı süt isteyen ya da oje sürmek için hevesle bekleyen bir Ella yoktu. Onu *Uyuyan Güzel* tarzında uyandıran seksi bir polis yoktu.

İyileşeceği yerde, iki kaburgasının arasında acıyan yer her gün biraz daha derine iniyordu. Kendine hareket ederse iyi olacağını söyleyerek koşu takımlarını giyip evden çıktı. Koşmak için kötü bir yer değildi ama ıslıl ıslıl Norman Gölü'nün yanında koşmaya da benzemiyordu.

Connor, Penny'yle sabah koşusunu muhtemelen saatler önce tamamlamıştı. Bunu düşündüğünde yalpalayıp kafasını

iki yana salladı. Aralarındaki mesafenin Connor'ı unutmakta ona yardımcı olması gerekiyordu, onu başka bir şeyi düşünemez hale getirmesi değil. Daha önce taşındığında ya da hayatından birini çıkardığında, arkasında bıraktıkları arada sırada aklına gelirdi ama hiç bu kadar tükendiğini hissetmemişti. O kişiyle arasına koyduğu mesafenin her metrésinin ona acı verdiği hiç olmamıştı.

Eve döndüğü sırada annesi kahvaltı faslını çoktan sonlandırmıştı. Büyükannesiyle büyükbabası televizyonun karşısında gündüz kuşağı programlarını izliyorlardı ama dedesi uyuyordu, günün ilk şekerlemesi bu saate denk geliyor olmalıydı.

Anneannesi ona gülümsedi. “Günaydın, tatlım.”

Faith eğilip onu kucakladı. “Günaydın. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Anneannesi hayır anlamında kafa sallayıp ardından dikkatini yine televizyona verdi. Faith hızlı bir düşün ardından bir fincan kahve yapıp bahçeye uğraşan annesinin yanına çıktı. Annesi oturup koluyla alnını sildi. Eldivenleriyle kotunun dizleri toprak içindeydi ama halinden memnun görünüyordu.

Annesi “Sulama kabını getirir misin?” diye sorunca, Faith kupasını bırakıp plastik kabı annesine uzattı. O da yere eğilip otları yormaya başladı, madem buradaydı, yardım edebilirdi.

“Bana buraya gelmenin gerçek sebebini anlatacak mısın?” Faith bu soru üzerine donakaldı. Küçük bir kızken annesinin inanılmaz bir altıncı hissi vardı, ne zaman üzgün olsa ya da zorlansa bunu hemen anlardı. Ama babasının ölümünden

sonra hiçbir şeyi görmez, duymaz olmuştu. Ona bakarken, annesinin yıllardır olmadığı kadar kendisi gibi görüldüğünü fark etti.

Bu tek soru, Faith'in bütün hikâyeyi ortaya dökmesine yetti de arttı. On sekizinci yaşından başladı anlatmaya, bunu yapabildiği ilk anda Cornelius'tan kaçıışı annesinin de anlayabileceği bir şeydi, sonrasında onu aldatan eski sevgilisinden nasıl kaçtığını anlattı, sonra da Connor'a âşık olduğunu fark edip ödü patlayınca arabasını Virginia'ya sürüşünü.

Annesi derin bir nefes aldıktan sonra ciğerlerindeki havayı bıraktı. "Geçmişle başa çıkmak konusunda benden daha iyi olacağını ümit etmişim."

Faith kafasını olumsuz anlamda salladı. "Dersler aldım, bu konudaki çalışmaları okudum... Hâlâ bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yani aslında geçmişini kabullendim, gerçi babamı hâlâ çok özliyorum. Ama aynı tehlikelerle sürekli yüzleşen bir adamla bile bile bir ilişkiye başlamak? Senin yaşadıklarını yaşamak? Sen bunu nasıl başardın?"

Annesi küreğini bırakıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben babamı on altı yaşından beri seviyorum. Bir polisle evlenerek neyin içine daldığımı bilmediğim doğru. Ama bana geçmişe dönüp her şeyi değiştirme şansı verselerdi bile yine onunla evlenirdim." Sesi titreyip gözleri yaşardı. "Onunla birlikte benim de bir parçam ölmüş olsa bile."

Faith uzanıp annesinin elini tuttu.

"Üstelik yeniden kendimi buldum." Bahçeye işaret etti. "Bitkilerim, annem babamla ilgilenmek. Sen, Kaleb, Anna ile

küçük Ella. Siz beni mutlu ediyorsunuz. Hayata devam etmemi sağlıyorsunuz.”

“Ama gittiğinden beri Cornelius’a hiç dönmedin.”

Annesi üzgün bir gülümsemeyle ona baktı. “Oraya gitmektense ağabeyinle ailesini buraya sürükleyerek getirmek konusunda oldukça iyiyim. Bir psikologla konuşmaya başladım, Anna doğum yaptığında oraya dönebileceğimi umuyorum. Zamanı geldi. Geldi de geçti.”

“Ben sana yardım ederim,” dedi Faith. Tabii bu onun da geri dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Son birkaç gündür olduğu gibi, kafasının içinde Connor’ın sesini duydu: *Sana ihtiyacım var*. Her seferinde kelimeler kalbinde daha derine saplanıp görünmeyen bir yerlerinin kesintisizce kanamasına sebep oluyordu. Elini göğsüne koyup acıyan yere bastırdı. Bir ayrılığın ardından, aylarını birlikte geçirdiği bir adamdan ayrıldığında bile kendini bu kadar kötü hissettiği olmamıştı hiç.

Bu saçmalık. Onu tanımıyorum bile.

Ama daha bunu düşündüğü anda, aslında doğru olmadığını biliyordu. Connor’ın onu ailesiyle tanışmaya götürdüğünü düşündü, onu kimseye yapmadığı bir şekilde hayatına aldığını Faith bile biliyordu. Onu bir çocuk olarak gözünün önüne getirdi: Babasından korkan ama annesini güvende tutmak için polisi arayan bir çocuk. Faith’e kendi korkularıyla yüzleşirken yardım etmiş, onu duvarlarının arkasına almıştı. Faith ise onu terk etmişti.

“Her şeyi mahvettim, anne. Ona çok âşık olmadan önce Connor’dan kaçabileceğimi düşündüm, sonuçta bunun iki-

miz için de daha iyi olacağına inandım. Ama çok geç. Onu hayatımda istiyorum. Onun hayatımda olmasına *ihtiyacım* var.” İçindeki her şey, etrafa saçılmış bütün parçalar bir araya geliyor gibiydi. “Ona âşığım.”

Âşıktı. Bir kahramana. Yapmayacağına yemin ettiği tek şey buydu. “Onu terk ettim. Kaleb’la Anna’yı da, hem de benim için yaptıkları her şeyin ardından.” Faith doğrulup dizlerindeki toprağı silkeledi. “Kaçmaya devam edemem. Bundan daha güçlü olmak zorundayım.”

Annesi de ayağa kalktı. “Kendini çok hırpalama. Bu kolay bir şey değil. Ama sen iyi kalpli, güçlü bir çocuksun.” Faith’e, sanki yıllardır kaçırdığı bütün kucaklaşmaların acısını bu tek kucaklaşmayla çıkartmak istiyor gibi sıkıca sarıldı,.

İçeri girdiklerinde televizyon ekranında gündüz kuşağı programları yoktu. Bir acil durum haberi vardı.

Mooreville’de bir banka ekrana geldi, spiker bir rehine durumundan bahsetti. Faith elindeki kupayı düşürdü, kalan kahve ahşap zemine saçıldı.

“Kaleb’le Connor’ı göreve çağıracaklar,” dedi ama sanki dudakları kıpırdamamıştı bile. Dünya etrafında dönüyordu, Faith kıpırdamaya korkuyordu. Göz kırpmaya. Nefes almaya. Karanlık üzerini kapladığında ciğerleri çalışmayı bıraktı.

Annesi elini Faith’in omzuna koydu.

Faith onu endişelendirmek istemiyordu ama bunun olacağını biliyordu. Kaleb’le Connor’m SWAT ekibi, Mooreville’e en yakın olardı. Eğer bir şey olursa Connor’a nasıl hissettiğini asla söyleyememiş olacaktı. Kendini asla affedemezdi.

“Gitmem gerekiyor.”

*

“Arama geldi,” dedi Connor telefonu indirip Kaleb’e bakarak. SWAT eğitimi almıştı, hazırlıklı olmak istiyordu, hatta öğrendikleriyle daha çok insana yardım etmek istediği için Charlotte’a transferini istemeyi bile düşünüyordu. Ama bir parçası bunun asla olmayacağına inanıyordu.

“Arama derken? Şey mi demek istiyorsun?”

“Üç nişancı, Mooresville’deki bankaya girmiş. Rehine almışlar. Teçhizatını al, gitmemiz gerekiyor.”

İstasyondan çıkarlarken adrenalin Connor’m damarlarında dolanıyordu. Kendini zihinsel olarak hazırlamaya başlamıştı bile, öğrendiği her şeyi kafasından geçiriyordu. Arabanın kapısına ulaştıklarında Kaleb’e baktı. “Senin düşünmen gereken bir ailen var. Eğer bu seferlik gelmek istemezsen...”

“Sakin o cümleyi bitirme. Kötü adamları haklayacağız. İşte o kadar.”

“İşte o kadar.” Connor arabaya binip ışıkları yaktı, Mooresville’e doğru yola koyuldu, orada takımı bir araya getirip plan yapacaklardı.

Yol bir anda geçip gitti, SWAT teçhizatlarını kuşandılar; tüfekleri ellerinde, eğer uzlaşma çalışmaları sonuçsuz kalırsa yapılacaklara dair detaylı planları dinlediler. Beklemek sonsuza kadar sürüyor gibiydi, geçen her saniye, üzerlerindeki teçhizatla birlikte uzadıkça uzuyordu. Uzlaşma çabaları sonuçsuz kalınca aceleyle harekete geçmeleri gerekti, insanların hayatı tehlikedeydi. Üç nişancı, rehinelere uzakta bir aradaydı, ekip bundan başka bir şansları olup olmayacağını

bilmiyordu. Dolayısıyla takım kaptanları işareti verdi.

Connor tüfeğinin kabzasını omzuna bastırıp etrafı tarayarak yürüdü. Bu onların ilk göreviydi ama buna rağmen herkesin hareketleri akıcıydı, sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi ilerliyorlardı.

Kulaklıklarından ateş açma emri geldi. Silah atışları duyuldu. Nişancılarından önce biri, ardından ikincisi vuruldu.

Arkalarından silah sesleri yükseldi. Belli ki üçüncü nişancı etraflarından dolanıp arkalarına geçmişti. Connor arkasını döndü. İçerinin loşluğuna rağmen üçüncü adamı gördü, adamın silahı Kaleb'e nişan almıştı. Zaman bir anda yavaşladı ama aynı zamanda çok da hızlı akıyor gibiydi. Faith'in görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Anna ile Ella'yı düşündü.

Ardından ortağının üzerine atladı.

Kurşun sırtına denk geldi, bu aynı anda binlerce yumruğun omuriliğine inmesi gibiydi. Yuvarlandı, tabancasını çekip adamı üç kere göğsünden vurdu. Uğursuz, uğuldayan bir sessizlik odayı doldurdu.

Aldığı her nefes canım acıtıyordu, ne kadar nefes alsa da sanki yeterince oksijen alamıyordu. Soğuk ter damlaları alnında belirdi. Doğrulmayı denedi ama başaramadı. Kaleb'in bağırdığını duyabiliyordu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Gözleri kaydı ve karanlık onu teslim alırken en azından Faith'in başka bir aile üyesini daha kaybetmediğini düşündü.

Lanet olası radyo istasyonlarının bir tanesi bile Faith'e rehine olayıyla ilgili ihtiyaç duyduğu bilgileri vermiyordu. Babası

hep hız yapmanın kötülüğüyle ilgili nutuklar çekerdi, Faith de normalde hep hız sınırları içinde kalırdı. Ama Mooresville'e sürerken arabası diğerlerinin yanından geçip gitti, arabasını yapabileceği hız limitine kadar zorladı, cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyordu.

Annesini aramak istedi ama bunun sadece onun anksiyetesini tetikleyeceğini biliyordu. Aynı şey Anna için de geçerliydi. Bu çok riskliydi, özellikle de hamileliği böyle giderken. Bu nedenle sürmeye devam etti, kendi panik ataklarıyla savaşıyordu. Kapılarında iki polis memurunun belirlediği o günü düşünmeyi kesemiyordu. Annesi dizlerinin üzerine düşmüş, durmaksızın *hayır* diye bağırmaya başlamıştı. Kaleb onun yanına gittiğinde olanları öğrenmiş, ardından Faith'in yanına gelmiş, iki elini de tutup babalarının öldüğünü söylemişti.

Bunlar çok gerçeküstüydü, babası her şeyi alt edebilirdi. Onun kapıdan içeri gireceğini, bunların hepsinin kötü bir rüya olduğunu umuyordu. Ama gerçeklik acımasız pençelerini geçen saatlerle birlikte Faith'in hayatına geçirmişti. Şimdiyse gerçeklik o zamandan daha farklı olarak, yavaş yavaş gelmemişti. Suratında patlamıştı.

Gözleri gözyaşlarıyla yanıyordu, boğazında devasa bir düğüm vardı. Kenara çekip ağlamak, cenin pozisyonu alıp gerçeklikle bir daha asla yüzleşmemek istiyordu. Ama Connor ile ağabeyine gitmeliydi. Sahip olduğu gücün her zerresini toplayıp direksiyonu biraz daha sıkı kavrayarak onu Mooresville'e götüreceği yola saptı.

Kasabaya girişte trafik sıkıştıyordu, araçlar ilerlemiyor da sürünüyordu sanki. Önünde fren lambalarından bir deniz

uzanıyordu, sınırları gerildikçe geriliyor, sonsuz hayal gücü ona her an daha kötü senaryolar fırlatıyordu. Eğer yolları kapatmışlarsa durum korktuğu kadar kötüydü.

Yutkunarak kendine sakin kalması gerektiğini söyledi. Bunun gerçekten işe yaradığı yoktu, çırpınan kalbiyle bedeninin her noktasında atan nabzı, zonklayan başı, yanan mideyle bedeni stresin altında eziliyordu. En sonunda bankayla önündeki bir düzine kadar polis arabası görüş alanına girdi. Trafığın bu halde olmasının başlıca sebebi buydu.

“Hadi, hadi.” İnsanlar sevdiği iki insanın orada bulunduğunu, Faith’e ihtiyaçları olabileceğini bilmiyor muydu??

Çok geç kalmadıysam tabii. Faith kafasını iki yana salladı. *Böyle şeyler düşünme.* Beş dakika boyunca yerinden kıpırdayamadıktan sonra arabadan çıktı. Diğer sürücüler bağırıp korna çaldılar ama umursamadı. Polislerin oluşturduğu sraya koşup sadece kırmızıyla maviye odaklandı.

Tam ablukaya ulaştığı sırada tanımadığı bir memur önünü kesti. “Hanımefendi! Geride durmak zorundasınız!”

“Kaleb Fitzpatrick’le Connor Maguire’ı arıyorum. SWAT ekibindeydiler, iyi olup olmadıklarını öğrenmem gerekiyor.”

“Üzgünüm, hanımefendi, bilgim yok. Geride durmak zorundasınız.”

Faith, adam dikkatini başkasına çevirene kadar bekledikten sonra eğilip engellerin altından geçerek bankaya doğru koşmaya başladı. İki kol onu tutup geri çekti, aynı memurdu bu. Ona dönüp ağlamaya, bağırıp yalvarmaya başladı ama memur emirlerini tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Adamın gömleğine asıldı. “Beni tanımadığımı biliyorum

ama lütfen, lütfen, lütfen, bana Memur Fitzpatrick ile Memur Maguire'la ilgili bilgi ver. Lütfen!”

Başka bir memur yaklaştı, Faith onun gömleğindeki Cornelius Şerif Departmanı logosunu tanıdı. İsim etiketi adamın adının Memur Johnson olduğunu söylüyordu. “Fitzpatrick ile Maguire mı dedin?” diye sordu.

Faith'in kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. “Evet! Onların nasıl olduğunu biliyor musun?”

Memur Johnson önünde daha fazla polisin, polis arabasıyla dev bir SWAT aracının durduğu bankanın girişine doğru baktı. Ardından bakışları tekrar Faith'e döndü. “Sen Kaleb'in kız kardeşisin, öyle değil mi?”

Faith histerik bir şekilde kafa salladı.

“Maguire'ın da *hatunu*.”

Acı kalbini burktu, hâlâ onun hatunu olduğunu umuyordu. “Evet, o benim. Lütfen, neler olduğunu bilmeye ihtiyacım var.”

“Buradan sonrasıyla ben ilgilenirim,” dedi Johnson onu Memur Piç Kurusu'ndan çekip kurtararak. “Takım içeri girdiğinde ilk iki nişancıyı indirmeyi başardılar ama üçüncüsü ateş edecek fırsatı buldu.”

Faith düşmemek için Memur Johnson'm koluna yapıştı. Korku parmaklarını boğazına dolamış, her an daha kuvvetli sıkıyordu; nefes almak, hareket etmek, konuşmak imkânsızdı.

“Atış Fitzpatrick'e nişanlanmış,” diye devam etti Memur Johnson, “ama o iyi. Maguire... Fitzpatrick'i yoldan çekerek ona siper olmuş, ardından da silahlıyı indirmiş.”

Faith'in gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Babasında oldu-

ğu gibiydi, Faith sormaya korkuyordu ama bilmek zorundaydı. Kurumuş dudaklarını yaladı. “O...”

“Bildiğim tek şey, onu Norman Gölü Yerel Hastanesi’ne götürdükleri.”

Memur Johnson’ın koluna biraz daha asıldı. “Aracım trafikte sıkıştı, benim şu an hastaneye gitmem lazım.” Adam bir an için onu götüremeyeceğini söyleyecek gibi göründü, o yüzden Faith bakışlarını onunkilere kilitleyip, “Lütfen,” dedi. “Ona onu sevdiğimi hiç söyleyemedim, eğer ona bir şey olursa... Sadece... Lütfen.”

Memur Johnson iç geçirdikten sonra onu devriye arabasına çekti.

Connor iyi olduğu konusunda ısrar ediyor, elinde tansiyon ölçme aletiyle, ışıkla gelen ya da nabız ölçmeye kalın kan hemşireleri başından savıyordu. Kurşungeçirmez yelek gerçekten de sadece silah atışlarını değil, yüksek atışlı tüfek mermilerini de durduruyordu, kanıtları vardı. Evet, kurşunun isabet etmesi çok da iyi hissettirmiyordu. Tamam, hatta canı çok yanıyordu ama her iki saniyede bir hayati verilerini kontrol etmeye gelmeleri yaralarını daha iyi bir hale getiriyordu. En sonunda onu bir dakikalığına yalnız bıraktılar. Faith’in odaya girdiğini gördüğündeyse, merminin ona fark ettiğinden daha sert isabet ettiğine karar verdi. Şimdi halüsinasyonlar görmeye başlamıştı. Gerçi halüsinasyon denen şeyin doğası düşünülünce, bu oldukça güzeldi.

Faith’in altdudağı titredi, ardından gözyaşlarına boğuldu.

“Yaşıyorsun. Bana yaşadığını söylediler ama ben...” İki elini kalbinin üzerine koydu.

Connor gözlerini kırıştırdı, odasında aniden beliren Faith’in varlığını algılamaya çalışıyordu.

“Bir kurşunun önüne atlarken aklından ne geçiyordu?”

O an, Connor halüsinasyon görmediğini anladı. Yalnızca Faith kendisine bir hastane yatağında, sırtıyla vücudunun yan tarafı nefes almasını engelleyecek kadar ağırken bağırıyordu.

Onu bir sonraki görüşünde sınırlı olacağını düşünmüştü, öfkeli bir konuşma bile hazırlamıştı. Ama Faith yanaklarına süzülen yaşları silerken Connor’ın içindeki her şey eridi. İsteddiği tek şey Faith’in daha yakın olmasıydı.

Ona uzandığında bedeninden gözünün önünde şimşekler çakmasına sebep olan bir acı geçti. Kolunu geri çekerken suratını buruşturmamaya çalıştı. “Buraya gel.”

Faith kendini onun üzerine atıp başını Connor’ın boynuna gömdü, gözyaşları tenini ıslatıyordu. Connor sağ kolunu ona sardı, öbürü kadar acı نمیyordu. Fiziksel olarak ona sarılmak acı vericiydi ama içinde, o gittiğinden beri göğsüne çöreklenmiş olan acı çözülmüştü. Zevk ve acı. Bu kadın için daha yerinde bir tanımlama olamazdı.

“Sanırım işimin aslında ne kadar güvenli olduğundan bahsetmek için şu an doğru bir an değil, haksız mıyım?” Havayı yumuşatma çabası sadece Faith’in daha fazla ağlamasına, ona daha sıkı sarılmasına sebep oldu. “Hiçbir şey yok, bebeğim. Birkaç morluk sadece.” Çatlamış kaburgalardan bahsetmemeye karar vermişti. “Birkaç saat içinde ayağa kalkacağım.”

Faith doğrudu, kaşları çatılmıştı, yüzünde muhtemelen sert olması gereken ama yalnızca sevimli görünen bir ifade vardı. “Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın. Ben seninle gelip sana bakacağım, sen de bu sırada iyileşmeye bakacaksın.”

Bu, Connor’ın kafasından bir sürü edepsiz görüntü geçmesine sebep oldu. Ona uzanıp ipek saçların bir tutamını parmaklarına doladı. “Seksi hemşire kostümü de giyecek misin?”

“Bu halde olmasan sana vururdum.” Kafasını salladı, sonra eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpücükleri birbiri ardına geldi ama hiçbiri yeterince uzun değildi. “Sen bir süper kahraman değilsin, biliyorsun değil mi?” Bir başka öpücük. “Bunu neden yaptın?” Geri çekilip ona baktı, ciddi bir cevap beklediği belliydi.

“Ağabeyin en yakın arkadaşım. Ve...” Bir an için kalp monitörüne baktıktan sonra bakışlarını yeniden Faith’e çevirdi. “Seni düşündüm... Ona bir şey olsa ne hale geleceğini...”

Faith dudaklarını birbirine bastırıp sanki yeniden ağlamaya başlayabilirmiş gibi göründü. “Sana bir şey olsa ne hale gelecektim peki sence, seni gerzek?”

Connor’ın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. “Yani beni birazcık da olsa umursadığını mı söylüyorsun?”

Faith elini onun yanağında gezdirip parmak uçlarıyla çenesini okşarken Connor’ın kalbi hızlandı. “Sana âşık falan olabileceğimden endişeleniyorum.” Sıcaklık daha da ilerilere yayıldı, her zerresini ısıtıp başım döndürdü.

“Bu itirafı alabilmek için kendimi bir kurşunun önüne atmam yetti,” dedi Connor. Faith onu nazıkçe dürtünce Connor

onu kendine çekti, göğüsleri birbirine yaslandığında Faith'in dudaklarına yaklaşmak kolaylaştı. Onu öperken acele etmedi, dudaklarının tadıyla Faith'in dudaklarından kaçan her bir küçük iniltiyi benliğine sakladı, bir yandan da lanet bir hastane önlüğü giymiyor olmayı diledi. Ardından onun büyük, yeşil gözlerine bakarak, "Ben de sana âşığım, Sarışın," dedi. "Beni bir daha sakın bırakma."

"Bırakmam, yemin ederim. Özür dilerim. Sadece... Bir kahramana âşık olmamam gerekiyordu. Olmamak için çok uğraştım." Parmaklarını onun saçlarından geçirdi, ardından başparmağıyla dudaklarını okşadı, sanki onları ezberlemeye çalışıyor gibiydi. "Ama başarısız oldum. Hem de fena halde. Senin için endişelenmeyi asla durduramayacağım ama yanında olup senin için endişelenmenin, sensizken bunu yapmaktan daha kolay olduğuna karar verdim."

Connor elini onun sırtına bastırıp parmaklarını beline sarıdı. "Endişelenmene gerek yok, bebeğim." Tek kaşını kaldırıp Faith'e sırtıttı. "Görebileceğin üzere, ben bir baş belasıyım."

Faith onun ensesini kavrayıp alnını Connor'inkine yasladı. "Ama sen benim başımın belasisin."

"Aynen öyle." Onu bir kez daha öptü; dudaklarının hissi, dilinin diline dolanışı şu ana kadar aldığı diğer bütün ağrı kesicilere bin basardı.

Tabii ki hemşire, verileri almak için tam o anda içeri girmeye karar verdi. Verilerinin iyi olduğu belliydi, bu nedenle biraz gıcık olmaktan kendini alamıyordu ama Faith elini tutmuşken bununla başa çıkabileceğini düşündü. Faith onunla olduktan sonra, karşısına ne çıkarsa çıksın baş edebilirdi.

On Sekizinci Bölüm

Faith, Connor'a gözücuyla baktı. Kendi arabasında olduğundan daha iri görünüyordu, bacaklarıyla kolları ve devasa bedeni minik alana güçlkle sığıyordu. Gözleri bağlıydı. “Sakın bakma.”

“Senin bu garip tarafını seviyorum, Faith Fitzpatrick.”

Faith kafasını iki yana sallayıp arabasını Rusty Anchor'ın önüne çekti. Arabadan inip Connor'a yardım etmeye gitti. “Tamam. Adımlarına dikkat et.”

Connor ayağım kaldırımdan çok daha yükseğe kaldırdı ama takılıp düşmesinden daha iyiydi en azından. Beş günün ardından artık daha iyi hareket ediyordu, sırtının solundaki, başlarda siyah-mavi olan dev morluk artık mor-sarıya dönmeye başlamıştı.

Bir eliyle onun dirseğinden tutan Faith, Rusty Anchor'ın kapısını itip açtı.

İçeriden tezahüratlar yükseldi. Faith istasyondan arkadaş-

larını, SWAT ekibinin kalan kısmını, Dani'yi, Wes'i, Brynn'i, Sawyer'ı, Paul ile Carly'yi, onların yanında dikilen ailesini, Anna'yı, Kaleb ile Ella'yı görebilsin diye parmak ucuna yükseleli Connor'ın gözündeki bağı çıkarttı. Büyük bir şey yapmak istemişti. Connor'ın suratına dünyanın en tatlı gülümsemesi yayılırken Faith'in de içinde de mutluluk yükseldi.

Connor uzanıp onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler bebeğim," diyerek kalabalığa ilerledi, bir sürü erkek erkeğe kucaklaşma sonucu sırtına bir sürü şaplak yedi, Faith her birinde onun yerine surat buruşturdu. *Sırtıyla kalburlarına dikkat edin*, dedi sessizce ama Connor bunun farkında değilmiş gibiydi. Siyah giymiş adamlarla birlikte Rusty Anchor'da olmak, ona Connor Maguire'ı ilk gördüğü geceyi anımsattı. Ama artık kızgın değildi. Artık peşini bırakmayan hayaletlerle savaşıyor da değildi. İşler her gün biraz daha kolaylaşıyordu.

Yeniden Cornelius'ta yaşıyordu, bir polisle çıkıyordu, bunlar asla yapmayacağı konusunda katı olduğu iki şeydi. Galiba "Asla 'asla' deme" lafı gerçekten doğrudu.

Ella kalabalığın içinde koşarak yaklaşıyordu, koyu renkler denizinde pembeler içinde bir prenesti o. Önce Connor'a koştu, Connor onu kaldırıp havaya fırlattı, lanet herif kendine asla iyi davranmıyordu. Ella, Faith'e eğildi, Faith, Connor odada dolanıp ailesi ve iş arkadaşlarıyla konuşurken kucağında Ella'yla onun yanındaydı.

Bir süre sonra Faith ondan ayrılıp Anna ile Kaleb'in oturduğu masaya geçti. Ella, Kaleb'e uzandığında Kaleb onun ku-

cağında ayağa kalkmasına izin verdi. Faith, Anna'ya baktı. “Nasılsın?”

“Dışarıda olmak harika. Yorucu ama harika.” Elini karnına koydu. “Şu ana kadar hiç sancım olmadı ama eğer bir şey olursa güvenli ellerde olduğumu bilmek iyi hissettiriyor.”

“Siktir,” dedi Kaleb, gözleri kapıdaydı.

Ella da “Siktir!” diyerek onu tekrarlayınca Anna somurtarak “Kaleb!” dedi.

Ama Faith arkasını döndüğünde onun da aklından ilk geçen bu oldu. Annesini çağırmişti ama geleceğini hiç düşünmemişti. Annesi, Cornelius'taydı. Üstelik *sadece* Cornelius'ta değildi, Rusty Anchor'daydı, babasının yerinde. Faith'in göğsü gururla kabarıp gözleri yaşardı. Koşup annesini kucakladı, onun Virginia'dayken yaptığı gibi sıkı sıkı, ihtiyaç duyarsa burada olduğunu ona göstermek isteyerek. Kaleb ile Ella da kucaklaşmaya katıldılar, Anna da hemen arkalarındaydı.

Connor yanlarına gelerek elini Faith'in sırtına koydu. “Connor,” dedi Faith, “bu annem, Mary Fitzpatrick. Anne, bu Connor.”

Connor annesinin elini sıktı. “Sizinle tanışmak bir onur.”

“Teşekkürler.” Boştaki elini, hâlâ birbirine kenetli duran ellerinin üzerine koydu. “Yani sen osun.”

Connor, Faith'e ölümcül seksilikteki gülümsemesiyle baktıktan sonra annesine kafa salladı. “Ben oyum.”

Sonrasını daha fazla tanışma faslı, yemek, müzik, içki izledi. Faith içkileri yenilemek için bara gittiğinde bakışları babasının fotoğrafına kaydı. Kalbi her zaman olduğu gibi acıdı

ama bu sefer, acının bütün bedenine yayılıp onu ele geçirmesini önleyen bir mutluluk tarafından korunuyordu.

Connor arkasından gelip kollarını ona dolayarak yanığına bir öpücük kondurdu. Babası, Connor'ın kahramanıydı, Faith'in de sonsuza kadar kahramanı olarak kalacaktı. Ama ağabeyiyle şimdi onu kollarının arasında tutan bu adam da kahramandı. Onlar tehlikeli durumlarla ilgilenirken, âşık olduğu adam her gün uzun saatlerini tehlikeli bir işte harcarken yaşayacağı stresle başa çıkmak için güçlü olması gerektiğini biliyordu. Ama bunu *yapabilirdi*, onun da başka türde bir kahraman olması gerekiyordu. Kötü adamları yakalamak onun üstüne vazife olmayabilirdi ama o da insanlara bir omuz sağlayabilir, ihtiyacı olanları dinleyip onlara yol gösterebilirdi. Connor için gün sonunda sığınılacak huzurlu bir yuva olabilir, onu severek ihtiyaç duyduğu gücü bulmasını sağlayabilirdi.

Babasının gülümseyen fotoğrafına bakarak onun bütün çocuklarının bugünkü halinden gurur duyacağını düşündü, buna zamanında yardım istemek için onu arayan küçük çocuk da dahildi.

İki kola kaptı çünkü Connor hâlâ ağrı kesici alıyordu, Faith de araba sürecekti. Ardından yüzünü seksi polisine dönerek kolalardan birini ona uzattı. Connor büyük bir yudum aldı, bardağını bara bıraktıktan sonra bir parmağıyla kemerine asılıp onu kendine çekti. “Bu gece burayı ateşli bir sarışınla terk etmeye karar verdim.”

Faith tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet.” Faith'in elindeki bardağı aldıktan sonra bedenini onunkine bastırdı, düşüncelerinin nerede olduğu konusunda

hiç şüphe bırakmıyordu. Aralarında bir sıcaklık oluşmaya başladığında Faith dudağını ısırды. Connor'm aç gözleri bu hareketi izledi, ardından gırtlğından alçak bir inilti yükseldi.

Faith uzanıp dudaklarını onunkilere değdirdi, tam Connor onu öpecekken geri çekildi. Connor bir kez daha inledi, bu da Faith'in bütün bedeninden bir başka sıcaklık dalgası geçmesine sebep oldu. Bir an sonra Connor onu kucaklamıştı. "Connor, beni yere indir. Sırtını inciteceksin, kaburgaların daha iyileşmedi."

"Sırtım iyi. Eve gitmeye de hazırım." Kalabalıktan geçerken insanlara başını salladı. Birkaç adam bağırdı, birkaçı manasız sesler çıkardı, Faith'in yanakları utançla ısındı.

Faith iç geçirdi. "Bazen tam bir mağara adamı gibi davranıyorsun."

Connor eğri bir gülümsemeyle karşılık verirken onu biraz daha sıkı tuttu. "Başka nasıl herkese benim olduğunu gösterebilirim ki?" Restorandan çıktı. Güneş batmıştı, Connor'la ilgili gösterdiklerinden fazlası olabileceğini düşündüğü ilk gece olduğu gibi, ateşböcekleri etraflarını sarmış, var güçleriyle yanıyordu.

Dünyanın geri kalanı soldu, geriye sadece onu kollarında tutan Connor kaldı, bakışlarında öyle bir sevgi vardı ki Faith kalbinin patlayacağından korktu. "Başıma gelen en güzel şeysin," dedi Connor.

Faith elini onun yanağına yerleştirdi, avucuyla son birkaç günde çıkmış sakalları okşarken dudaklarını nazikçe onunkilere dokundurdu. Ardından, en iyi ukala Connor taklidini yaptı: "Al benden de o kadar, bebeğim."

Connor, Levine Müzesi'nin süslenmiş avlusuna baktı. Başta Wes bir müzede evleneceğini söylediğinde şaka yaptığını sanmıştı. Bir oda dolusu çiçekle minik ışıklar beklemiyordu.

Kravatına asılıp Wes'in annesinin az önce eline tutuşturduğu yaka çiçeğine baktı. Bir takım giymenin hakkını verebilirdi ama üzerinden minik çiçekler fıskıran bir rozet?

"Değil mi?" dedi Wes kendi yaka çiçeğini kaldırarak. "Dani onları takmasak da umurunda olmadığını söyledi ama annemle kız kardeşlerim *herkesin* fark edeceği konusunda ısrar etti. Onları takmamak olmazmış."

"Hadi ama çocuklar," dedi Faith. "Macera anlayışınıza ne oldu? Bir helikopterden atlayabiliyorsunuz ama yakanıza çiçek takmaya gelince bununla başa çıkamıyor musunuz?" Çiçeği Connor'm elinden alıp yakasına iğneledi.

Connor düşünleri anlamıyordu ama şimdi biriyle bir ömür geçirme isteğini anlamaya başlamıştı. Faith'le geçen son üç ay

evde oturuyor da olsalar, Dani ile Wes'le macera turlarına da çıksalar aynı derecede mükemmeldi. Faith stajı başlamak üzereyken Charlotte'ta ev aramaya girişince ona yanına taşınmasını söylemişti, şansına Faith evet demişti. Faith'in şu anki gibi üzerine titremesine bayılıyordu, yakasını düzeltip eliyle smokinin üzerinden geçiyor, her şeyin güzel görüldüğünden emin olmak istiyordu. Yemek konusunda hâlâ çok kötü olduğundan sık sık dışarıdan yemek söylüyorlar ya da Connor pişiriyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu, karşısındaki bu sarışın için her şeyi yapardı, bunun onu komik durumlara sokmasının da bir önemi olmazdı.

Wes'in Connor'la birlikte polis okuluna giden kuzeni Nate Walsh onlara yaklaştı. O da sarı saçlarında mor-mavi tutamlar olan, elbisesinin açıkta bıraktığı yerlerden dövmeler taşan güzel bir kadınlardı.

Connor, Nate'in elini sıkıp onu tek taraflı bir sarılma için kendine çekti. "Nasılsın, adamım?"

"İyiyim." Nate yanındaki kadına bakıp sırtıttı. "Aslını istersen, harikayım." Polis akademisinden mezun olduktan sonra dağların yakınlarındaki kasabasına dönmüştü, mesleğini orada yapıyordu.

"Helikopter yolculuğuna değmiş gibi görünüyor," dedi Wes, Nate ile kız arkadaşına sırtarak. Connor onun yılbaşı arifesinde, Nate'in bir kadını etkileyebilmek için önce Marion'a, ardından Kentucky'ye uçmasından bahsettiğini hatırladı. Belli ki işe yaramıştı.

Nate, Kelsey'yi onlarla tanıştırdığında Connor da Faith'i

tanıttı, ardından Wes'in annesi gelip onlardan yerlerini almalarını istedi. Bir önceki gece pratiğini yaptıkları gibi mihraba yürüdüler. Connor, Brynn'le kol kolaydı. Faith'le ikisi geçen hafta sonu Brynn, Sawyer, Anna ile Kaleb'la balık tutmaya çıkmışlardı. Patrick Connor Fitzpatrick doğduğundan beri, Anna'nın ilk dışarı çıkışıydı. Prenses Ella, ağlayıp uyumaktan başka hiçbir şey yapmayan kardeşine deli oluyordu.

Kaleb ve ailesiyle dışarı çıkmak ne kadar kaotik olsa da Connor, Faith'le ikisinin kendi çocuklarının olacağı günü hevesle bekliyordu. Kalabalığın içindeki Faith'le göz göze gelip ona göz kırptı. Mihrabın iki yanında yerlerini aldıklarında Evlilik Marşı çalmaya başladı, Dani de koridorun başında belirdi.

Wes'in suratında, birkaç ay öncesine kadar Connor'ın onunla dalga geçmesine sebep olan aptal âşık gülümsemesi belirdi. Ama şimdi anlıyordu. Bir kez daha Faith'e baktığı zaman göz göze geldiklerinde, bedeninden bir heyecan dalgası geçti. Faith'in yüzünü aydınlatan güzel gülümsemesine bakarken daha önce aşka dair duyduğu bütün şüpheler silinmişti.

Faith tek kaşını kaldırdı, gözleri muziplikle ışıldıyordu, Connor'm kanı kaynadı. Hâlâ bu kadar basit bir bakışla Faith'in kendisini baştan çıkarabilmesine inanamıyordu. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, Kaleb'in onayını istediğini görebiliyordu. Bu kadının her şekilde onun olması için çok bekleyemeyecekti.

Daha da güzel olansa, en yakın arkadaşının ona onay vereceğinden emin olmasıydı.